Povestea de până acum...

Claire Danvers trebuia să meargă la Caltech. Sau, poate, la MIT. Avea de ales între mai multe universităţi mari... însă părinţii ei fuseseră puţin cam îngrijoraţi la gândul că ar trimite o fată naivă, de numai şaisprezece ani, într-o lume atât de apăsătoare. Aşa că aleseseră un compromis şi o trimiseseră, pentru un an, într-un loc sigur: la Texas Prairie University, o mică instituţie de învăţământ superior din localitatea Morganville, în statul Texas, cam la o oră de mers cu maşina de acasă.

Totuşi, a apărut o problemă: Morganville nu este ceea ce pare. În realitate, este cel din urmă loc sigur pentru vampiri, ceea ce-l face nu foarte sigur pentru toţi oamenii care se hazardează să muncească sau să înveţe acolo. Vampirii domnesc asupra oraşului... şi a tuturor celor care locuiesc în el. O a doua problemă pentru Claire este că şi-a adunat destui duşmani, ba chiar dintre cei importanţi, atât din rândul oamenilor, cât şi al vampirilor. Acum, ea locuieşte în aceeaşi casă cu Michael Glass (proaspăt transformat în vampir), cu Eve Rosser (veşnică adeptă a modei goth) şi cu Shane Collins (al cărui tată, în prezent absent din oraş, este un ucigaş de vampiri). Claire este cea normală dintre toţi patru... sau aşa ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi pătruns atât de adânc în secretele din Morganville. Între timp, a ajuns în slujba Fondatoarei Amelie şi s-a împrietenit cu unul dintre cei mai periculoşi, dar şi mai vulnerabili, dintre toţi vampirii: cu Myrnin.

Şi, tocmai când crede că mai rău de-atât nu se poate... uite că se poate.

Tatăl Ameliei, şi el vampir, soseşte în oraş, şi nu e deloc bucuros.

Iar când tati nu se bucură... atunci, nimeni nu se bucură.

Unu

Greu de închipuit cum ar fi posibil ca situaţia lui Claire să devină mai rea decât era — chiar şi după standardele din Morganville — dar asta numai până când vampirii care o ţineau ostatică şi-au dorit să ia micul dejun.

— Micul dejun? repetă ea, nedumerită.

Aruncă o privire spre fereastra livingului, doar cât să-şi demonstreze sieşi că, da, era încă întuneric afară. Şi se întuneca tot mai mult.

Tustrei vampirii o priveau. Şi-aşa era destul de neplăcut să aibă parte de o astfel de atenţie din partea celor doi cu care încă nu făcuse cunoştinţă cum trebuia — bărbat şi femeie, sinistru de arătoşi — dar, în clipa în care privirea rece a bătrânilor ochi ai domnului Bishop se concentră asupra ei, îi veni să se facă ghem şi să se ascundă într-un colţişor.

Îi susţinu privirea timp de cinci secunde numărate, după care şi-o lăsă în jos. Aproape că-l putu simţi cum zâmbeşte.

— Micul dejun, îi explică el cu blândeţe, este masa de dimineaţă. Dimineţile, în cazul vampirilor, nu depind de răsăritul soarelui. Şi mie-mi plac ouăle.

— Jumări sau ochiuri moi? se interesă Claire, străduindu-se ca vocea să nu-i sune la fel de anxioasă pe cât se simţea. Să nu spui ochiuri moi. Nu mă pricep să fac ochiuri moi. Nici măcar nu-mi dau seama de ce am pomenit de aşa ceva. Să nu spui ochiuri moi...

— Jumări, răspunse el, iar aerul din plămânii lui Claire năvăli afară, uşurat.

Domnul Bishop stătea pe confortabilul fotoliu din living pe care în mod normal îl ocupa colocatarul ei, Michael, când cânta la chitară. Numai că, spre deosebire de Michael, domnul Bishop îl făcea să pară un tron. În parte, din cauză că toţi ceilalţi stăteau în picioare: Claire, cu iubitul ei, Shane, învârtindu-se protector pe lângă ea; Eve şi Michael, la mică distanţă, ţinându-se de mâini. Claire riscă o privire spre Michael. Părea... calm. Supărat, normal, dar stăpân pe sine, cel puţin.

Claire se temea mai mult pentru Shane. El avea antecedente serioase în domeniul acţiunilor negândite, cel puţin când venea vorba despre siguranţa personală a celor la care ţinea. Îl apucă de mână, iar el îi aruncă o privire rapidă, întunecată, indescifrabilă.

Nu, în privinţa lui nu putea să fie absolut deloc sigură.

Vocea rece şi răstită a domnului Bishop îi atrase din nou atenţia asupra lui.

— Ai anunţat-o pe Amelie de sosirea mea, fato?

Aceasta fusese cea dintâi poruncă dată de Bishop: fiica lui să

fie anunţată că el a sosit în oraş. Fiica? Amelie — conducătoarea vampirilor din Morganville — nu părea îndeajuns de umană încât să-ţi închipui că ar avea rude, nici măcar unele atât de înspăimântătoare ca domnul Bishop. Gheaţă şi cristal, asta era Amelie.

Bishop aştepta răspuns, aşa că fata încropi în grabă unul.

— Am sunat-o. Mi-a răspuns mesageria vocală, zise ea, străduindu-se să nu dea impresia de scuză.

Bishop îşi încruntă sprâncenele.

— Asta înseamnă, presupun, că i-ai lăsat un mesaj.

Claire încuviinţă pe muteşte. El începu să bată darabana, nerăbdător, pe braţul fotoliului.

— Foarte bine, zise apoi. În aşteptare, mâncăm. Ouă, jumări, cum am spus. Mai vrem şi bacon, cafea...

— Biscuiţi, adăugă, tărăgănat, femeia rezemată de braţul fotoliului. Ador biscuiţii. Şi mierea.

Domnul Bishop îi aruncă o privire îngăduitoare, de genul celei cu care oamenii îşi învăluie animalul de companie preferat. Femeia avea în ochi acel licăr îngheţat şi mişcările atât de line şi de tăcute, încât nici gând s-o poţi confunda cu o fiinţă umană în toată legea. Şi nici nu-şi ascundea caracteristicile, aşa cum încercau să şi le mascheze unii dintre vampirii din Morganville.

Femeia zâmbea în continuare, cu ochii ei negri aţintiţi asupra lui Shane. Lui Claire nu-i plăcea deloc felul în care-l privea. Semăna a... lăcomie. Femeia-vampir avea şi un accent cleios şi dulceag, unul care nu părea tocmai sudist, dar nici întru totul altceva.

— Biscuiţi, aprobă domnul Bishop, cu o ciudăţenie de zâmbet. Şi-ţi voi satisface pofta chiar mai mult, permiţându-ţi şi sos pentru friptură, copilă.

Zâmbetul pieri în clipa în care se întoarse spre cei patru aflaţi în faţa lui.

— Atunci, duceţi-vă să vă vedeţi de treabă. Imediat.

Shane o apucă de mână pe Claire şi, practic, o trase după el spre bucătărie. Dar, oricât de repede s-ar fi mişcat el, tot Michael ajunse primul, împingând-o pe uşă pe Eve.

— Hei! protestă Eve. Pot şi eu să merg pe picioarele mele!

— Da, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine, replică Michael.

Chipul său, în mod normal angelic, era acum rigid, numai

colţuri; închise uşa bucătăriei de îndată ce-i văzu pe toţi înăuntru, în siguranţă.

— Bun, zise apoi. Se pare că nu prea avem de ales. Prin urmare, să facem exact ce ne cere şi să sperăm că Amelie poate să rezolve totul, când ajunge aici.

— Eu crezusem că tu ai fi Vampirul cel Mare şi Rău, în zilele noastre. Doar e casa ta. Cum se face că nu poţi să-i azvârli afară şi gata?

Era o întrebare destul de rezonabilă, iar Shane izbutise s-o pronunţe fără să pară provocatoare. În fine, nu prea mult. În bucătărie era frig, constată Claire: ca şi cum temperatura întregii case ar fi scăzut, constant şi considerabil. Se cutremură.

— E complicat, răspunse Michael, în timp ce smucea uşile dulăpioarelor şi începea să strângă toate cele necesare preparării unei cafele proaspete. Mda, este casa noastră — accentuând, după cum sesiză Claire, pe noastră — însă şi dacă-i revoc invitaţia lui Bishop, el tot o să ne facă praf, asta v-o garantez.

Shane se sprijini cu fundul de maşina de gătit şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Crezusem doar că tu ar trebui să fii mai puternic decât ei, pe propriul teren...

— Ar trebui. Dar nu sunt, îl corectă Michael, punând cafea în filtru cu linguriţa. Şi nu face pe javra cu mine acum, fiindcă n-avem timp pentru aşa ceva.

— Gagiule, nici nu încercam, protestă Shane.

Şi Claire putea să-şi dea seama că, de data asta, chiar era sincer. Şi Michael păru să remarce acelaşi lucru, aşa că-i expedie lui Shane o privire de scuză.

— Eu doar încerc să-mi dau seama cât de mare e mormanul de rahat în care ne aflăm, continuă Shane. Nu te învinovăţesc, frate.

El ezită o clipă, apoi continuă:

— De unde ştii? Dacă ai sau nu o şansă?

— Dac-ar fi fost oricare alt vampir din câţi cunosc, aş fi ştiut ce şanse am în faţa lui. Dacă e mai puternic, dacă e mai slab, dac-aş putea să-l înving într-o luptă dreaptă, sau nu, în cazul în care s-ar ajunge la aşa ceva, explică Michael, turnând apă în aparat şi apăsând comutatorul pentru fierbere. Cu ăştia, ştiu al naibii de bine că n-am nici cea mai mică şansă. Cu niciunul

dintre ei, cu atât mai puţin cu toţi trei, nici chiar dacă m-ar ajuta casa întreagă. Sunt duri, frate. Cu adevărat dintre cei mai afurisiţi. O să fie nevoie de Amelie, sau de Oliver, dacă e s-o scoată cineva la capăt cu ei.

— În consecinţă, aprecie Shane, morman de rahat cât America de mare. E bine de ştiut.

Eve îl împinse deoparte din drum şi începu să scoată tigăile din bufet, cu cât mai mult zgomot.

— Dacă tot nu ne luăm la bătaie, ar fi cazul să pregătim micul dejun, zise ea. Claire, tu rezolvă cu ouăle, fiindcă tot ne-ai înscris ca bucătari voluntari pentru comenzi la minut.

— Mai bine decât ca voluntari pentru a fi mâncaţi la micul dejun, îi atrase atenţia Shane, făcând-o să pufnească.

— Dumneavoastră, zise ea, împungându-l cu un deget în mijlocul tricoului purtat şi răspurtat. Dumneavoastră, stimate domn, pregătiţi sosul pentru friptură.

— Vrei să murim cu toţii, sau ce?

— Gura! Eu mă ocup de biscuiţi şi de bacon. Michael...

Se întoarse, privindu-l cu ochii ei mari şi negri, pe care creionul dermatograf goth îi făcea să pară aproape cât ai personajelor din filmele anime.

— Tu, cafeaua, continuă ea. Şi cred că va trebui să faci şi pe detectivul particular pe-aici. îmi pare rău pentru tine.

Michael încuviinţă.

— Mă duc să mă asigur că le cunosc toate mişcările, imediat cum termin aici.

Încredinţarea misiunilor de cafegiu şi de iscoadă lui Michael era logică, dar le lăsa celorlalţi trei cea mai mare parte a muncii şi niciunul dintre ei nu era tocmai maestru bucătar în devenire. Claire se luptă cu ouăle jumări. Eve înjură într-o şoaptă aprigă grăsimea de la bacon; cât despre Shane, indiferent ce prepara el acolo, nu prea semăna în realitate cu sosul pentru friptură.

— Pot să vă ajut?

Tresăriră cu toţii la auzul vocii, iar Claire se răsuci spre uşa bucătăriei.

— Mami!

Ştia că vocea îi sunase panicată. În definitiv, era panicată. Uitase complet de părinţii ei: intraseră odată cu domnul Bishop, iar prietenii domnului Bishop îi mutaseră în nu-prea-folositul salon din partea din faţă a casei. Din tot ansamblul lucrurilor

înspăimântătoare, Bishop îşi rezervase locul din faţă.

Dar iat-o pe mama ei, stând acolo în pragul bucătăriei, zâmbind — un zâmbet fragil, dezorientat — şi arătând... vulnerabilă. Istovită.

— Doamnă Danvers! sări Eve, grăbindu-se spre ea şi conducând-o până la masa din bucătărie. Nu, nu, noi tocmai... ăăă... făceam ceva de mâncare. N-aţi mâncat, nu? Dar domnul Danvers?

Mama ei — arătându-şi toţi cei patruzeci şi doi de ani pe care pretindea că nu i-ar fi avut — părea obosită, nesigură, oarecum derutată. Dar şi îngrijorată. În jurul ochilor şi al gurii, avea cute pe care Claire nu-şi amintea să le fi observat înainte, ceea ce o înspăimânta.

— Este... Mama lui Claire se încruntă, după care-şi sprijini capul în palmă. Of, mă doare capul, zise apoi. Scuză-mă. Ce ziceai?

— Soţul dumneavoastră, unde e?

Îl găsesc eu, rosti încetişor Michael.

Se strecură afară din bucătărie cu graţia şi iuţeala unui vampir... dar, cel puţin, era vampirul lor. Eve o instală la masă pe doamna Danvers, schimbând o privire neputincioasă cu Claire, trăncănind agitată despre cât de lung trebuie să fi fost drumul cu maşina până în Morganville, ce minunată surpriză fusese mutarea lor în oraş, cât de bucuroasă va fi Claire de faptul că-i avea acolo, lângă ea, etc., etc., etc.

Claire continua să amestece, amorţită, ouăle în tigaie. Aşa ceva nu poate să fie adevărat. Imposibil ca părinţii mei să fie aici. Nu acum. Nu odată cu Bishop. Era un coşmar, din toate punctele de vedere.

— Pot să vă ajut la gătit, se oferi mama, făcând un firav efort de a se ridica.

Eve o privi chiorâş pe Claire, mimând din buze Zi şi tu ceva! Claire îşi înghiţi un nod înfrigurat de panică şi se strădui să-şi facă vocea să sune măcar parţial stăpânită.

— Nu, mami, zise ea. Nu-i nicio problemă. Totul e rezolvat. Uite, mai facem şi în plus, pentru eventualitatea în care ţie şi lui tati v-ar fi foame. Tu doar stai jos şi odihneşte-te.

Mama lui Claire, care de obicei avea mania să ţină sub control tot ce se întâmpla în bucătărie, predispusă să ia asupra ei până şi ceva atât de imposibil de ratat precum fierberea apei, păru

uşurată.

— Foarte bine, scumpa mea. Doar spune-mi, dacă pot să ajut cu ceva.

Michael deschise uşa şi-l invită în bucătărie pe tatăl lui Claire. Dacă mama ei arăta obosită, tatăl ei părea doar... absent. Dezorientat. Îşi încreţi fruntea privindu-l pe Michael, ca şi cum s-ar fi străduit să deducă exact ce se întâmpla, neputând totuşi să apuce firul.

— Ce se tot petrece aici? se răsti el la Michael. Oamenii ăştia de colo...

— Rude, zise Michael. Din Europa. Ştiţi ce, îmi cer scuze. Ştiu că v-aţi dori să staţi un pic cu Claire, dar poate că ar fi mai bine să vă duceţi acum acasă şi-o să...

Se întrerupse, întorcându-se, fiindcă simţise pe cineva stând în spatele lui, în uşa bucătăriei. Cineva care-i urmărise.

— Nu pleacă nimeni, zise unul dintre vampirii care-i însoţeau pe Bishop: bărbatul. Zâmbea. O mare familie fericită, nu, Michael? Michael te cheamă, nu?

— Ce, acum ne tutuim? ripostă Michael, trăgându-l în bucătărie pe tatăl lui Claire şi trântindu-i celuilalt vampir uşa în nas. Bun, zise pe urmă, întorcându-şi faţa spre părinţii lui Claire. Haideţi să vă scoatem de-aici, adăugă, deschizând uşa care dădea spre spatele casei. Unde vă e maşina? Afară, pe stradă?

Afară, noaptea era neagră şi pustie, nici măcar luna nu se zărea. Tatăl lui Claire se mai încruntă o dată la Michael, după care se aşeză la masa din bucătărie, alături de soţia sa.

— Închide uşa, băiete, zise el. Nu plecăm nicăieri.

— Domnule...

— Tati..., încercă şi Claire.

— Nu, draga mea, aici se petrece ceva ciudat şi n-am de gând să plec. Cel puţin, până nu ştiu că sunteţi cu toţii bine.

— Îşi întoarse la loc privirea încruntată spre Michael.

— Şi mai precis cine sunt... rudele astea?

— Genul celor pe care nu şi le doreşte nimeni, îi răspunse Michael. Există aşa ceva în fiecare familie. Dar nu sunt aici decât pentru foarte scurt timp. Urmează să plece curând.

— Atunci, rămânem şi noi până pleacă, hotărî tatăl.

Claire încercă să se concentreze asupra ouălor jumări pe care le prepara.

Îi tremurau mâinile.

— Hei, îi zise Shane, în şoaptă, aplecându-se spre ea. Nu-i nimic. O să fim bine, cu toţii.

Era o prezenţă impunătoare, masivă, caldă, alături de ea, amestecând ceea ce era imposibil să fie cu adevărat sos pentru friptură. Ştia asta mai ales datorită faptului că unicul talent culinar al lui Shane se manifesta la capitolul chili. Totuşi, măcar se străduia, ceea ce însemna ceva nou, diferit, demonstrând probabil cam cât de în serios lua situaţia.

— Ştiu, îi răspunse Claire, înghiţind în sec.

Braţul lui Shane o apăsă dintr-o parte, într-un gest deliberat, şi Claire ştia că, dacă el n-ar fi avut mâinile ocupate, ar fi cuprins-o în braţe fără ezitare.

— Michael n-o să-i lase să ne facă vreun rău, continuă ea.

— Ce, n-ai fost atentă? o contrazise Eve, într-o şoaptă aprinsă, venind alături de ei, lângă maşina de gătit şi privind încruntată baconul care sfârâia în tigaie. Michael n-are ce să le facă. În cel mai bun caz, doar se alege cu răni grave, dacă încearcă. Aşa că, poate, ar fi cazul s-o mai suni o dată pe Amelie şi să-i zici să-şi mişte fundul atotputernic încoace imediat.

— Mda, bună idee, să scoţi din sărite singurul vampir care ar putea să ne ajute. Uite ce e, dac-ar fi avut de gând să ne ucidă, nu cred că ne-ar fi cerut mai întâi ouă jumări, zise Shane. Ca să nu mai vorbesc despre biscuiţi. Când ceri biscuiţi, e clar că te consideri un soi de musafir.

Avea dreptate. Numai că asta nu-i împiedica mâinile lui Claire să tremure în continuare.

— Claire, scumpo?

Din nou, vocea mamei. Claire sări ca arsă şi fii cât pe ce să răstoarne o spatulă plină de ouă jumări pe maşina de gătit.

— Oamenii aceştia, ce caută ei de fapt aici? se interesă doamna Danvers.

— Domnul Bishop... ăăă... o aşteaptă pe fata lui, să vină să-l ia.

Nu era o minciună. Absolut deloc.

— Tatăl lui Claire se ridică de la masă şi se îndreptă spre cafetieră, care se umpluse între timp, şuierând; turnă în două căni, pe care le aduse cu el la masă.

— Bea puţină cafea, Kathy, arăţi obosită, zise el, cu o nuanţă de blândeţe în voce care o făcu pe Claire să-i arunce o privire pătrunzătoare.

Tatăl ei nu era tocmai cel mai sensibil dintre bărbaţi, însă acum părea îngrijorat, aproape la fel de îngrijorat ca şi mama.

Tatăl lui Claire îşi goli cana de cafea de parcă ar fi fost apă, iar el şi-ar fi petrecut o întreagă după-amiază caniculară tunzând gazonul. Mama îşi adăugă absentă zahăr şi frişcă, amestecă, apoi sorbi. Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic.

Michael ieşi pe neobservate din bucătărie, ducându-le vampirilor cănile cu cafea. Când se întoarse, închise uşa şi stătu, timp de un minut, rezemat de ea. Arăta alb ca varul, încordat, mai rău decât în toate lunile de când se transformase total în vampir. Claire încercă să-şi imagineze ce putuseră să-i zică, de-l făcuseră să arate aşa, dar nici măcar nu putea să ghicească. Oricum, ceva rău. Ba nu, ceva oribil.

— Michael, i se adresă Eve, încordată, făcând semn spre părinţii lui Claire. Mai pui cafea?

El încuviinţă şi plecă de lângă uşă să ia cafetiera, însă nu mai ajunse până la masă. Uşa bucătăriei se deschise din nou şi domnul Bishop, cu anturajul lui cu tot, pătrunse în încăpere.

Înalţi şi semeţi, parcă descinşi dintr-un neam regesc al secolului al nouăsprezecelea, cei trei vampiri inspectară din priviri bucătăria. Ceilalţi doi erau tineri, arătoşi şi înfricoşători, însă domnul Bishop deţinea comanda: era cu neputinţă să nu-ţi dai seama. În clipa în care privirea i se opri asupra ei, Claire tresări şi se întoarse la ouăle care sfârâiau în tigaie.

Femeia-vampir se apropie agale şi-şi înmuie degetul în sosul pe care-l tot amesteca Shane, după care şi-l ridică încetişor la gură şi-l linse. În tot acest timp, nu-şi dezlipi ochii de pe Shane. Iar Shane, după cum îşi dădu seama Claire, cu o neputincioasă şi dezagreabilă revelaţie, îi susţinu privirea.

— Acum ne vom aşeza la masă, îi zise Bishop lui Michael. Vei avea plăcerea să ne serveşti personal. Iar dacă micuţii tăi prieteni s-au hotărât cumva să încerce să mă otrăvească, o să-ţi scot maţele şi, crede-mă, un vampir poate să sufere timp foarte, foarte îndelungat, dacă vreau eu.

Michael înghiţi în sec şi făcu un semn scurt de încuviinţare. Claire aruncă involuntar o privire spre părinţii ei, care nu se putea să nu fi auzit aşa ceva.

Şi, într-adevăr, auziseră.

— Pardon? întrebă tatăl lui Claire, începând să se ridice de pe scaunul lui. Îi ameninţi cumva pe copiii aceştia?

Bishop îşi întoarse spre el privirea îngheţată, iar Claire se gândi, cuprinsă de disperare, dacă o tigaie plină cu ouă jumări fierbinţi ar putea să constituie o armă utilă împotriva unui vampir. Tatăl ei încremeni, ridicat pe jumătate.

Claire simţi un val de ceva anume străbătând încăperea şi observă că ochii părinţilor ei deveniseră indiferenţi şi tulburi. Tatăl ei se lăsă, greoi, la loc pe scaun.

— Gata cu întrebările, îi avertiză Bishop. M-am plictisit de trăncăneala voastră.

Claire se simţi năpădită de un val de furie cumplită, întunecată. Şi-ar fi dorit să sară pe bătrânul acela răutăcios şi să-i scoată ochii cu unghiile. Singurul lucru care o mai reţinu, în acele două secunde care părură mult mai lungi, era conştientizarea faptului că, dac-ar fi încercat, le-ar fi adus moartea tuturor.

Chiar şi lui Michael.

— Cafea? rupse tăcerea Eve, cu o notă de voioşie disperată, fragilă, în voce.

Înhăţă vasul cafetierei din mâna lui Michael şi tăbărî pe mama şi pe tatăl lui Claire, ca un întunecat înger răzbunător al cafeinei. Claire se întrebă cum o percepeau oare părinţii ei pe Eve, cu machiajul ei cu pudră de orez şi rujul negru şi creionul dermatograf care-i făcea ochii ca de raton, şi cu părul vopsit în negru şi tapat sub forma unor ţepi sălbatici.

Dar, în definitiv, le turna cafea şi zâmbea.

— Normal, îi răspunse mama lui Claire, încercând să-i întoarcă un zâmbet nesigur. Îţi mulţumesc, draga mea. Aşa... ziceai că omul acela este o rudă de-a voastră? se interesă, aruncând o privire spre Bishop, care tocmai ieşea din bucătărie, îndreptându-se spre masa din living.

Mai tânărul şi atrăgătorul vampir îi întâlni privirea lui Claire şi-i făcu cu ochiul, iar ea se grăbi să-şi întoarcă faţa spre Eve şi spre părinţii ei.

— Nţ, replică Eve, cu o veselie alimentată de teamă. Rude îndepărtate de-ale lui Michael, ştiţi? Frişcă?

— Ouăle sunt gata, anunţă Claire, stingând focul. Eve...

— Sper să avem farfurii destule, o întrerupse Eve, un pic mai mult decât frenetică. Doamne, n-aş fi crezut niciodată c-o să spun aşa ceva, dar unde-s porţelanurile alea ca lumea? Există porţelanuri ca lumea?

— Adică farfurii care să nu fie ciobite pe margini? Mda. Pe-acolo, zise Shane, arătându-i un dulăpior aflat la un metru şi ceva mai sus decât capul lui Eve.

Ea îl ţintui cu privirea.

— Nu te uita la mine, replică Shane, că nu mă întind eu după ele. Încă sunt rănit, mai ştii?

Într-adevăr, aşa era. Claire uitase şi de asta, în vâltoarea evenimentelor: el se simţea mai bine, însă trecuse destul de puţin timp de când ieşise din spital. Nu destul cât să se vindece de-a binelea rana de cuţit care fusese cât pe ce să-i provoace moartea.

Mai aveau şi un alt motiv întemeiat să nu facă valuri, decât dacă era neapărată nevoie: fără Shane, capacitatea lor de ripostă ar fi fost considerabil compromisă.

Eve se căţără pe bufet, găsi farfuriile şi i le întinse jos lui Claire. Pe urmă, Claire îi luă locul lui Shane în faţa maşinii de gătit, amestecând substanţa aceea plină de cocoloaşe care ar fi trebuit să treacă drept sos pentru friptură. De fapt, arăta a ceva care i-ar fi întors stomacul pe dos până şi unui extraterestru.

— Fata aia, îi zise Claire lui Shane.

— Care fată?

— Aia... ştii tu. De dincolo.

— Adică sugătoarea de sânge? Mda, ce-i cu ea?

— Se tot holba la tine.

— Şi, ce-aş putea să spun? Sunt irezistibil.

— Shane, nu e de râs. Voiam doar... ar trebui să fii atent.

— Mereu sunt.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Shane o fixă cu privirea, iar ea simţi un val de căldură interioară care i se urcă până la cap, învăpăindu-i obrajii. Îşi destinse lent buzele într-un zâmbet.

— Geloasă?

— Posibil.

— Fără motiv. Prefer domniţele dotate cu puls.

Îi luă mâna, apăsându-i cu blândeţe degetele pe încheietură.

— Îhî, uite că tu ai. Şi e destul de accelerat.

— Nu glumesc, Shane.

— Nici eu.

Făcu un pas spre ea, apropiindu-se suficient cât să-şi simtă reciproc răsuflarea.

— Nu există vampir capabil să se amestece între noi doi. Mă

crezi?

Claire încuviinţă pe muteşte. Nici să-i fi fost viaţa în joc, tot n-ar fi putut să scoată o vorbă în clipa aceea. Ochii lui aveau o culoare închisă, acel maroniu cald al catifelei, cu un subţire contur auriu. Îl privise foarte mult în ochi în ultima vreme, însă niciodată nu remarcase chiar cât erau de frumoşi.

Shane făcu un pas înapoi în clipa în care uşa se deschise din nou. Michael îşi îndreptă mai întâi ochii spre ei, adresându-le o scuză mută, după care şi-i întoarse spre părinţii lui Claire.

— Domnule şi doamnă Danvers, domnul Bishop vă invită să cinaţi cu el, zise. Dar, dacă trebuie să plecaţi acasă...

În cazul în care Michael ar fi sperat ca ei să se fi răzgândit între timp, putea să-i spună şi Claire că nu era cazul. Atât timp cât în mintea tatălui ei era înrădăcinată ideea că se întâmpla ceva bizar pe-acolo, nici gând ca el să se comporte rezonabil. Şi, cum era de aşteptat, el se ridică în picioare, ţinând cana de cafea în mână.

— Nu mi-ar strica puţină mâncare. N-am mai gustat până acum jumări făcute de Claire. Kathy? Ce faci, vii?

Habar n-are de nimic, îşi zise Claire disperată; şi totuşi, dacă se gândea mai bine, şi ea fusese exact la fel de neştiutoare la început, când ajunsese în Morganville. Nu luase în serios nici semnele destul de evidente, nici măcar sfaturile făţişe. Poate că moştenise asta de la părinţii ei, împreună cu tenul deschis şi părul uşor ondulat Şi trebuia să recunoască, în apărarea lor, faptul că domnul Bishop le influenţa minţile.

Şi că se temeau pentru ea.

Îşi urmări părinţii cu privirea în timp ce treceau, conduşi de Michael, în camera cealaltă, după care o ajută pe Eve să aranjeze ouăle şi baconul şi biscuiţii în farfuriile pentru servit; unele frumoase, fiindcă veni vorba. Cu sosul plin de cocoloaşe nu mai avură ce să facă. Îl turnară într-o sosieră, sperând să fie cum o fi, după care duseră totul, în tăcere, spre acel colţ din living care constituia spaţiul pentru masă.

Ca şi în alte dăţi, pe Claire o izbi, aşa cum se întâmpla în momentele cele mai neobişnuite, felul în care se putea modifica starea de spirit a casei, de la o clipă la alta. Nu doar cea a persoanelor aflate înăuntru: a casei înseşi. În clipa de faţă, era întunecată, rece, neprimitoare. Aproape ostilă. Şi, totuşi, această stare întunecată părea să fie îndreptată spre nepoftiţii

vampiri.

Casa era îngrijorată şi în alertă. Mobilierul masiv în stil victorian părea să se strângă în el, să se gheboşeze, nemaiavând în el nimic cald, nimic primitor. Până şi luminile păreau să fi slăbit în intensitate şi Claire simţea ceva, aproape ca o prezenţă... aşa cum uneori putuse să-l simtă pe Michael, pe când era captiv în casă, în chip de fantomă. Firicelele fine de păr de pe braţe i se zbârliră, iar pielea i se făcu de găină.

Puse ouăle şi baconul pe masa din lemn şi se retrase. Nimeni nu-i invită, pe ea, pe Eve, sau pe Shane, să se aşeze, deşi erau scaune libere la masă; îi căută privirea lui Eve şi se întoarseră amândouă în bucătărie, bucuroase să scape. Michael rămase în picioare lângă masă, distribuind mâncarea în farfurii. Servindu-i. Pe faţa lui se zărea o încrâncenare palidă, iar în ochi i se citea o frică rece şi, Dumnezeule, dacă Michael era cuprins de panică, existau motive evidente pentru ca toţi ceilalţi să fie complet înfricoşaţi.

De îndată ce uşa bucătăriei se închise după ele, Shane le apucă de câte un braţ şi le trase până în cel mai îndepărtat ungher al încăperii.

— Bun, le zise el, în şoaptă. Acum e clar, totul devine mult mai înfricoşător. Aţi simţit?

— Mda, rosti precipitat Eve. Uau. Cred că, dacă ar fi avut dinţi casa asta, i-ar fi ronţăit imediat. Trebuie să recunoaşteţi, e super.

— Super, dar nu ne ajută cu nimic. Claire?

— Ce-i? îl privi nedumerită timp de câteva lungi secunde, apoi înţelese. A Corect. Mda. S-o mai sun pe Amelie.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar. Era nou şi-l primise cu câteva numere importante deja salvate în memoria agendei. Unul dintre ele — de fapt, primul de pe lista de apelare rapidă — era un număr la care putea să ia legătura cu Amelie, Fondatoarea oraşului Morganville.

Căpetenia vampirilor. Şefa lui Claire, într-un fel. În Morganville, termenul oficial era de Protectoare, însă Claire ştiuse de la bun început că nu era altceva decât o exprimare mai eufemistică pentru proprietară.

Telefonul sună şi — din nou — îi răspunse mesageria vocală. Claire mai lăsă un mesaj zorit, aproape disperat, de genul „veniţi acasă, vă rog... avem nevoie de ajutorul

dumneavoastră", după care închise. O privi tăcută pe Eve, care suspină şi luă telefonul, apoi formă un alt număr.

— Mda, bună, zise ea, în clipa în care îi răspunse cineva. Dă-mi-l pe şefu'.

Urmă o pauză îndelungă, în care Eve dădu impresia că-şi adună forţele ca să înfrunte ceva cu totul neplăcut.

— Oliver. Sunt eu, Eve. Nu te mai deranja să-mi spui ce plăcere îţi face să mă auzi, fiindcă nu e aşa, şi te-am sunat pentru afaceri, aşa că scuteşte-mă de rahaturi. Stai un pic.

Îi întinse telefonul lui Claire. Încruntându-se, fata o întrebă pe muteşte: Eşti sigură? Eve îi făcu ostentativ gestul cu degetul mare şi cel mic duse la ureche, însemnând receptorul unui telefon.

Fără tragere de inimă, Claire luă aparatul.

— Oliver? întrebă ea.

În difuzorul telefonului, auzi un chicotit încet, lenevos.

— Măi, măi, zise el.

Proprietarul cafenelei din cartier, Common Grounds, avea o voce caldă: în aşa fel încât o făcuse să creadă că nu era decât un tip simpatic, atunci când îl cunoscuse.

— Al naibii să fiu dacă nu-i micuţa Claire. Eve nici n-a vrut să audă, dar o să-ţi spun ţie: e drăguţ din partea voastră să vă gândiţi la mine în clipele de nevoie. Fiindcă este o clipă de nevoie, presupun, da? Şi nu o invitaţie de convenienţă?

— E cineva aici, zise ea, cât de încet fu în stare. În casă.

Toată căldura se scurse din vocea lui Oliver, lăsând în loc o sâcâială tăioasă.

— Atunci, sunaţi la poliţie, dacă aveţi un spărgător în casă. Eu nu sunt agentul vostru de securitate. E casa lui Michael. Michael poate...

— Michael nu poate să facă absolut nimic şi nu cred că ar fi cazul să chemăm poliţia. Individul ăsta, zice că s-ar numi domnul Bishop. Vrea să stea de vorbă cu Amelie, dar pe ea nu pot s-o prind la...

Oliver îi tăie vorba.

— Ţineţi-vă cât mai departe de el, zise, cu o voce care devenise şi mai tăioasă. Nu faceţi nimic. Nu spuneţi nimic. Transmite-le şi prietenilor tăi acelaşi lucru, mai ales lui Michael, da? E mult mai presus de puterile oricăruia dintre voi. O s-o găsesc eu pe Amelie. Faceţi ce vă spune, orice v-ar spune, până

când ajungem noi.

Şi Oliver închise. Claire clipi mărunt spre telefonul mut, ridică din umeri şi-şi ridică ochii spre prietenii ei.

— Zice să facem mai departe acelaşi lucru, le transmise ea. Să ascultăm ordinele şi să aşteptăm până ne vin ei în ajutor.

— Formidabil sfat, comentă Shane. Aduceţi-mi aminte să-mi pun bine o trusă practică pentru omorât vampiri aici, sub chiuvetă, pentru ocazii ca asta.

— O să scăpăm cu bine, zise Eve. Claire are brăţara.

O apucă pe Claire de încheietura mâinii şi o ridică, scoţând în evidenţă sclipirile delicate ale brăţării de identificare din jurul ei. O brăţară care, în locul unui nume, avea gravat pe ea simbolul Ameliei. O identifica pe Claire ca fiind în proprietatea ei, ca pe cineva care-şi închinase viaţa şi trupul şi sufletul unui vampir, în schimbul unor anumite protecţii şi recompense. Ea n-ar fi vrut s-o facă, dar în clipa aceea îi apăruse drept unica variantă posibilă prin care să se asigure că prietenii ei rămân vii şi nevătămaţi. Mai ales Shane, care deja ajunsese să fie rău privit de vampiri.

Ştia că brăţara putea să aducă odată cu ea un anumit risc, dar cel puţin o obliga pe Amelie (şi poate chiar pe Oliver) s-o apere împotriva altor vampiri.

Teoretic vorbind.

Claire îşi strecură la loc telefonul în buzunar. Shane îi luă mâinile într-ale lui şi-i frecă uşurel articulaţiile, cu o mişcare blândă, liniştitoare, care măcar o făcu să se simtă un pic mai în siguranţă, doar pentru moment.

— O să trecem noi şi prin asta, o încurajă Shane.

Totuşi, când încercă s-o sărute, tresări.

Ea îi puse uşor o mână pe abdomen.

— Te doare, zise.

— Doar când mă aplec. Şi, la urma urmei, de când te-ai făcut atât de mică?

— Acum cinci minute.

Îşi rostogoli ochii în orbite, în joacă, însă tot neliniştită se simţea. Conform regulilor din Morganville, el era tabu pentru vampiri pe durata convalescenţei; brăţara din plastic pe care o purta încă în jurul încheieturii, cu materialul ei alb lucitor şi crucea roşie pe ea, îl asigura că oricare însetat de sânge ar întâlni în drum va şti că nu este o pradă permisă.

Dar numai dacă şi vizitatorii lor înţelegeau să respecte

regulile. Ceea ce, în cazul domnului Bishop, poate că nu era valabil. El nu era un vampir din Morganville. Era cu totul altceva.

Altceva mult mai rău.

— Shane, vorbesc serios. Cât de rău te doare? insistă ea, într-o şoaptă scăzută, numai pentru urechile lui Shane.

El îi ciufuli părul tuns scurt, apoi i-l sărută.

— Sunt tare, o asigură el. E nevoie de mai mult decât un amărât cu un cuţit de buzunar ca să pună la pământ un Collins. Poţi să fii sigură.

Nerostit rămase adevărul că, în clipa de faţă, aveau de înfruntat ceva al naibii de mai mult, iar el o ştia.

— Să nu faci vreo tâmpenie, îl preveni ea. Că te omor cu mâinile mele.

— Aoleu, fată dragă. Unde-a dispărut dragostea necondiţionată de pe-aici?

— S-a plictisit să te tot viziteze la spital.

Îi susţinu privirea timp de câteva lungi secunde.

— Orice ţi-ar trece prin cap, las-o baltă. Trebuie să aşteptăm. Trebuie.

— Mda, aşa zic toţi vampirii. Aşa ar trebui să fie.

Lui Claire nu-i plăcea deloc să-l audă pronunţând astfel cuvântul, cu atâta aversiune; când se întâmpla, ei mereu îi fugea gândul la Michael, la cât de mult suferea când simţea că ura lui Shane dădea în clocot. Michael nu-şi dorise să fie vampir, iar acum făcea tot ce-i stătea în puteri să se împace cu situaţia.

Iar Shane nu-i înlesnea deloc misiunea.

— Uite ce propun eu, zise Shane, cuprinzându-i faţa între palme şi privind-o cu sinceritate în ochi. Ce-ar fi s-o iei pe Eve şi să ieşiţi de-aici? Ei nu stau cu ochii pe voi. Vă acopăr eu.

— Nu. N-am de gând să-mi părăsesc părinţii. Şi nu te părăsesc pe tine.

Dar nu mai avură timp să-şi continue discuţia, fiindcă dinspre living se auzi un puternic zgomot de prăbuşire. Uşa bucătăriei zbură de perete şi Michael se împletici de-a-ndăratelea prin cadrul ei, ţinut de beregată de tânărul şi chipeşul vampir care venise împreună cu Bishop. Acesta îl trânti pe Michael în perete. Michael încerca să se împotrivească, însă nu părea să aibă prea multe şanse de succes.

Celălalt vampir deschise gura într-un mârâit, iar colţii mari şi ascuţiţi îi sclipiră ca două lame de briceag.

La fel şi ai lui Michael, iar Claire, instinctiv, se retrase lângă Shane.

— Hei! Dă-i drumul! zbieră Shane.

— Nu! rosti Michael, sugrumat, încercând să-l oprească, dar fireşte că Shane n-avea de gând să-l asculte şi nici faptul că-l ţinea Claire de braţ nu putea să-l împiedice.

Şi totuşi, ceea ce-l împiedică fu apariţia lui Eve, cu un cuţit fioros în mână. Îi aruncă lui Shane o privire sălbatică, de avertisment, apoi se răsuci pe călcâie şi-şi îndreptă cuţitul spre vampirul care-l ţinea pe Michael.

— Tu! Dă-i drumul!

— Nu, până când ăsta nu-şi cere scuze, zise vampirul, şi-şi accentuă afirmaţia trântindu-l încă o dată pe Michael de perete, suficient de brutal încât să facă să zăngănească toată sticlăria din încăpere.

Ba nu: nu fusese impactul, ci o vibraţie joasă emanată de încăperea însăşi. Pereţii, podeaua... casa. Ca un semnal de avertizare.

— Ai face bine să-i dai drumul, zise Claire. N-ai simţit?

Vampirul o privi încruntat şi atrăgătorii lui ochi verzi se micşorară, chiar dacă pupilele se dilataseră.

— Ce tot faci acolo?

— Nimic, îi răspunse Eve, gesticulând cu cuţitul. Tu faci. Casei nu-i place când faci pe nebunul cu Michael. Acum, îndepărtează-te de el, până nu se-ntâmplă ceva rău.

Vampirul credea că ele blufează — Claire putea să-i citească impresia asta în ochi — dar, în acelaşi timp, nici nu prea găsea multe motive pentru care să-şi forţeze norocul, îl eliberă pe Michael, răsfrângându-şi dispreţuitor buzele.

— Şi tu, lasă ăla jos, toanto, îi zise lui Eve şi, până ca vreunul dintre ei să poată clipi măcar, o plesni peste mână, atât de tare, încât cuţitul zbură de cealaltă parte a încăperii, înfigându-se în perete.

Eve îşi apucă mâna lovită cu cealaltă şi se retrase din faţa lui.

— Cere-ţi scuze, îi porunci el. Imploră-mă să te iert pentru că m-ai ameninţat.

— Muşcă-mă de cur! îl repezi ea.

Ochii vampirului se învăpăiară ca două cristale incandescente şi el se aruncă spre Eve. Atunci, Michael se mişcă mai repede decât oricând îl mai văzuse Claire, doar ca o umbră nedesluşită,

şi, în clipa imediat următoare, intrusul se izbea de maşina de gătit. îşi întinse ambele mâini să-şi caute sprijin şi Claire auzi limpede sfârâitul în clipa în care palmele lui se atinseră de arzătoare, urmat de un urlet turbat de durere.

Avea să iasă rău de tot, iar ei nu puteau să facă nimic, absolut nimic ca să împiedice asta.

Shane o apucă pe Eve de un umăr, iar pe Claire de un braţ, împingându-le într-un colţ, pe după masa pentru micul dejun, unde erau măcar parţial adăpostite. Numai că, prin asta, îl lăsa singur pe Michael, într-o luptă dezechilibrată, împotriva unei creaturi care semăna mai degrabă a pisică sălbatică, decât a bărbat.

Nu trecu mult, poate doar câteva secunde, până când puterile îl părăsiră pe Michael. Intrusul îl trânti pe podea şi-l ţintui acolo, cu colţii scoşi, sclipind. Temperatura din bucătărie se prăbuşi brusc, până la un frig de gheaţă, suficient încât Claire să-şi poată vedea aburii propriei respiraţii, gâfâite de frică. Huruitul acela de joasă frecvenţă reîncepu, zgâlţâind farfuriile, paharele şi cratiţele.

Eve ţipă, zbătându-se să scape din strânsoarea lui Shane, deşi nu putea să-l ajute cu nimic, dar cu nimic...

Uşa din spate se cutremură şi zbură de perete dintr-o singură şi copleşitoare lovitură. Ţăndările zburară peste tot prin bucătărie şi Claire auzi cum încuietoarea pocneşte ca o crustă de gheaţă sfărâmată.

Oliver, cel de-al doilea vampir în topul celor mai Înfricoşători din oraş (ba, câteodată, chiar primul), apăru în pragul uşii, sfredelind interiorul cu privirea. Era un bărbat înalt, cu alură de alergător, vânos şi cu trăsături colţuroase. Astă-seară, renunţase la obişnuitul lui deghizament de tip cumsecade: era îmbrăcat în negru şi-şi prinsese părul la spate într-o coadă. Chipul îi părea sculptat în os, sub lumina lunii.

Plesni cu palma desfăcută aerul gol din cadrul uşii, dar nimeri peste o barieră solidă.

— Proştilor! strigă. Lăsaţi-mă să intru!

— Străinul, râzând, îl smulse pe Michael de pe podea, ridicându-l în şezut şi apropiindu-şi colţii de gâtul lui.

— Intră numai şi-l secătuiesc de sânge, ameninţă. Ştii ce înseamnă asta. El e prea tânăr.

Claire nu ştia la ce se referă, dar îşi dădea seama că nu putea

să fie nimic bun. Poate că Michael nici n-ar mai fi scăpat cu viaţă.

— Invitaţi-mă înăuntru, repetă Oliver, cu o voce ucigător de înceată. Hai, Claire. Acum.

Claire deschise gura, dar altcineva i-o luă înainte.

— Nu mai este nevoie, rosti o voce feminină, calmă.

În sfârşit, sosise cavaleria.

Amelie îl împinse deoparte pe Oliver şi trecu prin bariera aceea invizibilă de parcă nici n-ar fi existat; ceea ce, în cazul ei, aşa se şi întâmpla, din moment ce Amelie era, practic, creatoarea şi stăpâna casei. Chiar dacă venise fără obişnuiţii ei slujitori şi bodyguarzi, n-aveai cum să nu-ţi dai seama de faptul că ea, şi nu Oliver, conducea ostilităţile, după felul în care păşi peste prag.

Ca de obicei, Claire avu impresia că are în faţa ochilor o regină. Amelie purta un costum galben din mătase, impecabil croit, iar părul blond pal îi stătea legat în creştet ca o cunună lucitoare, prins cu agrafe din aur şi diamante. Nu era prea înaltă, însă aura pe care o emana părea la fel de puternică precum o bombă neexplodată. Avea ochii reci şi foarte mari şi privirea i se concentrase total asupra vampirului intrus care-l ameninţa pe Michael.

— Lasă băiatul în pace, zise.

Claire n-o mai auzise niciodată folosind un astfel de ton, absolut niciodată, şi se cutremură, cu toate că nu-i fusese adresat ei.

— Rareori se întâmplă să-i ucid pe ai noştri, continuă Amelie, însă dacă îmi pui răbdarea la încercare, François, te nimicesc. Şi nu obişnuiesc să previn decât o dată.

Celălalt vampir nu avu decât o clipă de ezitare, după care îi dădu drumul lui Michael, lăsându-l să se prăbuşească pe podea cât era de lung. Apoi, François se ridică în picioare dintr-o singură mişcare lină şi graţioasă, întorcându-şi faţa spre Amelie.

După care se înclină. Claire nu avea prea multă experienţă în domeniul plecăciunilor la bărbaţi, însă aceasta de faţă nu i se păruse că ar arăta tocmai respectuoasă.

— Stăpână Amelie, rosti el, ascunzându-şi cu discreţie colţii de vampir. Vă aşteptam.

— Şi vă distraţi pe socoteala mea, între timp, replică ea, fără ca măcar să clipească, după cum avu impresia Claire. Haide.

Doresc să stau de vorbă cu jupân Bishop.

François rânji afectat.

Sunt convins că şi el doreşte să stea de vorbă cu Domnia Voastră, zise. Pe aici.

Ea se strecură în faţa lui.

— Îmi cunosc propria casă, François, nu simt nevoia unui ghid.

Aruncă iute o privire peste umăr, spre locul în care Oliver aştepta, tăcut, în cadrul uşii.

— Intră, Oliver. Voi înlocui mai târziu Protecţiile împotriva ta, în favoarea tinerilor noştri prieteni.

Ridicându-şi sprâncenele a mirare, Oliver trecu pragul. Michael tocmai se ridica din nou în capul oaselor. Oliver îi întinse o mână, însă Michael nu i-o apucă. Avură un schimb de priviri care o făcu pe Claire să simtă fiori reci.

Oliver ridică din umeri, păşi peste el şi porni după Amelie şi François, spre cealaltă încăpere.

În clipa În care uşa bucătăriei se închise, Claire scăpă un lung suspin de uşurare şi-i auzi pe Eve şi pe Shane făcând acelaşi lucru. Michael se chinui să se răsucească într-o parte şi să se ridice în picioare, după care se rezemă de perete, clătinând din cap.

Shane ii puse o mână pe umăr.

— Eşti bine, omule?

Michael îi făcu un semn afirmativ, ridicând degetul mare, prea zguduit ca să poată vorbi, iar Shane îl atinse uşor cu palma pe spate şi, în acelaşi timp, o înhăţă pe Claire de guler în timp ce aceasta se repezea pe lângă el, în drum spre uşa bucătăriei.

— Hopa, hopa, Fulgerică, unde crezi tu că te duci?

— Părinţii mei sunt acolo!

— Amelie n-o să permită ca ei să păţească ceva, o linişti Shane. Mai bine trage-ţi sufletul. Nu e bătălia noastră şi tu o ştii.

Acum, Shane era cel rezonabil? Uau. Se-ntorsese lumea cu fundul în sus?

— Dar...

— Părinţii tăi sunt bine şi nu vreau să dai tu buzna într-acolo. Te-ai prins?

Ea încuviinţă, tremurând.

— Dar...

— Michael, ajută-mă. Spune-i şi tu.

Michael era ocupat cu echivalentul vampiric al gâfâitului după

aer, însă încuviinţă, cu privirea rătăcită şi tulbure.

— Mda, rosti el, cu glas slab. Sunt bine. Tocmai de-asta a sărit pe mine François, pentru că m-am pus între el şi mama ta.

— A sărit pe mama? exclamă Claire, azvârlindu-se spre uşa bucătăriei, iar de data aceasta, Shane abia izbuti s-o oprească.

— Frate, nu de-un ajutor ca ăsta aveam eu nevoie, îi reproşă lui Michael, cuprinzând-o pe Claire cu amândouă braţele ca s-o ţină pe loc. Uşurel. Uşurel. Amelie e acolo şi tu ştii că ea o să ţină situaţia sub control...

Claire ştia. Numai că, după încă o clipă de gândire, se zbătu şi mai aprig, dându-şi seama de faptul că Amelie era pe deplin capabilă să-i socotească pe părinţii lui Claire ca nefiind indispensabili, dacă asta-i slujea scopurile. Din când în când, o socotea şi pe Claire ca nefiind indispensabilă. Dar Shane nu-i dădu drumul până când ea nu izbi înapoi cu cotul şi-l simţi cum se clatină. Nu-şi dădu seama de ce făcuse... până când nu zări o dungă roşie subţire pe tricoul lui şi pe Shane trântindu-se cu putere pe cel mai apropiat scaun liber.

Îl lovise tocmai în locul în care fusese înjunghiat.

— Fir-ar să fie! şuieră Eve printre dinţi.

Îi smuci tricoul lui Shane în sus, dezgolindu-i pieptul şi burta — încă pline de vânătăi — şi pansamentele albe, acum proaspăt pătate de sânge. Claire putea să-i simtă până şi mirosul...

... şi, ca într-un vis, sau într-un coşmar, se întoarse să-l privească pe Michael.

Privirea lui nu mai era acum nici tulbure, nici rătăcită. Avea ochii mari, şi concentraţi, şi foarte, foarte înfricoşători. Faţa îi era albă şi nemişcată, şi nu respira deloc.

— Opreşte hemoragia, şopti el. Repede.

Michael avea dreptate. Shane era ca momeala în bazinul rechinilor, iar Michael era unul dintre rechini.

Şi Shane îl privea ţintă, în timp ce Eve îi tot verifica pansamentele, asigurându-se că sunt bine strânse.

— Cred că e bine, dar trebuie să fii cu grijă, îi zise ea. Iar pansamentele ar trebui schimbate. E posibil să-ţi fi plesnit vreo copcă, sau mai ştiu eu ce.

Îşi strecură umărul pe sub braţul lui Shane şi-l ajută să se ridice în picioare. Shane avea încă privirea îndreptate spre Michael, iar Michael nu părea, fizic, capabil să-şi întoarcă ochii de la dunga însângerată a pansamentului de pe burta lui Shane.

— Vrei un pic? îl întrebă Shane. Hai, vino şi ia-ţi, liliacule!

Era aproape la fel de palid ca Michael şi pe chip i se citeau încordarea şi furia. Totuşi, Michael reuşi cumva să zâmbească.

— N-ai grupa de sânge potrivită, frăţioare.

— Of, iar mă respinge, protestă Shane, însă privirea aprigă i se mai domoli. Scuză-mă, adăugă el.

— Nicio problemă, răspunse Michael, întorcându-se spre uşa bucătăriei şi ascultând pentru o clipă. Încă discută, anunţă el. Uite ce e, eu mă duc să-ţi aduc părinţii încoace, Claire. Vreau să fie aici toată lumea care încă mai...

— Respiră? sugeră Shane.

— E în pericol, îl corectă Michael. Vin într-o clipă.

Ezită doar o secundă, după care adăugă:

— Vedeţi dacă puteţi să-l aranjaţi până mă întorc.

Şi iată-l afară pe uşă, mişcându-se nefiresc de repede, ca şi când pentru el ar fi fost o alinare să se îndepărteze de mirosul sângelui lui Shane. Claire înghiţi în sec şi schimbă o privire cu Eve. Eve părea la fel de zguduită ca şi ea, însă se grăbea să ţină seama de priorităţi.

— OK. Unde-i trusa de prim-ajutor? se interesă ea.

— Sus, îi răspunse Claire. În baie.

— Nţ, e aici, jos, o contrazise Shane. Am mutat-o eu.

— Da? Când?

— Acum vreo două zile, zise el. Mi-am închipuit c-ar sta mai bine undeva unde să pot şi eu să ajung la ea, din moment ce, de obicei, eu sunt ăla care trebuie bandajat. Caută sub chiuvetă.

Eve căută şi scoase de-acolo o cutie mare, metalică, însemnată cu o cruce roşie. O deschise şi scoase de-acolo cele necesare.

— Jos tricoul, comandă ea.

— Ştiam eu că-ţi place de mine numai pentru abdomen.

— Gura, fraiere. Jos tricoul.

După ce aruncă o privire spre Claire, Shane şi-l trase peste cap şi-l azvârli pe masă, lângă el. Claire se duse cu tricoul la chiuvetă şi-l clăti cu apă rece, urmărind cum sângele lui Shane colorează apa într-un roz-deschis. Nu voia să vadă ce făcea Eve acolo: priveliştea rănii cu care se alesese Shane o determina să se simtă tulburată şi neputincioasă, din cauză că el o făcuse — ca totdeauna — pentru altcineva. Pentru ea şi pentru Eve.

— Gata, anunţă Eve, după câteva minute. Ar fi cazul să nu

sângerezi peste pansamentul meu curat şi frumos, că altfel îţi lipesc pe frunte o etichetă cu preţul şi te pun la tarabă pentru următorul rozător de găuri.

— Mare pacoste mai eşti, ripostă Shane. Mersi.

Ea îi răspunse cu o bezea şi un semn cu ochiul.

— De parcă nu s-ar pune la coadă majoritatea fetelor, ca să se joace de-a infirmierele cu tine. Mda, sigur.

Claire simţi un nepotrivit şi complet surprinzător val de gelozie năpădind-o. Eve? Ba nu, nu erau decât obişnuitele ei tachinări. Nimic mai mult, da? Ea nu era... n-ar face una ca asta. Pur şi simplu, n-ar face-o.

Stoarse tricoul până începură s-o doară mâinile, după care îl presă între două prosoape, ca să-l usuce cât mai bine posibil. I-l întinse lui Shane, în timp ce Eve era ocupată să pună la loc în cutie materialele nefolosite, şi-l ajută să-şi tragă ţesătura umedă peste cap, apoi în jos, peste piept. Nu se putu stăpâni să nu-i mângâie pielea cu degetele; şi, sinceri să fim, nici nu se strădui prea tare. De fapt, e posibil ca ea să se fi mişcat ceva mai încet decât ar fi trebuit.

— Ce bine e, rosti Shane, extrem de încet, lângă urechea ei. Tu eşti OK?

Claire încuviinţă fără vorbe. El îi ridică uşor bărbia şi-i studie chipul mai de aproape.

— Mda, zise. Eşti OK.

Îi atinse uşurel buzele cu ale lui şi privi peste umărul ei, spre uşa bucătăriei, care tocmai se deschisese.

Era Michael, urmat de părinţii lui Claire. Nodul din pieptul lui Claire, cel care-i înfăşură strâns inima, se mai slăbi cu câţiva milimetri.

Părinţii ei păreau... nedumeriţi. Încreţindu-şi frunţile, ca şi cum ar fi uitat ceva important. Când ochii mamei se opriră asupra ei, Claire izbuti să zâmbească.

— Nu era vorba să mâncăm? întrebă doamna Danvers. Se face foarte târziu, nu-i aşa? Parcă voi găteaţi, sau...

— Nu, o întrerupse Michael. Mergem în oraş, anunţă, înşfăcându-şi cheile maşinii din cuiul de lângă uşă. Toţi.

Doi

Nu existau prea multe posibilităţi de alegere pentru o cină târzie în Morganville, în cazul locuitorilor care nu făceau parte din categoria celor dotaţi cu colţi, însă tot erau câteva localuri în apropierea campusului, cel mai remarcabil fiind un bufet cu program nonstop. Ajunseră să se înghesuie incomod la o singură masă, ei patru plus părinţii lui Claire, după o şi mai incomodă călătorie înghesuită în automobilul de vampir, cu geamuri fumurii, al lui Michael.

Hamburgerii erau buni, însă Claire nu putea să se concentreze asupra gustului. Era prea ocupată să-i studieze pe cei din afara bufetului. Unii erau studenţi, strânşi în grupuri vesele în parcare, neluând în seamă ocazionalii trecători cu înfăţişări palide. Lui Claire îi aminteau de documentarele cu lei plimbându-se pe lângă antilopele care păşteau, aşteptând ca vreuna dintre ele să rămână mai în urmă.

Şi-ar fi dorit să-i prevină pe copiii aceia, dar nu putea. Brăţara din aur de la încheietura mâinii ei avea grijă de asta.

Previzibil, Michael fu cel care îndură focul conversaţiei părinteşti. În primul rând, se descurca mai bine la aşa ceva, iar prezenţa lui avea ceva liniştitor, făcând ca totul să pară... normal. Părinţii lui Claire nu-şi prea aminteau ce se întâmplase acasă; în mare măsură, influenţaţi de domnul Bishop, Claire era convinsă de asta. Detesta faptul că el le răvăşise minţile, dar într-un fel se simţea şi uşurată. Un motiv de îngrijorare în minus.

Oricum, îi era de-ajuns atitudinea tatălui ei faţă de Shane.

— Şi, tocmai zicea el, prefăcându-se că se concentrează asupra fripturii înăbuşite din farfurie, câţi ani spuneai că ai, băiete?

— Optsprezece, domnule, îi răspunse Shane, cu cel mai amabil şi mai politicos ton din repertoriul lui.

Mai avuseseră discuţia asta. În repetate rânduri.

— Ştii că fata mea are doar...

— Aproape şaptesprezece, da, domnule, ştiu.

Cutele de pe fruntea domnului Danvers se adânciră.

— Şaisprezece, şi n-a cunoscut greutăţile. Nu-mi place ca ea să locuiască într-o casă cu o gaşcă de adolescenţi cu hormonii în clocot... nu te supăra, sunt convins că ai cele mai bune intenţii, dar şi eu am fost odată tânăr. Acum, că suntem şi noi în oraş, şi avem o casă a noastră, probabil că ar fi de preferat ca fata să se mute cu noi.

Claire nu se aşteptase la asta. Absolut deloc.

— Tati! Nu ai încredere în mine?

— Iubito, nu e vorba despre încrederea în tine. E vorba despre încrederea în cei doi bărbaţi adulţi cu care locuieşti. În mod special cu cel de care-mi dau seama că te-ai apropiat foarte mult, chiar dacă ştii că nu e ceva prea inteligent din partea ta.

Furia izbucni înăuntrul ei şi tot ce mai putea zări, prin pâcla roşie aşternută pe ochi, era Shane, stând în faţa ei şi a lui Eve, apărându-le vieţile cu riscul celei proprii.

Shane, îndepărtându-se din când în când de ea, fiindcă stătea mai bine — cu mult mai bine decât ea — în privinţa autocontrolului.

Claire trase aer adânc în piept şi tocmai se pregătea să-l scoată afară împreună cu un torent verbal, la volum maxim, când mâna lui Shane se aşeză peste a ei, strângând-o.

— Mda, zise el. Aveţi dreptate în privinţa asta. Nu mă cunoaşteţi, iar ceea ce ştiţi despre mine probabil că nu vă prea este pe plac. Nu sunt tocmai genul preferat de părinţi. Nu ca Michael, adăugă Shane, arătând cu o mişcare a bărbiei spre prietenul lui, care încerca să scuture din cap în semn de nu, nu face asta. Cred că e posibil să aveţi dreptate, continuă el. Poate ar fi mai bine pentru Claire dacă s-ar muta pentru o vreme cu dumneavoastră. V-ar da ocazia să ne cunoaşteţi mai bine pe toţi, mai ales pe mine.

— Ce naiba foci? şopti înverşunată Claire, fără să-i pese că poate o auzea şi tatăl ei, sau că Michael sigur o auzea. Nu vreau să plec nicăieri!

— Claire, are dreptate. O să fii mai la adăpost acolo. Casa noastră nu e tocmai o fortăreaţă, dacă întâmplările de astăzi nu ţi-au pătruns încă în minte, replică Shane. Ce naiba, cu atâţia străini care tot intră şi ies din ea, cu taică-meu care ameninţă să se întoarcă şi să termine ce-a început...

Claire îşi trânti furculiţa pe masă.

— Ia stai tu o clipă. Îmi spui că e pentru binele meu, dac-am înţeles corect?

— Da.

— Michael? Tu n-ai nimic de zis?

Michael îşi înălţă braţele în semn de capitulare. Îi ajunsese şi lui, şi Claire nu prea putea să-l învinovăţească pentru asta.

Eve, în schimb, îşi drese glasul şi se avântă, lipăind drept în

mlaştina conversaţiei.

— Domnule Danvers, zău aşa, Claire e perfect în siguranţă cu noi. Avem toţi grijă de ea, iar Shane nu e genul care să profite...

— Eu n-aş spune asta, interveni Shane, pe un ton mult prea blajin. Sunt exact genul, în realitate.

Eve îl săgeţi cu o privire asasină şi-şi continuă pledoaria.

— ...şi, pe urmă, el ştie bine că l-am omori amândoi dac-ar încerca măcar. Numai că el n-ar face-o. Claire e foarte bine acolo unde e. Şi e şi fericită, în plus.

— Da, o susţinu Claire. Sunt fericită, tati.

Michael încă nu spusese nimic. În schimb, îl urmărea pe tatăl lui Claire cu o privire neobişnuit de intensă; la început, ea îşi zise: încearcă să-i deoache, în felul ăla, al vampirilor, dar pe urmă îşi schimbă impresia. Părea mai degrabă că Michael era sincer derutat şi se străduia să-şi dea seama ce ar trebui să spună în continuare.

Tatăl ei nu auzise o iotă din tot ce vorbiseră ei.

— Eu vreau să te muţi la noi acasă, Claire, şi cu asta, basta. Nu vreau să mai rămâi în casa aia. Am încheiat discuţia.

Mama ei nu participa la discuţie, ceea ce, de asemenea, era ceva neobişnuit; nu făcea decât să-şi amestece cu mişcări lente cafeaua şi să încerce să pară interesată de mâncarea din farfuria aflată în faţa ei.

Claire deschise gura să trântească o replică înfierbântată, nu tocmai respectuoasă, însă Michael clătină din cap şi-şi puse mâna peste a ei.

— Nu te mai obosi, îi zise. Nu e ideea lor. Bishop le-a implantat sugestia.

— Ce? De ce-ar fi făcut una ca asta?

— N-am idee. Poate că vrea să ne despartă. Poate că doar îi place să se joace cu oamenii. Poate că vrea s-o enerveze pe Amelie. Important, însă, e că nu cred că trebuie să te laşi afectată de asta...

— Să nu mă las afectată? Michael, tatăl meu susţine că trebuie să mă mut!

— Nu trebuie, o contrazise Michael. Nu şi dacă tu nu vrei.

Chipul tatălui lui Claire, până acum încruntat, căpătă o nuanţă întunecată şi nesănătoasă de roşu.

— Ba al naibii să fiu dacă nu trebuie, se răsti el. Claire, eşti fata mea, şi până când nu împlineşti optsprezece ani, faci ce-ţi

spun eu. Iar tu... îşi îndreptă un deget acuzator spre Michael. Dacă va trebui să te dau în judecată...

— Pentru? întrebă cu blândeţe Michael.

— Pentru... uite ce e, să nu crezi că nu ştiu ce se petrece aici. Dacă aflu că fata mea a fost... a fost...

Domnul Danvers nu părea capabil să-şi găsească vorbele. Michael îl fixa în continuare cu o privire neabătută, fără să dea vreun semn că ar înţelege.

Claire îşi drese glasul.

— Tati, zise ea, simţind cum i se învăpăiază obrajii şi reuşind cu mare greutate să-şi elimine tremurul din voce. Dacă asta vrei să ştii, află că sunt încă virgină.

— Claire! răsună ca un pocnet vocea tăioasă a mamei, retezându-i finalul frazei. Ajunge!

La masă, tăcere deplină. Nici măcar Michael nu părea să ştie cum să reia conversaţia din acel punct. Eve părea să aibă greutăţi în a se decide dacă să râdă sau să sară ca arsă, ajungând până la urmă la concluzia că reacţia cea mai bună cu putinţă era să-şi înfigă linguriţa în îngheţata ei cu ciocolată.

Deodată, sună telefonul lui Michael. El îl deschise, spuse încetişor ceva, ascultă, apoi închise fără să mai răspundă. Îi făcu semn chelneriţei.

— Trebuie să mergem, anunţă el.

— Unde?

— Înapoi acasă. Amelie vrea să ne vadă.

— Tu vii cu noi acasă, îi zise domnul Danvers lui Claire, care scutură din cap. Nu te contrazice cu mine, că...

— Îmi pare rău, domnule, dar ea trebuie să vină cu noi, şi imediat, îl întrerupse Michael. Dacă Amelie spune că e bine să se mute la dumneavoastră, v-o aduc eu personal pe Claire. Dar, deocamdată, vă lăsăm acasă în drum şi vă dau de ştire cât mai curând posibil.

Tonul lui fusese respectuos, însă nu lăsase absolut loc pentru contraziceri, şi exista ceva anume la Michael în clipa aceea care te făcea să nu-ţi doreşti să întinzi coarda.

Chipul tatălui lui Claire rămase totuşi încrâncenat, încă roşu.

— Să ştii că n-am terminat, Michael.

— Da, domnule, îl aprobă el. Măcar atât ştiu şi eu. Nici măcar n-am început.

Drumul cu maşina fu chiar şi mai incomod la întoarcere, şi nu doar sub aspect fizic. Tatăl lui Claire era vineţiu la faţă, mama, roşie de ruşine, iar Claire însăşi se simţea atât de furioasă, încât nu suporta nici măcar să-i vadă în faţa ochilor, pe niciunul dintre ei. Cum puteau să-i facă una ca asta? Chiar dacă le-o fi făcut ceva domnul Bishop, chiar dacă le-o fi răvăşit minţile, de ce înghiţiseră găluşca pe nemestecate? întotdeauna susţinuseră că au încredere în ea, mereu insistaseră că vor ca ea să-şi ia singură hotărârile, dar când se ajungea la o adică, nu-şi doreau să fie altceva decât micuţa lor fetiţă neajutorată, în definitiv.

Ei bine, să-şi pună pofta în cui. Claire ajunsese deja prea departe încât să se mai lase în voia lor.

Michael opri automobilul în faţa noii case a părinţilor ei: o altă casă mare, în stil gotic, semănând aproape perfect cu a lor, dacă n-ar fi fost peisajul din faţă. Casa Fondatoarei în care locuiau părinţii ei avea un stejar stufos care-şi întindea coroana falnică deasupra terenului, frunzele foşnindu-i ca hârtia uscată în bătaia brizei de seară, iar lemnăria era vopsită în ceea ce părea, prin semiîntuneric, un negru mat.

Tatăl lui Claire se aplecă înăuntru să-i mai arunce o ultimă privire fiicei sale.

— Aştept veşti de la tine în seara asta, zise el. Aştept să mă anunţi când vii acasă. Şi, prin acasă, înţeleg aici, cu noi.

Ea nu-i răspunse. După ce prelungi mult prea mult acea privire, tatăl ei trânti portiera automobilului, iar Michael demară lin, accelerând nici prea tare, dar nici prea încet.

Şi cu toţii răsuflară uşuraţi cu destul zgomot după ce casa se pierdu în întunericul din urma maşinii.

— Uau, comentă Shane. Da’ ştiu că gagiul aruncă fulgere din ochi, nu alta. Poate chiar aici i-o fi locul, în Morganville.

— Nu spune asta, protestă Claire.

Se lupta cu tot felul de sentimente: furie faţă de părinţii ei, frustrare din cauza situaţiei, nelinişte, o frică incontestabilă. Locul părinţilor ei nu era acolo. Stătuseră foarte bine la locul lor până atunci, însă Amelie îi dezrădăcinase şi-i adusese aici. Faptul că-i avea pe părinţii lui Claire aproape, cât să-i poată ţine sub control, îi conferea mai multe pârghii.

Şi, mai nou, i le conferea şi domnului Bishop.

Shane o luă de mână.

— Uşurel, o sfătui el. Aşa cum ţi-a zis şi Michael, nu trebuie să

te duci, dacă nu vrei. Nu că nu m-aş simţi mai bine ştiindu-te într-un loc al naibii de mult mai sigur.

— Nu cred că în casa Danvers ar fi mai adăpostită, îl contrazise Michael. Părinţii ei nu înţeleg regulile, nici riscurile, fiindcă sunt prea noi pe-aici. Am impresia că Bishop încearcă să se joace cu mintea Ameliei şi, indiferent ce părere am avea noi despre ea, el e cu mult mai rău. Asta v-o garantez.

Claire fu străbătută de un frison.

— Amelie a fost la telefon, când eram în restaurant?

— Nu, îi răspunse Michael, cu o nuanţă sinistră în glas. A fost Oliver. Trebuie să recunosc, nu mă simt prea grozav la faza asta. Oliver n-a fost niciodată cu adevărat de partea ei; poate că a trecut acum de partea lui Bishop. Caz în care, mergând acasă, am putea să intrăm direct într-o capcană.

— Avem de ales? se interesă Shane.

— Nu prea cred.

— Atunci, dă-i în mă-sa. Sunt obosit, replică Shane, căscând. Hai să mergem să ne mănânce. Măcar aşa o să pot să dorm şi eu pe urmă.

Nimănui nu i se păru amuzant — şi cel mai puţin dintre toţi, lui Shane, bănui Claire — însă, în lipsă de idei mai bune, Michael îşi continuă drumul spre casă. Dincolo de geamurile fumurii, Morganville era cufundat în linişte; Claire abia dacă zărea licărul şters al luminilor, care puteau să provină de la puţinii şi îndepărtaţii stâlpi de iluminat, sau de pe verandele caselor. În mare măsură, avea impresia că se află într-o capsulă spaţială, însă cu mult mai etanşă.

Michael parcă şi opri motorul. În clipa în care Eve întinse mâna spre mânerul portierei, el o reţinu.

— Ascultaţi, le zise.

Ea aşteptă. Aşteptară cu toţii.

— Nu se prea poate spune că m-aş fi ales cu o îmbogăţire bruscă a cunoştinţelor atunci când... când m-am schimbat, dar sunt al naibii de sigur de un lucru. Bishop ăsta... e necazul în persoană. Un necaz cum poate că n-am mai pomenit vreodată. Şi mă îngrijorează. Aşa că păziţi-vă spatele, unii altora. Eu o să încerc...

Dar nu păru să ştie cum să-şi sfârşească fraza. Eve întinse mâna să-l mângâie pe obraz, iar el întoarse capul spre ea, cu buzele întredeschise. Privirile lor erau atât de grăitoare, încât

spectatorii erau în plus. Shane tuşi, dregându-şi glasul.

— Suntem toţi în barca asta, frate, zise el. O să fie bine.

Michael nu-i răspunse, dar, la urma urmei, Claire îşi imagină că nici n-ar prea fi avut ce. Coborî primul din maşină, după care îl urmară şi ceilalţi. Seara începuse să fie rece, iar vântul se tot agita prin părul şi prin veşmintele lui Claire, făcându-i pielea de găină. Fata se înfăşură mai strâns cu geaca şi se grăbi după Michael, spre uşa din spate.

Înăuntru, bucătăria era exact aşa cum o lăsaseră: vraişte. Cratiţe şi tigăi tronau încă pe maşina de gătit, dar din fericire îşi amintiseră să stingă arzătoarele înainte de plecare. Mirosul rânced de bacon unsuros şi de sos precum cauciucul atârna greu în aer, uşor întretăiat de aroma de cafea veche, fiartă peste măsură.

Nu se opriră. Michael îi conduse mai departe, pe uşa bucătăriei, spre living.

Bishop dispăruse. La fel şi cei doi drăguţi linge-blide ai lui. Nu mai erau decât Amelie şi Oliver, stând singuri la masa mare din lemn. Împinseseră cu nepăsare farfuriile şi ceştile şi paharele deoparte, într-un morman instabil, iar între ei doi se afla o tablă de şah. Claire n-o recunoştea ca fiind din casă: arăta veche şi destul de folosită. Dar şi frumoasă.

Amelie avea albele. Nu le luă în seamă apariţia, contemplând în continuare tabla de joc. Vizavi de ea, Oliver se lăsă pe spătarul scaunului, îşi încrucişă braţele pe piept şi le aruncă o privire de nepătruns. Părea să se simtă ca la el acasă, ceea ce o făcea pe Claire să clocotească de furie şi să-şi imagineze cam ce senzaţii îl încercau pe Michael în privinţa asta. Oliver îl ucisese pe Michael: îi smulsese viaţa omenească şi-l prinsese în captivitatea unei stări crepusculare, între cea omenească şi cea vampirică, exact aici, în casa aceasta. De fapt, aproape chiar în locul acesta. Fusese o faptă brutală, un asasinat, iar Michael nu uitase nici măcar pentru o clipă cine şi ce era Oliver în realitate, indiferent de aparenţe.

Amelie îi oferise lui Michael şansa scăpării din această captivitate, iar el o primise, chiar cu preţul transformării într-un vampir veritabil. Până acum, nu dăduse impresia că i-ar părea rău. Adică, prea rău.

— Nu eşti bine-venit aici, îi zise Michael lui Oliver, care, drept răspuns, înălţă din sprâncene şi zâmbi.

— Aştepţi să mă azvârle casa afară? Mai aşteaptă, ripostă el. Amelie, zău că ar fi cazul să-i înveţi bunele maniere pe căţeluşii tăi favoriţi. Data viitoare, o să te pomeneşti cu ei râcâind covorul cu ghearele şi făcând pipi pe draperii.

Amelie nu-şi ridică privirea.

— Încearcă să te comporţi civilizat, replică ea. Eşti oaspete în casa lor. În casa mea, preciză, mutând o piesă pe tablă. Aşezaţi-vă, voi toţi. Îmi displace să văd lumea stând în picioare.

Vorbele ei avuseseră forţa unei porunci regale şi, până să se poată gândi la ce face, Claire se şi strecurase pe unul dintre scaunele din jurul mesei, în timp ce Shane îşi ocupa locul lângă ea. Eve şovăi puţin, apoi îşi trase un scaun cât mai departe posibil de Oliver.

Astfel, rămânea un singur scaun liber, iar acesta era chiar lângă Oliver. Michael scutură din cap, îşi încrucişă braţele pe piept şi se rezemă de perete.

Amelie îi aruncă o privire, dar nu forţă nota.

— Aşadar, l-aţi cunoscut pe domnul Bishop, începu ea. Iar el, în modul cel mai evident, v-a cunoscut pe voi. Mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat aşa, dar din moment ce s-a întâmplat, trebuie să găsim modalităţile prin care să fiţi apăraţi de el şi de asociaţii lui.

Oliver îi luă un nebun[1] şi-l puse alături. Ea nu avu nicio reacţie vizibilă.

— Altfel, conchise Amelie, cât de curând casa aceasta va fi de închiriat pentru noi locatari.

Oliver izbucni în râs. Totuşi, veselia îi pieri în clipa în care Amelie îşi efectuă mutarea, determinându-l să se concentreze asupra tablei de joc cu o expresie aprigă, impenetrabilă.

— Cine e Bishop? vru să ştie Michael.

— Exact cine susţine că este. Nu are motive să mintă.

— Prin urmare, e tatăl dumneavoastră? întrebă Claire.

Urmă o tăcere îndelungă, una pe care nici măcar Oliver nu îndrăzni s-o întrerupă. Amelie îşi ridică ochii cenuşii şi reci spre Claire, fixând-o cu privirea, până când Claire simţi imboldul nu doar de a-şi întoarce capul, ci de a fugi.

În cele din urmă, Amelie rosti:

— Într-un anume sens, cel puţin, după cum cred că poţi să

[1] În limba engleză, nebunul la jocul de şah este numit bishop

pricepi astfel de lucruri. Atât genealogia mea umană, cât şi cea nemuritoare, trec prin el. Oliver, grăbeşte-te. Simt nevoia să ajung acasă înainte de răsăritul soarelui.

Soarele nu era nicidecum aproape să răsară, aşa că, probabil, fusese ceea ce înţelegea Amelie prin umorul sec. Oliver mută un pion. Amelie i-l luă fără pic de efort.

Michael interveni în discuţie.

— Poate că o întrebare mai bună ar fi: unde e domnul Bishop?

— Plecat, îi răspunse Oliver. L-am expediat într-o frumoasă limuzină cu şofer. O să locuiască într-o Casă a Fondatoarei.

— În care? se repezi Claire, simţind un subit val de greaţă, unul care se înrăutăţi din cauză că niciunul dintre vampiri nu catadicsi să-i răspundă. Doar nu e casa părinţilor mei, nu? Nu?

— Aş prefera să nu ai cunoştinţă despre amplasamentul ei exact, rosti Amelie, însă acesta nu era un răspuns, în mod cert nu răspunsul potrivit.

Femeia-vampir îşi mută regina albă, târând-o cu o încetineală deliberată pe tablă.

— Mat, anunţă ea.

Oliver examină tabla, apoi pe Amelie, cu o iritare similară, în timp ce-şi răsturna condamnatul său rege negru.

— Va trebui să avem o discuţie pe tema asta, zise el. E limpede.

— Pe tema întristătoarei tale carenţe de abilităţi strategice? replică Amelie, înălţându-şi lent sprâncenele ca promoroaca. În momentul de faţă, chibzuiesc la ceea ce ar fi de făcut cu oaspeţii noştri. Deocamdată, du-te acasă, Oliver. Şi îţi mulţumesc pentru faptul că ai venit.

Rostise toate acestea fără cea mai mică urmă de ironie: îşi permitea să-l îndepărteze ca pe un servitor, dar cel puţin îi mulţumea. Ochii lui Oliver se întunecară şi mai mult, însă vampirul se ridică fără comentarii şi porni spre bucătărie. Claire auzi uşa trântindu-se în urma lui.

Amelie inspiră domol, apoi expiră. Se ridică în picioare şi-i făcu un semn cu capul lui Michael.

— Consider că veţi fi îndeajuns de feriţi de primejdie în noaptea aceasta, zise ea. Nu permiteţi nimănui să intre, sub niciun pretext.

Un zâmbet îi flutură rapid, aproape insesizabil, pe buze.

— Cu excepţia mea, firește. Pe mine nu mă puteţi opri.

— Dar pe Oliver? se interesă Shane.

— Invitaţia lui de a intra în casă a fost revocată. Nu va fi în măsură să vă stingherească, în afara cazului în care aţi comite vreo nesăbuinţă.

Ceea ce, ţinând seama de privirea pe care i-o aruncă, Amelie considera ca fiind prea puţin probabil.

— Bishop constituie problema mea, nu a voastră. Vedeţi-vă de treburile voastre şi nu vă amestecaţi. Este valabil pentru toţi.

— Dar staţi, părinţii mei...

Însă Amelie nu stătu. Cu o graţie tăcută, se ridică de la masă şi începu să urce scara, iar după ce silueta ei luminoasă şi palidă dispăru la etaj, Shane zise:

— Unde naiba se duce? Nu există vreo ieşire acolo.

Însă Claire ştia. Ştia totul, mult prea bine.

— Indiferent cum a făcut, e clar că a plecat.

Îşi întoarseră cu toţii privirile spre ea, până şi Michael.

— Trebuie să existe o ieşire. Altfel, ce crezi că face, îşi pune pijamaua şi se trânteşte să doarmă pe canapea?

— Ce, tu crezi c-o avea aşa ceva? întrebă Eve. Pentru că eu aş pune pariu că doarme la nudul gol.

— Eve!

— Ce-i? Hai, lasă. Chiar poţi să ţi-o imaginezi în pijama din flanelă? în papucei cu iepuraşi?

Michael se lăsă să cadă pe scaunul eliberat de Amelie, privind fix tabla de şah. Aşeză încet piesele în poziţia de început, însă Claire putea să-şi dea seama că în realitate nu-i stătea deloc mintea la joc.

— Shane, zise el. Vrei să te duci să verifici dacă am încuiat bine?

Shane încuviinţă printr-o înclinare a capului şi plecă, îndreptându-se mai întâi spre bucătărie. Claire se aşeză vizavi de Michael, pe scaunul ocupat mai devreme de Oliver.

— Eşti îngrijorat, îi zise ea.

— Nu, răspunse Michael, luând între degetele lui palide nebunul alb şi răsucindu-l întruna. Sunt înfricoşat. Dacă individul ăsta a fost în stare să le provoace atâta agitaţie Ameliei şi lui Oliver, atunci înseamnă că noi suntem mult sub categoria lui. Morganville e mult sub categoria lui.

Îşi ridică privirea spre Eve, care nu avu vreo altă reacţie, în afara faptului că-şi strânse şi mai mult buzele. Claire auzi

zgomotul paşilor lui Shane îndreptându-se spre uşa din faţă, apoi cum verifica încuietorile şi zăvorul, pornind pe urmă să încerce ferestrele.

— Ar fi cazul să ne odihnim puţin, propuse Michael. E posibil ca mâine să avem o zi cam lungă.

Ridicându-se, Eve îi atinse mâna cu a ei, doar o mângâiere extrem de uşoară, şi privirile celor doi se înlănţuiră, pentru o jumătate de secundă.

— Mda, îl aprobă Eve. Şi eu ar trebui să mă odihnesc.

Claire aruncă în ea cu o revistă rătăcită pe-acolo.

— Ia-ţi o cameră!

— Deja plătesc pentru una, ripostă Eve. Şi o să am grijă să merite banii.

Urcă treptele într-o uşoară alergare, oprindu-se aproape de vârf să arunce o privire înapoi, spre Michael, care avea pe chip cel mai luminos zâmbet cu putinţă. Clătină din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă ce-i trecea prin minte, dar tuşi încurcat când observă că era urmărit de Claire.

— Cu discreţie, îl sfătui Claire. Ar trebui să vă atârnaţi de clanţă un prosop, sau altceva.

— Tacă-ţi gura, o apostrofa Michael.

Cu toate acestea, el zâmbea, iar atunci când zâmbea el, ea îşi simţea inima înălţându-se. Adora să-l vadă fericit. De obicei, era atât de... concentrat.

— Dacă ai nevoie de ceva, adăugă el, ştii unde mă găseşti.

— Mda, crezi?

El îi făcu un semn cu mâna şi porni pe urmele lui Eve.

Shane se întoarse după ce verificase toate intrările posibile de la parter şi se prăbuşi pe scaunul lăsat liber de Michael.

— Unde s-au dus?

Ea îi arătă drept în sus.

— Aha, replică el. Înţelegea mult prea bine. Aşa. Ai chef să facem un joc?

— Am chef să-i sun pe ai mei, zise Claire. Tu chiar crezi că Amelie l-a lăsat pe domnul Bishop să stea în casa lor?

— Nu ştiu, răspunse el. Sună, dacă tu crezi că-ţi foloseşte la ceva.

Claire îşi scoase telefonul din buzunar şi formă numărul serviciului de informaţii; părinţii ei erau abonaţi noi, din moment ce abia sosiseră în Morganville. Cât timp aşteptă să i se

răspundă, Shane se întinse peste masă şi-i cuprinse mâna liberă într-a lui, iar atingerea caldă a pielii o făcu să-şi mai domolească un pic starea de agitaţie.

Cel puţin, până când mama ei răspunse la telefon.

— Claire! Nu m-am aşteptat să suni atât de repede. Eşti pregătită să vii acasă?

Încremeni pentru o clipă, după care răspunse, cu tot calmul posibil:

— Nu, mami. Am vrut doar să mă asigur că sunteţi bine. Totul e în regulă?

— Normal că totul e în regulă. De ce n-ar fi?

Claire strânse din pleoape.

— N-are de ce, zise. Doar am vrut să vorbesc cu voi şi să aflu cum v-aţi acomodat. Cum e casa?

— Ei, mai e de lucru la ea, ştii? Mai e de lucrat la instalaţia electrică şi la o grămadă de decoraţiuni interioare, dar eu abia aştept să mă ocup de asta.

— Grozav. Şi... aşa, nu aveţi musafiri, sau ceva de genul ăsta?

— Musafiri? repetă mama ei, izbucnind în râs. Claire, iubito, noi de-abia avem aşternuturi pe pat, în clipa de faţă. Nu sunt pregătită pentru musafiri!

Asta, măcar, era o informaţie liniştitoare.

— Minunat. Bine... mami, trebuie să închid. Noapte bună.

— Noapte bună, scumpa mamei. Abia aştept să te văd acasă.

Claire închise, iar Shane îi strecură un braţ în jurul taliei.

— Ia zi, se interesă el. Sunt bine?

— Deocamdată. Dar el poate să ajungă la ei, nu? Oricând are chef.

— Poate. Numai că la fel de uşor poate să ajungă şi la noi. Uite ce e, acum n-ai cu ce să-i ajuţi, dar nici el nu are vreun motiv ca să le facă rău. O să fie bine.

Acum, Shane era cel optimist. Aşa puteai să-ţi dai seama de faptul că situaţia era cu adevărat una rea... Claire se sili să zâmbească, deschise ochii şi încercă să facă pe viteaza.

— Mda, zise. Mda, o să fie bine. Nicio problemă.

Ochii lui întunecaţi îi căutară pe ai fetei şi Claire ştiu că Shane putea să citească în ei faptul că minţea. Dar el nu i-o mai şi spuse, probabil fiind mult prea obişnuit cu conceptul de tăgăduire.

— Aşa, rosti el, în schimb. Ai chef de un frumos şi civilizat joc

de şah?

O bufnitură, urmată de inconfundabilul sunet al unui chicotit înfundat pătrunseră prin tavan de la etaj. Aproximativ din locul în care s-ar fi aflat camera lui Eve.

— Hei! urlă Shane spre cei de deasupra. Daţi mai încet coloana sonoră a filmului porno! încercăm să ne concentrăm pe-aici!

Urmară alte râsete, repede înăbuşite. Shane îşi întoarse din nou atenţia spre Claire, care-şi simţi buzele arcuindu-se într-un soi de zâmbet ceva mai autentic.

— Şah, zise ea. Tu eşti la mutare, durule.

Încă o bufnitură de sus. Shane clătină din cap şi-şi dărâmă regele de pe tablă.

Dă-l naibii. Mă predau. Hai să punem un joc video şi să mai omorâm câţiva zombi.

Trei

Dimineaţă, era... dimineaţă. Timp de câteva secunde preţioase după ce se trezi Claire, nimic nu era nelalocul lui, absolut nimic. Întregul trup îi zbârnâia de energie, păsărelele ciripeau afară, iar soarele ardea, în fâşii calde, de-a lungul patului ei.

Miji ochii spre ceasul deşteptător. Şapte şi jumătate. Era momentul să coboare din pat, dacă mai avea de gând să ajungă la prima oră de curs, şi să-i mai rămână timp pentru o cafea.

Abia după ce intră sub duş, iar apa fierbinte începu să-i vâre înapoi în cap ceva raţiune, îşi dădu seama că nu totul era la locul lui. Părinţii ei se aflau în oraş. Părinţii ei erau prezenţi pe ecranul radar al unor monştri.

Şi părinţii voiau ca ea să se mute înapoi cu ei.

Gândurile acestea puseră capăt bunei ei dispoziţii şi, când coborî lipăind pe scară, cu pantofii în mână şi rucsacul supraîncărcat de manuale pe umăr, deja era încruntată. Casa era vraişte. Nimeni nu-şi îndeplinise corvezile, nici măcar ea. În bucătărie era în continuare dezastru, iar micul dejun se închegase deja în vase. Bombăni în barbă cât timp se fierse cafeaua, trânti vasele murdare în chiuvetă, să se înmoaie în apa fierbinte, după care le lăsă colocatarilor ei un bileţel dur. În

special la adresa lui Shane, care trăsese chiulul chiar mai mult decât ar fi fost normal.

Apoi îşi încălţă pantofii şi porni pe jos spre şcoală.

Morganville arăta exact ca oricare alt oraş prăfuit şi adormit, în lumina zilei: oameni ducându-se la serviciu cu maşina, făcând jogging, împingând cărucioare cu copii, plimbându-şi câinii. Studenţi cu rucsacuri, pe măsură ce se apropia de campus. Un vizitator ocazional nu şi-ar fi dat seama niciodată, cel puţin pe timpul zilei, în ce hal de întors pe dos era oraşul acesta.

Claire presupuse că tocmai aici era şpilul.

Observă câteva camionete care livrau marfă pentru magazinele locale; oare şoferii lor ştiau? Soseau şi plecau fără incidente? Exista vreo regulă pentru vampiri, referitoare la persoanele pe care aveau voie să le vâneze şi pe care nu? Da, trebuia să existe. O eventuală descindere a poliţiei statului în Morganville nu le-ar fi fost deloc de folos vampirilor...

— Salut.

Claire privi chiorâş. Un automobil se târa alături, abia ţinând ritmul cu paşii ei. O decapotabilă roşie, stridentă şi strălucitoare ca sângele proaspăt în lumina soarelui. În ea, trei fete cu zâmbetele la fel de false.

La volan era Monica Morrell, fata primarului din oraş. Cel mai rău dintre duşmanii umani ai lui Claire, încă din prima zi de când domicilia în Morganville. Monica îşi revenise în mare măsură de pe urma recentei sale întrevederi apropiate cu moartea de pe urma drogurilor, sau cel puţin aşa dădea impresia: strălucitoare ca automobilul, şi la fel de „tare”. Părul blond îi sclipea şi era aranjat casual, machiajul era impecabil, iar dacă arăta doar cu o nuanţă mai palidă decât de obicei era greu de spus.

— Salut, răspunse Claire, având grijă să se retragă ceva mai departe pe trotuar, în afara razei de acţiune în care să poată fi înşfăcată cu uşurinţă. Cum te mai simţi, Monica?

— Eu? Minunat. Nici nu se putea mai bine, ciripi voioasă Monica. Însă în ochi avea o nuanţă cu mult mai întunecată decât în voce. Ai încercat să mă asasinezi, arătare.

Claire se opri brusc.

— Ba nu, protestă ea. N-am făcut aşa ceva.

— Tu mi-ai dat drogul ăla. A fost cât pe ce să mă omoare.

— Tu mi l-ai luat din mână!

Era vorba despre cristalele roşii, cele pe care le şterpelise de

la Myrnin. Cele care, oricât de limitat în timp i-ar fi fost efectul, i se păruseră că ar reprezenta o idee bună. Dar nu chiar atât de bună, după ce văzuse impactul pe care-l avuseseră asupra Monicăi, ca şi propria imagine reflectată în oglindă, după ce le luase. Ei nu-i făcuseră vreun rău, însă întâmplarea cu Monica şi cu efectul exercitat asupra ei o şocase.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea. Era cât pe ce să mă omori, se încăpăţână Monica. Te-aş fi dat în judecată, dar din moment ce eşti favorita Fondatoarei şi aşa mai departe, nu m-aş alege cu nimic. Aşa c-o să trebuiască doar să găsim vreo altă metodă prin care să ne asigurăm că o să plăteşti. N-am vrut decât să te anunţ, căţea... povestea nu s-a terminat. Nici măcar n-a început. Abia acum începe.

O mai gratulă pe Claire cu un zâmbet rece şi dur, după care acceleră, îndepărtându-se în scrâşnetul cauciucurilor pe caldarâm.

Claire îşi trase agitată rucsacul pe umăr şi privi în jur. Fireşte, nimeni nu fusese atent. În Morganville, nu era deloc indicat să te amesteci în treburile altcuiva.

Aici, era pe cont propriu. Eve era la serviciu, în campus, însă Claire nu voia să-şi târască prietenii în necazurile ci. Aveau şi-aşa destule de-ale lor, iar Monica o privea exclusiv pe ea.

Fie că-i făcea plăcere, fie că nu.

Totuşi, în timp ce trecea pe lângă uşa înfundată a unui magazin dezafectat, se simţi privită de cineva.

Încercă să-şi alunge senzaţia, crezând că era numai rodul imaginaţiei, însă chiar era cineva care o urmărea cu privirea. Nu reuşi să-l distingă timp de câteva secunde, iar atunci când reuşi, avu parte de un nou şoc neplăcut. Un tip slăbănog, de genul dependenţilor de heroină, palid, cu părul unsuros. îmbrăcat în negru. Fratele lui Eve.

— Jason, zise ea, rotindu-şi instinctiv privirea în jur, în căutarea ajutorului.

Nu era nimeni pe-acolo, nimeni la care să poată apela. Nici măcar vreo maşină a poliţiei în trecere... iar poliţiştii categoric şi-ar fi dorit să schimbe o vorbă cu Jason, după ciocnirea lui cu Shane.

Amintirea o tulbură încă o dată: el îi înjunghiase iubitul. Încercase să-l omoare. Poliţaii susţineau că fusese legitimă apărare, însă ea ştia mai bine.

Jason îşi scoase mâinile din buzunarele hainei şi le ridică.

— Nu ţipa, zise el. În afară de cazul în care chiar ai chef de aşa ceva. Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Şi, oricum, n-aş face-o în plină zi şi pe o stradă aglomerată.

Vocea îi suna... altfel. Mai ciudat ca de obicei, ceea ce însemna un nivel destul de înalt pe scara ciudăţeniei.

— Ce vrei? îl întrebă, strângând cu putere cureaua rucsacului.

În caz de urgenţă, putea să reprezinte o armă albă respectabilă. Putea să-l doboare cu el, sau măcar să-l facă să se împiedice. Nu mai avea decât o stradă până la Common Grounds... iar Oliver era dator să-i ofere Protecţie de îndată ce s-ar fi aflat înăuntrul clădirii, chiar şi faţă de inamicii umani.

— Nu te mai speria, geniule. N-am venit să-ţi fac vreun rău, repetă, vârându-şi la loc mâinile în buzunarele gecii. Ce mai face Shane?

— De ce te-ar interesa?

— Pentru că...

Jason se încruntă şi ridică din umeri.

— Uite ce e, a fost legitimă apărare, da?

— Tu l-ai ademenit. Ne-ai ameninţat, pe mine şi pe Eve. Ai vrut ca el să te atace.

— Mda, bine, recunosc, am trişat un pic, dar tipul şi-a exersat lovitura cu bâta de baseball luându-mi capul drept minge, în eventualitatea în care ţi-a scăpat amănuntul.

Incomod, dar adevărat.

— Şi cum rămâne cu celelalte persoane pe care le-ai omorât? Şi atunci a fost legitimă apărare?

— Cine spune că aş fi omorât pe cineva?

— Tu. Ţi-aduci aminte? Ne-ai lăsat în subsolul casei o fată moartă, ca s-o găsească Shane. Ai încercat să-l bagi în închisoare.

Aici, Jason nu găsi nimic de spus. Rămase doar cu privirea ţintuită pe ea, iar cum stătea în umbră, ochii lui şi-aşa întunecaţi păreau două găuri în faţa aceea rigidă şi palidă. Arăta ca... mort. Mai mort decât majoritatea vampirilor.

— Am nevoie să stau de vorbă cu soră-mea, zise el.

— Eve nu vrea să stea de vorbă cu tine, psihopatule. Lasă-ne în pace!

— E vorba despre tatăl nostru, preciză el, şi deşi Claire începuse deja să se îndepărteze, lăsându-l în urmă cu toate

problemele lui de psihopat, îşi încetini mersul să privească înapoi. Am nevoie să vorbesc cu Eve, repetă el. Spune-i că o s-o sun. Spune-i să nu închidă.

Claire îi făcu un semn de încuviinţare, unul singur. Nu-l detesta cu nimic mai puţin, însă în clipa aceasta era ceva cu totul diferit la el: ceva care solicita un armistiţiu, dar fără să îngenuncheze şi să implore.

— Nu-ţi promit nimic, zise ea.

Jason încuviinţă, la rândul lui.

— Nici nu mă aşteptam.

Nu-i mulţumi. Iar ea îşi continuă drumul.

Când şi întoarse iar privirea, cadrul uşii era pustiu. Zări în treacăt o geacă neagră dând colţul pe la capătul străzii. Fir-ar să fie, repede se mai mişcă, îşi zise în sinea ei, iar asta îi mai provocă un fior rece. Dacă Jason îşi văzuse dorinţa îndeplinită? Dacă-l transformase cineva într-un vampir în toată legea, oricât de greu ar fi părut de crezut?

Se hotărî s-o întrebe pe Amelie, cu prima ocazie.

Cursurile de dimineaţă veniră şi trecură. Nu părea ca vreunul dintre ele să fie de o dificultate aparte, nici măcar cursul de fizică superioară la care dăduse testul. Schimbase câteva dintre jalnicele ei materii de bază cu un curs de mitologie; sau, mai degrabă, Amelie insistase în privinţa asta: era o chestie destul de tare, şi Claire se pomeni că de-abia aştepta orele. Deocamdată, nimic despre vampiri, din nefericire. Totul era despre zombi, voodoo, şi legende populare referitoare la acestea. Săptămâna viitoare, aveau să vizioneze Noaptea morţilor vii. Claire nu ştia nici pe departe atât de multe despre zombi ca majoritatea celorlalţi studenţi; cu excepţia jocului acela video cu împuşcături, pe care prefera să-l joace Shane, ea nu-şi amintea să fi acordat măcar vreo atenţie deosebită subiectului.

Fireşte, de când ajunsese în Morganville, nu mai socotea nimic ca fiind improbabil.

După ora de mitologie, care aduse cu ea o bogăţie de informaţii despre magia voodoo, de parcă ei i-ar fi trebuit vreodată aşa ceva, Claire avea o pauză, înainte de începerea şedinţelor de laborator. Prin urmare, se urni din loc, pornind spre Casa Studenţilor. Aceasta consta într-o clădire lăbărţată,

găzduind un vast spaţiu pentru studiu, cu mese lungi şi scaune aliniate pe grupuri, cuprinzând şi o librărie, o autoservire la care se serveau fantasticele sandvişuri calde cu caşcaval şi salate, precum şi o cafenea destul de acceptabilă.

Astăzi, nu era lume la rând. Claire îşi plăti cafeaua moca şi se îndreptă spre bar, acolo unde lucra Eve. Prietena ei arăta grozav, şi nu doar datorită atenţiei cu care se ocupase de vestimentaţie şi de machiaj; chipul său radia, într-un fel, de satisfacţie.

Aha. Sigur că da.

Eve îi zâmbi absolut năucitor şi-i întinse cafeaua.

— Salut, şoricel de bibliotecă. Eşti bine?

— Normal. Tu?

— Nu prea rău. Ba chiar treaba merge domol şi ca unsă acum, după năvala de azi-dimineaţă.

Numai că zâmbetul ei ascundea un secret.

— Şi? Cum ţi-ai petrecut noaptea? o tatonă Claire.

Secretul trebuia împărtăşit şi, în plus, era şi ea cam... curioasă.

— Fantastic, suspină Eve. A fost... mda. Încă de când aveam paisprezece ani, mi s-a pus pata pe băiatul ăsta, ştii? Iar el nici măcar nu ştia că exist. Am fost la absolut toate concertele lui, încă din vremea în care a început să cânte, până ultima dată, când a fost cap de afiş la Common Grounds. Nu mi-a trecut niciodată prin cap... pur şi simplu, nu m-am gândit c-ar putea să meargă.

— Şi cum a fost...?

Claire ridică sprâncenele şi lăsă întrebarea deschisă pentru oricare interpretări ar fi vrut Eve să-i dea.

Zâmbetul lui Eve deveni vicios.

— Fantastic.

Chicotiră amândouă pe înfundate. Eve începu să ţopăie fericită în spatele tejghelei, turnând dozele într-un pahar, după care făcu o piruetă. Claire n-o mai văzuse niciodată atât de deplin fericită.

Numai că realitatea îi reveni în creier, amintindu-i pentru ce venise acolo, în primul rând. Avea o puternică bănuială că era pe cale să spulbere toată acea fericire paradisiacă.

Zâmbetul lui Eve deja începuse să se ofilească, de parcă i-ar fi răsucit cineva butonul de nivel al veseliei.

— Claire, ai o moacă îngrijorată. Care-i necazul?

— Am..., începu Claire, ezitând puţin, după care se avântă. M-am întâlnit cu Jason. Azi-dimineaţă.

Ochii negri ai lui Eve se făcură mari, însă ea nu zise nimic. Aşteptă doar.

— A vrut să-ţi transmit c-o să te sune. E vorba despre ceva legat de tatăl tău, aşa zicea. Cică să nu-i închizi.

— De tatăl meu, repetă Eve. Eşti sigură?

— Aşa mi-a zis. Eu i-am spus că nu-i promit nimic.

Sorbi din moca perfect preparată, urmărind fizionomia lui Eve. În clipa de faţă, nu era prea uşor de descifrat.

— N-a încercat să-mi facă vreun rău, preciză ea.

— La lumina zilei, pe o stradă circulată? Mda, bine, o fi el nebun de legat, dar nu e şi tâmpit.

Dintr-odată, Eve părea foarte departe. Şi toată strălucirea fericirii i se stinsese.

— N-am mai vorbit cu niciunul dintre părinţii mei încă de când am împlinit optsprezece ani.

— De ce?

— Au încercat să mă vândă lui Brandon, replică ea, categoric. Ca pe o bucată de carne agăţată în cârlig, la măcelărie. Habar n-am de ce l-o fi apucat brusc pe Jason nostalgia după familie; nu s-ar zice deloc că am avea amintiri fericite.

— Dar tot părinţii voştri sunt.

— Mda, din nefericire. Uite, asta-i treaba cu clanul Rosser: noi suntem originala familie nucleară. Adică, de la bomba nucleară. Ba chiar şi toxică, atât timp cât nu explodează, adăugă Eve, clătinând din cap. Indiferent ce-o fi păţit tata, nu mă interesează. Şi nici de ce l-ar interesa pe Jason n-am habar.

Apăru un alt student care-şi plătise deja cafeaua, şi Eve îl gratulă cu un zâmbet absent, gol, începând să toarne dozele de espresso cu o precizie de robot.

— Nu-i nicio treabă, zise ea. Şi când mă sună, îi închid telefonul. Dacă mă sună. Chiar dacă e într-adevăr ceva, oricum mă doare-n cot.

Claire îi răspunse doar printr-o înclinare aprobatoare a capului. Habar n-avea ce-ar fi putut să spună. Era evident că vestea o întorsese pe dos pe Eve, într-o mult mai mare măsură decât s-ar fi aşteptat ea. Îşi flutură mâna în semn de rămas-bun şi se duse la o masă pentru studiu aflată în apropiere,

cufundându-se în lectura unei cărţi pe care o împrumutase de la bibliotecă. Era teza de doctorat în fizică a cuiva care, după cum scria, dădea impresia că nu se deranjase să frecventeze nici măcar o oră de engleză la care se predaseră tehnicile compunerii.

În schimb, tare la ecuaţii. Claire era adânc absorbită de ele în clipa în care îi sună telefonul mobil.

— Alo?

Nu cunoştea numărul, însă era unul local, şi nu al părinţilor ei.

— Claire Danvers?

— Da. Cine e?

— Sunt doctorul Robert Mills, eu l-am tratat pe prietenul tău, Shane, când l-au adus la spital.

Fu cuprinsă de o acută senzaţie de alarmă.

— E vreo problemă cu...

— Nu, nimic de genul acesta, o întrerupse el, grăbit. Uite, tu eşti cea care avea cristalele roşii, nu? Cele care aproape că au omorât-o pe fata primarului?

Efemera linişte a lui Claire se mistui fulgerător.

— Aşa cred, răspunse. I le-am dat doctorului.

— Ei bine, aici e problema: le-am examinat şi eu. De unde le aveai?

— Le-am... găsit.

Ceea ce, practic, era adevărat.

— Unde?

— Într-un laborator.

— Am nevoie să mă duci în laboratorul acela, Claire.

— Nu prea cred că pot. Îmi pare rău.

— Uite ce e, înţeleg că, probabil, protejezi identitatea cuiva... a cuiva important. Dar, dacă asta te ajută, află că am deja aprobarea Sfatului să lucrez la cristalele astea şi chiar am nevoie de mai multe informaţii despre ele: cine le-a creat, cum, ce ingrediente a folosit. Cred că pot să fiu de ajutor.

Amelie făcea parte din Sfatul Străbunilor. Însă ea nu-i spusese nimic În legătură cu participarea doctorului la cercetări.

— Daţi-mi voie să mă interesez ce anume pot să vă spun, îi propuse Claire. Mă scuzaţi. Vă sun eu.

— Cât poţi de repede, insistă el. Mi s-a spus că scopul constă în sporirea eficienţei drogului cu cel puţin cincizeci de procente în următoarele două luni.

Claire clipi mărunt, surprinsă.

— Ştiţi ce efecte are?

Doctorul Mills — a cărui voce era plăcută şi normală — izbucni în râs.

— Dacă ştiu într-adevăr? Probabil că nu. Aici suntem în Morganville, unde s-a inventat conceptul de secret. Dar am o bănuială destul de solidă conform căreia, indiferent ce-ar însemna ele, oricum nu sunt destinate consumului uman.

Cam până în acest punct putea să discute Claire la telefon, oricât de prietenos ar fi părut doctorul. După o scuză grăbită, închise şi o sună pe Amelie. Avea de gând să-i lase un mesaj, după care, credea ea, se termina povestea.

Amelie răspunse. Claire începu să se bâlbâie, dar trase aer în piept şi-i povesti despre doctorul Mills şi despre cererea lui.

— Ar fi trebuit să-ţi spun de aseară. Am decis să-ţi accept solicitarea de a beneficia de resurse suplimentare în cadrul acestui proiect, îi zise Amelie. Doctorul Mills este un expert demn de toată încrederea, vechi locuitor al oraşului, şi nu se va lansa în acel gen de judecăţi de valoare care i-ar tenta, poate, pe alţii. În acelaşi timp, este capabil să păstreze secretele, iar acesta este un aspect imperios, înţelegi din ce motiv.

Claire înţelegea, mult prea bine. Cristalele reprezentau un drog care-i ajuta pe vampiri să-şi îndepărteze efectele unei maladii degenerative: o maladie care-i afectase pe toţi, răpindu-le capacitatea de reproducere. Amelie era cea mai puternică dintre toţi, însă şi ea suferea de maladia aceasta, iar cazurile cele mai grave ajungeau la demenţă, cei în cauză fiind întemniţaţi în subteranele din Morganville.

Şi, deocamdată, puţini erau vampirii care aveau cunoştinţă despre maladie. Dac-ar fi ştiut, poate că nimic nu i-ar mai fi împiedicat să se dezlănţuie, dând vina pe alţii. Pe oameni nevinovaţi, probabil.

La fel de grav ar fi fost efectul şi asupra populaţiei umane. De îndată ce-ar afla că vampirii nu sunt invincibili, câţi dintre ei ar mai fi cu adevărat dispuşi să colaboreze? Amelie îşi dăduse de multă vreme seama că dezvăluirea unui astfel de secret ar duce la distrugerea întregului Morganville, iar Claire era destul de convinsă de faptul că nu se înşela.

— Dar... el vrea să vadă laboratorul lui Myrnin, zise Claire.

Myrnin, mentorul şi, uneori, chiar prietenul ei, alunecase în

prăpastia demenţei, aflându-se acum într-o celulă subterană. Câteodată era lucid, iar alteori... primejdios.

— Ce să fac, să-l duc? întrebă ea.

— Nu. Spune-i că o să-i aduci la spital tot ce-i va fi necesar. Nu vreau să pătrundă în laboratorul acela vreo altă fiinţă umană în afara ta, Claire. Anumite secrete vor trebui păstrate şi mă bazez pe tine să te îngrijeşti de problemă. Restrânge-i cercetările numai către perfecţionarea şi dezvoltarea formulei pe care ai creat-o deja.

Semnificaţia cuvintelor rostite de Amelie, în felul ei de un calm regal, era că, în eventualitatea în care Claire scăpa porumbelul, se putea considera moartă. Sau mai rău.

— Da, răspunse Claire, cu o voce firavă. Înţeleg. Cât despre părinţii mei...

— Au parte de suficientă siguranţă, o informă Amelie.

Numai că nu era acelaşi lucru cu afirmaţia că ar fi în siguranţă.

— Pentru moment, nu-l vei vedea pe domnul Bishop. Dacă întâmplarea va face să-i întâlneşti pe cei doi asociaţi ai lui, comportă-te cu politeţe, dar fără frică: sunt ţinuţi bine în mână.

Da, poate după standardele Ameliei. În schimb, Claire îşi făcea ceva mai multe griji.

— Bine, rosti, cu îndoială. Dacă se-ntâmplă ceva...

— Discută cu Oliver, zise Amelie. Curios lucru, constat că tensiunea dintre noi doi a scăzut în chip dramatic, după ce părintele meu s-a hotărât să mă viziteze. Nu există altceva mai bun decât un inamic comun, când vine vorba să uneşti doi vecini aflaţi în gâlceavă.

După o clipă de pauză, o întrebă, aproape stânjenită:

— Dar tu şi prietenii tăi? Sunteţi bine?

Ce, am trecut acum la conversaţii de salon? Claire se cutremură.

— Mda, suntem bine. Mulţumesc.

— Perfect, zise Amelie, şi închise.

Claire mimă din buze un Oooo-kay şi-şi vârî telefonul în buzunar.

În timp ce pleca, o văzu pe Eve la postul ei din spatele barului, fixând cu o privire absentă manetele aparatului în timp ce lucra. Acea strălucire fericită nu-i revenise. De fapt arăta chiar tristă. Şi speriată.

Fir-ar să fie. De ce-a trebuit să-i stric ziua în halul ăsta? Trebuia să-i fi dat cu flit şi gata psihopatului ăluia.

Claire îşi privi ceasul, îşi înhăţă rucsacul şi porni într-o alergare uşoară spre ora de laborator.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, se întâlni cu doctorul Mills la spital, în cabinetul lui. Era un bărbat din categoria medie: talie medie, vârstă medie, colorit mediu. Avea un zâmbet drăguţ, care părea să-i promită că totul va fi bine, şi chiar fiind conştientă de faptul că era doar o fantezie, Claire îi răspunse la zâmbet.

— Stai jos, Claire, o invită el, arătându-i spre unul dintre scaunele albastre din faţa biroului.

În spatele lui se vedeau bibliotecile înalte până în tavan: cărţi de specialitate, legate la fel, cu câteva volume mai noi, din alte domenii, presărate pe ici, pe colo, pentru varietate. Doctorul Mills avea pe un colţ al biroului teancuri de reviste şi de articole xeroxate, iar pe cel opus, un vraf instabil de dosare ale pacienţilor. O fotografie înrămată era cu spatele spre Claire, aşa că nu putea să vadă dacă era cu familia. Totuşi, purta verighetă.

Doctorul Mills nu începu imediat discuţia; se lăsă pe spate în fotoliul din piele, îşi trosni degetele şi o măsură o vreme cu privirea. Claire se împotrivi tentaţiei de a se foi pe scaun, însă nu-şi putu împiedica degetele să tot ciupească, neastâmpărate, materialul blugilor.

— Ştiam că eşti tânără, rosti el în cele din urmă, dar trebuie să recunosc, acum sunt şi mai surprins. Ai şaisprezece ani?

— Şaptesprezece, peste câteva săptămâni, îi răspunse Claire.

Deja se resemnase să aibă parte de aceeaşi conversaţie cu absolut toţi adulţii din Morganville. Mai bine ar fi înregistrat-o, astfel încât s-o redea de fiecare dată când făcea cunoştinţă cu cineva.

— Ei bine, din însemnările pe care mi le-a furnizat Amelie, ai cunoştinţe extrem de solide în ceea ce faci. Nu cred că mă voi ocupa atât de îndrumarea cercetărilor tale, cât te voi asista în executarea experimentelor, mai degrabă. Dacă voi descoperi ocazii de a contribui cu ceva, o voi face. Evident, laboratoarele de aici, de la spital, dispun de echipamente mult mai sofisticate faţă de cele cu care îmi închipui că lucrezi tu... acolo unde ţi-ai produs la început cristalele.

Frunzări prin dosarul voluminos care stătea deschis pe centrul biroului şi Claire observă fotocopii ale propriei caligrafii ordonate. Însemnările ei, pe care i le predase Ameliei.

— Mi-am luat libertatea să produc o serie de cristale pe baza formulei descoperite de tine, folosindu-mă de înlesnirile din laboratoarele noastre. Am descoperit că, în cazul în care accelerezi procesul de uscare prin intermediul căldurii, poţi să sporeşti tăria dozei cu aproximativ douăzeci la sută. Şi am mai creat o variantă lichidă, şi mai concentrată, care poate fi introdusă direct în organism prin injectare.

Claire clipi, dezorientată.

— Prin injectare...

Se imaginã apropiindu-se de Myrnin suficient cât să-i poată înfige un ac de seringă în braţ, mai ales atunci când cădea pradă uneia dintre urâtele lui crize.

— Se poate administra prin intermediul săgeţilor, o lămuri el. Cum sunt tranchilizantele pentru animale, cu toate că n-aş folosi analogia asta faţă de altcineva. Ar fi lipsă de respect.

Ea izbuti să-şi compună un zâmbet.

— Ar fi... foarte util. Eu n-am încercat să apelez la încălzire pentru uscarea cristalelor. Interesant.

— N-aveai niciun motiv. Eu am încercat din cauză că nu am la dispoziţie un timp nelimitat pentru uscarea lor: laboratorul nostru este foarte solicitat şi n-aş fi vrut să mă ia cineva la întrebări cu privire la ce fac. Am rugat-o pe Amelie să ne doteze cu un spaţiu pentru un laborator securizat, la universitate. Mai convenabil pentru tine şi mai sigur pentru mine. Pot să aranjez transferarea echipamentului de care am avea nevoie acolo, sau chiar rechiziţionarea lui, din dispoziţia Sfatului.

Doctorul Mills îşi lăsă capul într-o parte şi-o privi din nou, cu ochii lui căprui licărind de entuziasmul provocării. La fel ca ai lui Myrnin, însă nici pe jumătate la fel de dementi.

— Cât despre cererea mea, de vizitare a laboratorului în care ai fabricat cristalele...

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Poate dac-ai întreba-o pe Amelie...

— Am întrebat-o.

Doctorul oftă.

— Atunci, când aş putea să-l examinez pe pacientul nostru?

— Nu puteţi.

— Claire, n-o să ajungem la niciun rezultat dacă nu pot să efectuez observaţii de referinţă asupra pacientului şi să determin care ar fi ameliorările semnificative, pe măsură ce modificăm formula!

Ea înţelegea ideea, în definitiv, însă gândul că l-ar trimite pe simpaticul doctor Mills la o distanţă la care Myrnin să-l poată înşfăca îi dădea fiori.

— O să mă interesez, promise ea, ridicându-se. Acum, mă scuzaţi, dar se face târziu. Trebuie să...

Doctorul Mills aruncă o privire afară, pe fereastra cabinetului său. Prin transperante, se vedea cerul întunecându-se de la un indigo şters la indigo pur şi simplu.

— Sigur că da. Înţeleg, zise el. Uite aici o mostră din noua şarjă de cristale. Dar, înainte să i-o administrezi, vezi dacă poţi să-mi obţii informaţiile fundamentale... în primul rând, o probă de sânge.

— O probă de sânge, repetă ea, în timp ce doctorul deschidea un sertar şi-i întindea o mică trusă sigilată.

Aceasta cuprindea o seringă, tampoane din tifon, comprese cu alcool şi vreo câteva eprubete vidate.

— Doar nu vorbiţi serios!

— Nu afirm că-ţi va fi uşor, dar dacă nu mă laşi să vin cu tine, trebuie s-o faci tu singură...

Era capabilă de multe lucruri, însă se simţea destul de convinsă că n-ar fi fost în stare să-l ţină pe Myrnin aşezat şi să-i înfigă un ac în venă. Cel puţin, nu cât timp era... schimbat.

Luă totuşi trusa şi şi-o vâri în rucsac.

— Altceva?

Doctorul Mills îi dădu şi un pistol: un pistol cu săgeţi, îl deschise în partea din spate şi-i arătă capătul pufos al tubului.

— E încărcat cu o doză, îi explică. N-am preparat decât vreo câteva, fiindcă e nevoie de ceva timp până să se distileze. Ai aici şi alte două de rezervă, la nevoie.

Şi, în timp ce Claire îşi îndesa şi arma în rucsac, doctorul adăugă:

— Nu e testată, aşa că ai grijă. Cred că efectul va fi mai puternic şi mai de durată, dar nu ştiu sigur care ar putea să fie efectele secundare.

— Şi cristalele?

Mills îi dădu şi cristalele. Arătau ceva mai fine decât cele

produse de ea: mai asemănătoare cu zahărul nerafinat. Luară şi acestea drumul rucsacului.

— Claire, mai zise el, în timp ce fata îşi sălta povara pe umăr, ai auzit cumva zvonuri despre vreun vampir nou prin oraş?

Claire încremeni. Brăţara ei din aur, cea având gravat pe ea simbolul Ameliei, intră în contact cu lumina şi scânteie ... nu că ar fi avut nevoie de ceva care să-i amintească.

— Numai despre Michael, răspunse ea. Dar asta nu e o noutate.

Am auzit că ar fi ceva străini.

Claire ridică din umeri.

— Cred că n-aţi auzit bine.

Plecă înainte să fie obligată să debiteze alte minciuni. Nu se putu stăpâni să nu arunce o privire înapoi spre el. El îi răspunse cu o înclinare a capului şi un zâmbet de la revedere.

Se simţea aiurea, însă nu era pregătită să ofere mai multe adevăruri, nici măcar cuiva care-i fusese recomandat de Amelie.

— Mi-ai adus hamburgerul ăla?

Claire nici măcar nu avusese vreme să-şi lase rucsacul pe podeaua din holul de acasă, că Eve se şi năpusti asupra ei ca o Clopoţică neagră, îmbibată de cafeină, fluturând o lingură de lemn.

— Ăăă... ce?

— Hamburgerul. Ţi-am dat un SMS.

Hopa. Claire îşi scoase telefonul şi constată, cum era de aşteptat, că pe ecranul lui era semnalizată primirea unui mesaj.

— Nu l-am văzut. Scuze.

— Rahat.

Eve se întoarse şi mărşălui de-a lungul holului, tropăind cu ghetele Doc Martens într-o admirabilă nepăsare faţă de bunăstarea podelei din lemn.

— Michael? Ia ghici! Ai de făcut un drum!

Michael cânta la chitară: ceva complicat, în ritm rapid. Se tot oprea, din când în când, şi n-o lua în seamă pe Eve, ceea ce, de asemenea, nu era normal. Cum trecu de colţ, Claire îl văzu stând la masa din sufragerie, aplecat să schiţeze note muzicale pe o coală cu portativ.

Se dovedi că n-o ignora pe Eve, cât nu avea chef să-i facă pe plac.

— Am treabă, replică, încruntându-se la coala de hârtie şi interpretând încă o dată aceeaşi frază muzicală, şi încă o dată. Scutură din cap dezamăgit şi şterse notele de pe portativ. Du-te tu cu Shane, zise apoi.

— Eu gătesc! protestă Eve, dându-şi ochii peste cap. Artiştii ăştia! Au impresia că se opreşte lumea în loc când stau ei să se gândească.

— Mă duc eu, se oferi Claire.

Şansa de a fi singură cu Shane, chiar cu o ocazie atât de anostă ca o expediţie până la băcănia nonstop, era prea tentantă ca s-o rateze.

— Oricum, e mai bine aşa. Doar am liberă trecere, adăugă ea, arătându-şi brăţara.

Michael se sustrase de la muzica din mintea lui suficient cât s-o privească lung. Ciocăni cu creionul pe masă un ritm alert.

— O jumătate de oră, hotărî el. Dus-întors. Fără pretexte. Dacă întârziaţi, vin după voi şi mă supăr rău de tot.

— Mersi, tati, se maimuţări Claire.

În clipa imediat următoare, îşi dori să nu fi zis asta: nu atât din cauza strâmbăturii lui Michael, ci pentru că o dusese cu gândul la adevăratul ei tată. Şi la faptul că nu ştia cât timp îi va mai permite el să-şi păstreze actualul domiciliu.

Shane îşi făcu apariţia din bucătărie, cu un deget în gură.

— Care-i problema?

— Spune-mi că nu ţi-ai băgat degetele murdare în sosul meu, îl luă la rost Eve, îndreptându-şi lingura spre el.

Shane îşi scoase grăbit degetul din gură.

— În primul rând, află că nu sunt murdare. Le-am lins înainte. Şi, pe urmă... mi s-a părut mie, sau am auzit ceva despre un drum la magazin? Claire?

— Mda, eu sunt gata.

— Atunci, să-i dăm bătaie, zise el, înşfăcând cheile maşinii lui Eve de pe masa din hol.

Shane conducea bine şi cunoştea oraşul ca pe propria palmă; fireşte, Morganville nici nu se întindea mai mult decât atât şi nu exista decât o băcănie nonstop, Food King, prin părţile locului. Parcarea acesteia era luminată ca un stadion de fotbal. Erau acolo vreo cincisprezece vehicule, aparţinând atât oamenilor, cât şi vampirilor. Shane parcă drept sub un şir de becuri

orbitoare şi opri motorul

— Stai, îi zise lui Claire, când o văzu că se pregăteşte să deschidă portiera. Ne-au luat cam cinci minute să ajungem aici, cinci minute să cumpărăm ce trebuie, cinci minute ca să ajungem înapoi acasă. Asta înseamnă că ne rămâne un întreg sfert de oră.

Ea îşi simţi inima palpitând şi iuţindu-şi bătăile. Shane o privea cu o intensitate incandescentă.

— Şi-atunci, ce-ai vrea să facem? îl întrebă, străduindu-se să pară indiferentă.

— Să stăm de vorbă, veni răspunsul, unul la care nu se aşteptase. Absolut deloc. Nu pot să discut despre asta acasă, îi explică el. Nu se ştie niciodată cine stă s-asculte.

— Te referi la Michael?

Shane ridică din umeri.

— Mă refer la faptul că niciodată nu ai intimitate deplină.

Nu putea să spună că n-ar avea dreptate, dar tot se simţi cumplit de dezamăgită.

— Sigur, zise, ştiind că tonul îi sunase rigid şi ofuscat. Dă-i înainte. Vorbeşte.

Shane făcu ochii mari.

— Ai crezut...

— Vorbeşte odată, Shane.

El îşi drese glasul

— Am făcut ceva cercetări cu privire la Bishop.

Cuvintele Shane şi cercetări parcă nu se potriveau într-o aceeaşi propoziţie.

— Unde?

— În biblioteca oraşului, răspunse el, ridicând din umeri. Prin colecţiile speciale. O ştiu pe Janice, bibliotecara... a fost prietenă cu mama. M-a lăsat să intru în spate, să arunc o privire pe ceva din chestiile mai vechi, cele pe care nu le scot pentru lectura publicului.

— Colecţia despre vampiri.

Shane încuviinţă.

— În orice caz, singurul lucru pe care am putut să-l găsesc a fost o referire la un anume Bishop — poate nu unul şi acelaşi — care a omorât o grămadă de persoane acum vreo cinci sute de ani.

— Nu sună prea ieşit din comun...

— Da, numai că n-a ucis oameni, precizează Shane. După felul în care scria acolo, Bishop îşi ucidea duşmanii din comunitatea vampirilor. Vrând să devină stăpânul lumii. Dar deodată s-a întâmplat ceva şi el a dispărut din peisaj.

— Uau. Nu-i de mirare că a băgat frica în Amelie şi în Oliver.

— Dacă a stat la fund atât timp, şi are reputaţia că ar doborî pe oricine i-ar sta în cale, indiferent dacă-i om, sau vampir... mda. Şi pe mine m-ar apuca frica, în locul lor. În orice caz, m-am gândit că trebuie să ştii şi tu. Ar putea să fie important

— Mersi.

Shane încuviinţă, fixând-o în continuare cu privirea.

— Altceva? îl îmboldi ea.

— Mda.

Se aplecă şi-o sărută. Centrul de greutate i se mută spre ea, determinând-o să se lase cu spatele pe portieră, făcând-o să simtă cum i se scurg toată energia şi tot aerul din organism, lăsând locul unei fremătătoare, minunate vibraţii. Of. Buzele lui Shane erau calde şi umede, delicate dar nerăbdătoare, şi se auzi scoţând în replică un sunet ca un scâncet. Mâinile lui ştiau precis unde să stea: una la ceafa şi cealaltă pe talie, trăgând-o mai aproape. Lipindu-i trupul de al lui.

Atât de bine se simţea, încât i se părea că înoată în lumina soarelui. Degetele i se încurcară în părul lui moale şi ciufulit, coborând pe urmă de-a lungul spatelui, şi pentru o clipă de nebunie îşi închipui cum ar fi dacă, exact acolo, exact atunci, în masivul automobil al lui Eve... Iar clipa aceea păru să dureze la nesfârşit, o visătoare eternitate de arşiţă...

Mâinile lui îi alunecară pe umeri, trasând contururile claviculelor, după care coborâră mai mult. Claire se auzi scoţând un sunet care semăna mai mult a geamăt decât a orice altceva, a implorare, în clipa în care fierbinţeala atingerii lui ajunse la marginea de sus a sutienului, apoi când lunecă dincolo de ea, continuând să coboare...

Shane se desprinse din sărutul lor, gâfâind, lipindu-şi obrazul de al ei. Răsuflarea lui, adiindu-i în ureche, o înfioră din nou. Atât de aproape... Dumnezeule, suntem atât de aproape...

— Ar... fi cazul să intrăm, zise el.

Dădea impresia că se lupta din răsputeri să vorbească normal, însă era la kilometri distanţă de aşa ceva, iar când se lăsă la loc pe scaunul lui, tot ce mai putea Claire să vadă erau

hotărârea înfierbântată din ochii lui şi buzele umede, înroşite, numai bune de sărutat. Se întrebă cum o vedea oare el pe ea acum, şi-şi dădu seama, şocată, că probabil era vorba despre acelaşi lucru.

Aceeaşi foame de celălalt.

— Mda, răspunse ea.

Numai că nici ei nu-i suna normal vocea. Nu ştia nici dacă mai era capabilă să meargă; îşi simţea tot trupul de parcă i s-ar fi topit, mai ales în zona genunchilor. Respiră adânc de vreo două ori, dar se opri observând că Shane îi urmărea respiraţia precipitată care-i făcea pieptul să tresalte.

— Ar trebui... să facem cumpărăturile, zise şi ea.

Shane îşi privi ceasul.

— Ba nu, ar trebui să luăm hamburgerul, să-i aruncăm din mers banii casierei, după care să încălcăm toate restricţiile de viteză până acasă, dacă nu vrem să cheme Michael mascaţii.

Gândul la Michael îi mai trezi, suficient cât să-i facă să coboare din maşină şi să intre în magazin... dar ţinându-se tot timpul de mână.

Înăuntru, totul părea prea luminos, şi totuşi, într-un fel, prea rece. Raioane întregi cu ambalaje multicolore. Erau câţiva cumpărători, împingându-şi cărucioarele, iar unii dintre ei, Claire ştia, erau sigur vampiri, însă nu putea să-şi dea seama exact care anume, de la prima vedere. Mulţi dintre vampiri îşi puseseră la punct deghizări umane. Să fi fost fata aia de douăzeci şi ceva de ani, cu părul roşu şi o lungă listă de cumpărături? Sau doamna mai în vârstă, cu căţeluşul ei pufos aşezat în scăunelul pentru copii al căruciorului? Sigur nu tatăl cu doi copii după el şi o figură chinuită, cu el era clar.

Însă Claire chiar nu avea timp să caşte gura. Shane îi lăsă mâna şi-i arătă spre unul dintre raioane; ea se desprinse, pornind spre raionul cu carne. Alegerea hamburgerului era, în mare măsură, o opţiune referitoare la gramaj, iar Eve nu le spusese cât să ia. Claire se hotărî să ia două pachete, după care se îndreptă spre raionul în care dispăruse Shane. Cel cu snackuri, ce surpriză.

Cântecul din difuzoarele magazinului se sfârşi şi începu un altul enervant şi uşor sinistru, de prin anii şaptezeci, ceva despre anotimpuri sub soare[2], şi Claire se gândi la ironia sorţii,

[2] Seasons in the sun, cunoscut hit din anul 1973, al muzicianului canadian

în timp ce ocolea capătul raionului, dar în clipa imediat următoare îl zări pe Shane lipit cu spatele de rafturi, cu o femeie împingându-se în el.

Era femeia-vampir pe care o adusese Bishop cu el în oraş. Purta o pereche de blugi mulaţi, o bluză maro tricotată, la fel de strâmtă, şi o geacă din piele neagră. Ghete negre, scurte până la gleznă, încheiate cu catarame. Feminină, dar primejdioasă. Părul negru i se revărsa pe umeri în valuri bogate şi lucioase, iar tenul avea nuanţa porţelanurilor fine, cu doar o minusculă pată îmbujorată în obraji.

Îl fixa cu privirea pe Shane, iar el zdrobea într-o mână o pungă cu chipsuri, de care era clar că uitase complet.

Femeia-vampir se aplecă în faţă şi inspiră adânc în jurul gâtului lui Shane. El închise ochii şi nu se clinti.

— Mmmmm, zise ea, cu vocea aceea tărăgănată, dulceagă. Miroşi a dorinţă. Pot s-o simt cum îţi zbârleşte pielea. Bietul mititel, tot numai neputinţă şi năzuinţă. Aş putea să te ajut eu cu asta.

Shane nu deschise ochii.

— Pleacă de lângă mine.

Palma femeii-vampir ţâşni, izbind cu putere rafturile, chiar lângă capul lui Shane. întreaga construcţie se clătină, instabilă, dar nu se şi prăbuşi.

— Nu fi bădăran, Shane Collins. Da, ştiu cine eşti. Tu ne-ai căutat, aşa că am făcut şi eu cercetările mele. Ai probleme cu tăticul, nu? Te înţeleg. Şi eu am aşa ceva. Aş putea să-ţi spun totul despre subiectul ăsta, dac-ai veni cu mine. Ar fi drăguţ să am un bărbat puternic căruia să-i destăinuiesc necazurile mele.

La fel de repede pe cât venise, mânia îi şi dispăru, lăsând-o din nou să pară femeia-vampir sexy şi pisicoasă de mai devreme, din Casa Glass, în timp ce-şi plimba degetele palide pe clavicula lui Shane, apoi în jos, pe piept.

— Am zis să pleci de lângă mine, repetă Shane, deschizând ochii şi privind-o drept în faţă. Nu mă interesezi, căpuşă!

— Mă numesc Ysandre, scumpule. Nu căpuşă, nici căţea, nici sugătoare de sânge. Şi, dacă vrei să scapi cu viaţă după vizita mea în haznaua asta de oraş, învaţă-te să-mi spui pe nume, Shane.

Buzele ei palide se arcuiră într-un zâmbet.

— Sau dacă vrei ca alţii să scape cu viaţă. Şi-acum, hai să fim prieteni.

Se aplecă în faţă şi-şi atinse uşor buzele de ale lui Shane şi Claire îl văzu cutremurându-se, apoi rămânând complet nemişcat. Ysandre izbucni în râs, întinse mâna pe lângă el şi culese din raft o pungă cu cartofi copţi.

— Mmmm, zise ea. Sărat. Spune-i iubitei tale că-mi place gustul rujului ei.

Şi plecă. Shane şi Claire rămaseră încremeniţi locului până când ea dispăru din vedere. Abia apoi Claire se repezi spre el. În clipa în care-l atinse, el tresări uşor.

— Nu mă atinge, zise el. Vocea îi era răguşită, iar vena de la gât i se zbătea foarte, foarte repede. Nu vreau...

— Shane... eu sunt, Claire...

Atunci, el întinse mâna spre ea, ca un înecat care se agaţă de pluta salvatoare, iar forţa cu care o trase spre el şocă. Băiatul îşi lăsă capul în jos şi Claire îi simţi greutatea pe umărul ei. Căldura febrilă, umedă, a frunţii lui, pe gâtul ei.

Resimţi fiorul care-l străbătea, unul singur, dar suficient ca să-i dea de înţeles cât de cumplit de anapoda se simţea el.

— Doamne, şopti, mângâindu-l uşor pe păr. Era ud la rădăcină, năclăit de transpiraţie. Ce ţi-a făcut?

Shane clătină din cap, fără să şi-l ridice de pe umărul ei. Nu putea, sau nu voia, să vorbească. Pieptul îi fremăta, cu inspiraţii pe care Claire le simţea ca pe nişte icnete, numai că erau prea adânci pentru aşa ceva, şi abia după ce păru să treacă un minut încheiat, trupul lui Shane începu să se destindă, risipindu-şi tensiunea aceea cumplită.

Când el se trase înapoi, Claire se aşteptă să-i poată vedea faţa, însă Shane întoarse atât de repede capul, încât abia zări o imagine fugară: ochi întunecaţi, într-o mască rigidă, palidă. Privirea lui coborî spre punga cu chipsuri din mână, pe care o lăsă să cadă pe podea şi plecă repede.

Claire puse grăbită punga la loc pe raft şi-l urmă. Shane merse mai departe, trecând de casele de marcat. Ea îi plăti hamburgerul nerăbdătoarei casiere, înşfăcă punga din plastic şi alergă afară, în întunericul luminat de becuri, pe urmele iubitului său.

El deja descuiase maşina şi se aşeza la volan. Ea mai avea pe

puţin zece paşi până să ajungă, când auzi răgetul motorului pornit şi zări sclipirea farurilor de poziţie.

Pentru o clipă în care i se opri inima în loc, Claire avu impresia că el o să demareze şi să plece, lăsând-o acolo în întuneric; totuşi, o aşteptă. Ea deschise portiera din dreapta şi urcă. Shane nu se clinti.

— Eşti bine? îl întrebă.

Shane nici măcar n-o privi.

Cuplă din nou în viteză şi părăsi parcarea în scrâşnetul cauciucurilor.

Patru

Shane se duse direct în camera lui şi nu mai coborî pentru cina preparată de Eve: spaghete cu sos şi carne, cu mai puţin usturoi, de dragul vampirului de la masă. Probabil că erau delicioase, însă Claire nu putea nici să guste. Nu reuşea să-şi abată gândurile de la trupul palid şi rigid al lui Shane, de la panica şi scârba din ochii lui. Nu înţelesese ce se întâmplase şi ştia că el nu voia să fie întrebat. În orice caz, nu acum.

— Ei? întrebă Eve, răsucindu-şi spaghetele în jurul furculiţei şi privind-o ţintă pe Claire. Cum e mâncarea?

— A... formidabilă, răspunse Claire, cu atât entuziasm, încât îşi dădu seama că nu putea să păcălească pe nimeni. Oftă. Îmi pare rău, zise apoi. Doar că...

Eve făcu un semn spre tavan.

— Decanul facultăţii de artă dramatică?

Michael îşi ridică privirea spre ea, şi pentru o clipă Claire îi zări o scânteie în ochii albaştri.

— Are motivele lui, zise. Lasă-l în pace, Eve.

— Scuză-mă, dar băiatul ăsta face ca până şi o tăietură cu hârtia să pară o rană mortală...

— Am zis să-l laşi în pace, repetă Michael, de data aceasta răstit, şi nu aveai cum să te înşeli asupra nuanţe imperative a tonului.

Eve încetă cu răsucitul spaghetelor. Încetă orice altceva, cu excepţia privirii pe care i-o aruncă, cu ochii îngustaţi, conturaţi cu creion negru.

— Să recapitulăm, rosti ea, aşezându-şi grijulie furculiţa pe un şervet. Tu faci pe marea vedetă şi hotărăşti că eşti prea ocupat încât să te duci la magazin. Pe urmă Shane face o criză de nervi şi urcă tropăind în camera lui, să-şi organizeze o partidă solistică a plângerii de milă. Iar acum, tu îmi dai porunci de parcă aş fi proprietatea ta. Ne paşte cumva o furtună a testosteronului?

— Eve!

— N-am terminat. Poţi să ai tu impresia că, dacă ţi-a crescut o pereche de colţi, ajungi să fii şeful pe-aici, dar ai face mai bine să-ţi consulţi repertoriul. Îţi spun eu că ai luat-o rău pe lângă muzică.

— Eve, repetă Michael, aplecându-se în faţă şi tăindu-i respiraţia lui Claire.

În ochi avea o lumină ciudată, mişcările îi erau prea iuţi, ba mai zări şi fulgerarea dinţilor, la rândul lor, prea albi, prea ascuţiţi.

Eve îşi împinse scaunul înapoi, se ridică de la masă, îşi luă castronul şi plecă spre bucătărie, fără să privească înapoi.

Michael îşi cuprinse capul între palme.

— Dumnezeule, ce-a fost asta?

Claire înghiţi în sec. Unicul gust pe care-l simţi fu unul metalic, ca şi cum ar fi încercat să mestece furculiţa, nu mâncarea. Îşi simţea întregul trup înfrigurat, suferind de nevoia de a face... ceva.

Luă castronul lui Michael, punându-l peste al ei.

— Le spăl eu, zise.

Degetele lui Michael îi cuprinseră încheietura. Ea nu îndrăzni să-l privească. Fiind atât de aproape, nu-şi dorea să-i vadă schimbarea din ochi, cea pe care Eve o observase atât de clar.

— Nu v-aş face rău niciunuia dintre voi. Tu mă crezi, da?

Claire îi sesiză subita îndoială din voce.

— Sigur că da, răspunse. Numai că... Michael, nu cred că tu ştii cu adevărat ce anume eşti acum. Nu încă. Nu ştii ce s-a schimbat în tine. Eve crede că ar fi o idee proastă să ne arătăm slăbiciunea de faţă cu tine. Iar eu nu cred că greşeşte.

Michael o privea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată în realitate. Ca şi cum ea s-ar fi transformat chiar sub ochii lui dintr-un copil într-o persoană matură, egala lui.

Claire înghiţi iar, cu greu. Era o privire copleşitoare şi nu provenea din latura lui de vampir... ci din latura de Michael. Acea faţă a lui pe care o admira şi o îndrăgea.

— Nu, rosti el, cu blândeţe. Nici eu nu cred că greşeşte, adăugă, mângâind-o uşor pe obraz. Ce s-a întâmplat cu Shane?

— Şi tu crezi, la fel ca Eve, că nu face decât să-şi plângă de milă?

Michael nu i se păruse niciodată atât de sobru ca în clipele acelea.

— Nu, răspunse el. Şi mai cred că ar putea să aibă nevoie de ajutor. Dar în clipa de faţă nu sunt deloc convins că l-ar accepta din partea mea.

— Nici din partea mea n-aş fi convinsă că ar vrea, zise Claire.

Michael îi luă farfuriile din mâini.

— Nu te subestima.

În camera lui Shane domnea întunericul, excepţie făcând slabul licăr pătruns înăuntru dinspre un stâlp de iluminat din depărtare. Claire deschise uşa şi, în fâşia de lumină caldă de pe culoar, îi zări picioarele. Era întins pe pat. Închise uşa, inspiră lent, ca să se liniştească, după care se duse să se aşeze lângă el.

Shane nu se mişcă. După ce se mai obişnui cu întunericul, observă că avea ochii deschişi. Privea fix în tavan.

— Vrei să vorbim? îl întrebă.

Niciun răspuns, în afara unei clipiri din ochi.

— Te-a marcat, nu-i aşa? Nu ştiu cum, dar ea chiar te-a marcat.

Timp de câteva lungi secunde, crezu că el avea să rămână nemişcat acolo, fără s-o ia în seamă. Deodată, însă, Shane vorbi.

— Ei îţi pătrund în minte, cei cu adevărat puternici. Pot să te facă... să simţi anumite lucruri. Să-ţi doreşti lucruri pe care de fapt nu le vrei. Să faci lucruri pe care nu le-ai face niciodată. Cei mai mulţi nu se obosesc cu aşa ceva, dar ceilalţi... sunt cei mai răi.

Claire întinse mâna prin întuneric şi o întâlni pe a lui la jumătatea drumului: la început, rece, încălzindu-se apoi una de la alta.

— Eu n-o vreau, Claire, zise el. Dar ea m-a făcut s-o doresc. Înţelegi?

— N-are importanţă.

— Ba are. Fiindcă, dacă a făcut-o o dată, o să-i fie uşor s-o mai facă şi cu altă ocazie.

Degetele lui o strânseră cu putere, destulă cât s-o facă să tresară de durere.

— Nu încerca s-o împiedici. Sau pe mine, dacă s-ar ajunge la aşa ceva. Trebuie să mă descurc singur.

— Să te descurci, cum?

— În orice fel o să pot, răspunse Shane, răsucindu-se spre ea. Ce faci, tremuri?

Tremura? Sinceră să fie, nu-şi dăduse seama, însă încăperea părea rece, rece şi plină de disperare. Shane era singura prezenţă luminoasă din ea.

Se întinse şi ea pe pat, cu faţa spre el. Prea aproape, se gândi, pentru liniştea tatălui ei, în cazul în care i-ar fi văzut, cu toate că doar se ţineau de mână.

Shane întinse mâna în cealaltă parte a patului şi găsi acolo o pătură, pe care-o aruncă peste amândoi. Mirosea a... în fine, a Shane, a pielea lui, a părul lui, şi Claire simţi un val de căldură străbătând-o prin tot corpul, în clipa în care simţi asta. Se trase mai aproape de el sub pătură, pe jumătate ca să se mai încălzească, şi pe jumătate... pe jumătate fiindcă avea nevoie să-i simtă atingerea.

Încă o dată, el o primi şi trupurile lor se strânseră unul într-altul. Degetele lor îngemănate se împletiră strâns. Şi, chiar dacă erau îndeajuns de aproape ca să se sărute, n-o făcură: un gen de intimitate cu care Claire nu era obişnuită, să fii atât de aproape şi doar... atât. Shane îşi eliberă mâna dintr-a ei şi-i înlătură şuviţele rebele de păr căzute peste ochi, apoi îi trasă cu degetul conturul buzelor uşor întredeschise.

— Eşti frumoasă, îi zise. Când te-am văzut prima dată, m-am gândit... m-am gândit că eşti prea tânără ca să fii singură aici, în oraşul ăsta.

— Dar nu şi acum?

— Te-ai descurcat mai bine decât majoritatea. Dar, dac-aş putea să te conving să pleci de-aici, aş face-o.

Zâmbetul lui Shane se vedea, prin semiîntuneric, şters, nesigur, şi puţin crispat.

— Vreau ca tu să trăieşti, Claire. Am nevoie să trăieşti.

Degetele ei îi mângâiară părul.

— Nu-mi fac griji pentru mine, îi zise ea.

— Niciodată nu-ţi faci. Tocmai la asta mă refer. Eu îmi fac griji pentru tine. Nu doar din cauza vampirilor... ci şi din a lui Jason. E încă liber, pe undeva. Şi...

Shane se întrerupse pentru o clipă, ca şi cum n-ar fi putut să articuleze continuarea.

— Şi mai sunt şi eu. S-ar putea ca părinţii tăi să aibă dreptate. S-ar putea să nu fiu eu cel mai bun...

Claire îşi întinse degetele să-i astupe gura, buzele acelea moi, puternice.

— Niciodată n-o să-mi pierd încrederea în tine, Shane. N-ai cum să mă determini.

Un hohot de râs tremurat, prin întuneric.

— Tocmai despre asta vorbeam.
— Tocmai de-asta şi rămân aici, insistă Claire. Cu tine. În noaptea asta.
Shane trase aer adânc în piept.
— Hainele rămân pe noi, decretă el.
— Majoritatea, aprobă ea.
— Ştii ce, părinţii tăi chiar au dreptate în privinţa mea.
Claire oftă.
— Ba nu, nu au. Nimeni nu te cunoaşte câtuşi de puţin, cred eu. Nici tatăl tău, nici măcar Michael. Tu eşti un mister adânc şi tenebros, Shane.
O sărută pentru prima dată de când îi intrase în cameră, o apăsare caldă a buzelor pe fruntea ei.
— Sunt o carte deschisă.
Ea zâmbi.
— Mie-mi plac cărţile.
— Hei, uite că avem şi ceva în comun.
— Îmi scot pantofii.
— Foarte bine. Jos cu pantofii.
— Şi pantalonii.
— Nu întinde coarda, Claire.

Claire se trezi vlăguită şi pe deplin liniştită, şi avu nevoie de câteva secunde scurse cu încetineală până să-şi dea seama că divina căldură pe care o simţea în spate radia dinspre altcineva care se afla în pat, cu ea.
Dinspre Shane.
I se tăie respiraţia. El o fi treaz? Nu, nu i se părea; îi simţea respiraţia lentă, regulată. Era o plăcere sublimă, interzisă, în senzaţia aceasta, un moment pe care ştia că avea să-l poarte în minte chiar şi după ce va fi trecut, închise ochii şi încercă să rememoreze totul: cum ar fi, felul în care pieptul gol al lui Shane se lipise de spatele ei, cald şi delicat acolo unde se atingeau. Dusese tratative cu el pentru scoaterea tricoului, fiindcă purta pe dedesubt un maieu fără mâneci, iar Shane acceptase până la urmă. Totuşi, insistase ca pantalonii să rămână la locul lor.
Nu-i mai pomenise şi de faptul că-şi scosese şi sutienul, deşi ştia că el avea să remarce imediat.
E periculos, o avertiză o voce interioară. O să duci lucrurile prea departe. Nu eşti pregătită... Dar de ce nu? De ce n-ar fi

pregătită? Din cauză că nu avea şaptesprezece ani?

Dar ce era atât de magic într-un număr, la urma urmei? Cine hotăra când ar fi pregătită, dacă nu ea?

Shane scoase un sunet prin somn: un suspin adânc, satisfăcut, care-şi trimise vibraţiile prin întregul ei trup. Pun pariu că dacă mă întorc şi-l sărut, pot să-l conving...

Mâna lui Shane se odihnea pe coapsa ei, într-o uşoară şi caldă apăsare, şi aşa putu ea să-şi dea seama de clipa în care el se trezi: după mâna lui. Din inertă, deveni grijulie, încordându-se şi destinzându-se, dar fără să se clintească din loc.

Îi simţea fiecare deget în parte pe piele.

Rămase cât putu de nemişcată, menţinându-şi respiraţia lentă şi regulată. Mâna lui Shane se mişcă încetişor, cu blândeţe, într-o parte, abia atingând-o, după care îl simţi îndepărtându-se de ea şi ridicându-se în capul oaselor, cu faţa spre fereastră. Claire se întoarse spre el, ţinându-şi pătura trasă până la gât.

— Bună dimineaţa, îi zise.

Vocea îi suna somnoroasă şi leneşă; îi zări o parte a feţei, când se întoarse puţin spre ea. Razele soarelui îi străluceau calde pe pielea dezgolită, de parcă ar fi fost pudrat cu aur.

— Bună dimineaţa, îi răspunse el, clătinând din cap. Nenică! Mare prostie.

Absolut deloc în concordanţă cu părerea ei. Shane se ridică şi ea înghiţi în sec văzându-i blugii lăsaţi peste şolduri, admirându-i muşchii şi tot trupul, implorând atingerea...

— Mă duc la baie, zise el repezit, şi ieşi cu mişcări aproape la fel de iuţi ca ale unui vampir.

Claire se ridică în şezut, aşteptându-l, însă când văzu că nu se întoarce, începu să se îmbrace. Sutienul, pus la loc şi încheiat. Maieul, decent aranjat, chiar dacă puţin şifonat. Blugii nu şi-i dezbrăcase. Părul îi arăta de parcă şi l-ar fi pieptănat cu furca; încă încerca să-l aranjeze, când auzi tropăitul inconfundabil al pantofilor greoi ai lui Eve pe culoarul de afară, trecând pe lângă uşa lui Shane şi continuându-şi drumul până în capăt.

Până la camera lui Claire.

Of, fir-ar să fie!

Eve începu să bubuie în uşă.

— Claire?

Se strecură afară din camera lui Shane, fără zgomot, străduindu-se să nu fie prea ostentativă, având grijă să

înainteze cu câţiva paşi în teritoriul neutru, înainte să-i răspundă.

— Ce e?

Eve, care deja deschisese uşa camerei lui Claire şi o căuta înăuntru, se răsuci atât de iute, încât fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Azi avea o înfăţişare cât se poate de goth: rochie de un purpuriu-închis imprimată cu cranii, colanţi în dungi alb-negre, pandantiv cu cap de mort. Părul şi-l prinsese în creştet într-o înspăimântător de ţepoasă coadă, iar machiajul consta în obişnuita pudră de orez, care o făcea albă la faţă ca hârtia, şi negrul funebru în jurul ochilor, la care se adăuga rujul vişiniu-închis.

— De unde-ai apărut? se miră ea.

Claire făcu un gest vag spre scară.

— De acolo tocmai am venit eu, insistă Eve.

— Am fost la baie, zise Claire.

Se alese cu o încruntare, însă Eve o lăsă să scape cu atât.

— Michael, zise ea. A dispărut.

— La serviciu?

— Nu, dispărut de-a binelea. Adică, şi-a luat tălpăşiţa în toiul nopţii, fără să-mi spună unde se duce, şi nu s-a mai întors. M-am interesat, nu e la magazinul de muzică. Mă îngrijorează, pentru că...

Şirul gândurilor lui Eve luă brusc o altă cale, iar ochii i se făcură mari.

— O, Doamne, văd eu bine, sau ai pe tine aceleaşi lucruri de ieri? Doar nu te-a pălit lenea şi pe tine, nu? Pentru că n-aş putea în ruptul capului să-ţi mai privesc părinţii în ochi, dac-ar fi aşa.

— Nu, nu e asta...

Claire simţi cum un val fierbinte de roşeaţă îi urcă spre obraji.

— Eu doar... am stat cu el de vorbă şi am adormit amândoi. Îţi jur, nu ne-am... ăăă...

— Mda, ar fi cazul să nu vă fi ăăă, fiindcă dacă v-aţi fi, ar însemna că... Eve îşi stăpâni cu mari eforturi zâmbetul. Ar însemna că e de rău. Pentru că tu nu eşti...

— Da, da, ştiu. Dar n-am făcut-o. Şi n-o s-o facem, până când...

Până când nu reuşesc să-l conving că e bine.

— În sfârşit. În legătură cu Michael... ce-ai vrea să faci?

— Să mă duc să pun câteva întrebări. Common Grounds ar fi

punctul de pornire, oricât de mult mi-ar displăcea; probabil c-o să-l găsesc pe Sam acolo, sau o să pot să-i las un mesaj. Am auzit c-a început să iasă din nou în lume.

Sam era bunicul lui Michael... vampir şi el. Fusese străpuns cu o ţepuşă şi aproape nimicit, pentru salvarea lui fiind neapărată nevoie de ajutorul Ameliei. Totuşi, rămăsese slăbit. Claire se bucura să audă că se simţea mai bine; Sam era, după sentimentele ei, printre cei mai buni dintre vampiri. Cineva în care putea să aibă încredere.

— Ei? Mergem, sau ce facem?

Shane încă nu ieşise din baie.

— Lasă-mă cinci minute, zise Claire, resemnată.

Nicio şansă pentru un duş fierbinte, nici măcar pentru haine curate: cele mai bune pe care le avea la dispoziţie se puteau numi doar curăţele, dar măcar nu dormise în ele. Ba chiar poate izbutea să găsească şi perechea de chiloţei de ultimă instanţă, ascunsă într-un sertar...

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Una autoritară, insistentă. Era încă devreme, iar numărul vizitatorilor ocazionali prin Morganville era, în general, destul de mic, oricum. Claire îşi trase peste cap unul dintre cele două tricouri mai puţin boţite, îşi îmbrăcă lenjeria curată şi o pereche veche de blugi, după care ieşi în grabă pe coridor, încă luptându-se să-şi încheie fermoarul. Eve era înaintea ei, coborând deja scara, iar în timp ce trecea pe lângă baie, Shane deschise uşa şi-şi scoase capul ud pe culoar.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Nu ştiu! strigă ea din mers, grăbindu-se după Eve.

Ce se întâmpla era că tocmai sosise un plic, pentru care Eve semnase de primire. întorcându-l pe partea cealaltă, Claire descifră numele, scris cu îngrijire într-o frumoasă caligrafie străveche: Domnului Shane Collins. Era chiar şi o înfloritură decorativă dedesubtul numelui. Plicul era colorat într-un crem intens. Pe clapeta din spate se afla o pecete aurită, cu un soi de scut pe ea.

Eve şi-l ridică până la nas, adulmecă, după care înălţă sprâncenele.

— Uau, exclamă ea. Parfum scump.

Îl flutură în direcţia lui Claire, care prinse un iz al miresmei întunecate, de mosc: plină de făgăduinţe şi de primejdii.

Shane coborî lipăind treptele, cu tălpile goale şi îmbrăcat doar în blugi, dacă nu punem la socoteală şi prosopul atârnat în jurul gâtului. Îşi încetini paşii în clipa în care le văzu pe amândouă întorcându-se spre el.

— Ce-i?

Eve ridică plicul.

— Domnului Shane Collins.

Shane îl luă din mâna ei, îl privi încruntat, după care sfâşie clapeta din spate. înăuntru se afla un bilet împăturit, din aceeaşi hârtie crem, scumpă, cu litere negre, imprimate în relief. Shane îl privi îndelung, după care îl puse la loc în plicul pe care i-l întinse lui Eve.

— Pune-l pe foc, îi zise.

Şi urcă din nou spre camera lui.

Eve nu pregetă să scoată biletul şi, din moment ce ea îl scosese, Claire nu se simţi cuprinsă de o prea mare vinovăţie pentru faptul că-l citea şi ea peste umăr.

Sunteţi invitat să participaţi la balul mascat şi banchetul ocazionate de sărbătorirea sosirii strămbunului Bishop, sâmbătă, douăzeci octombrie, în Salonul Sfatului Strămbunilor, la ora miezului de noapte.

Veţi participa la invitaţia domniţei Ysandre şi vi se solicită s-o însoţiţi după bunul său plac.

— Cine-i Ysandre? se interesă Eve.

Dar Claire era prea ocupată cu grijile provocate de exprimarea după bunul său plac.

Îi dădură de urmă lui Sam Glass la Common Grounds, unde stătea de vorbă la o masă cu două persoane pe care Claire nu le cunoştea, însă Eve, în mod evident, da, după saluturile schimbate. Erau oameni, fiindcă purtau brăţări. Îşi luară rămas-bun şi eliberară locurile pentru Eve şi Claire.

Sam semăna mult cu Michael: un pic mai în vârstă, poate cu o bărbie puţin mai lată. Avea părul roşu, spre deosebire de auriul strălucitor al lui Michael, însă alura şi înălţimea erau cam aceleaşi.

Asemănarea aceasta fusese cât pe ce să-i atragă moartea, nu cu mult timp în urmă, când trupul lui fusese străpuns de o ţepuşă destinată, de fapt, lui Michael. Încă era tras la faţă, i se păru lui Claire; şi obosit, de asemenea. Însă zâmbetul cu care-şi

însoţi saluturile era unul autentic.

— Domnişoarelor, zise el. Mă bucur să vă văd. Eve, n-am crezut c-o să mai intri vreodată aici. Cel puţin, nu de bunăvoie.

— Crede-mă, dacă n-ar fi fost să te caut pe tine, n-aş fi intrat nici acum, replică ea, bătând agitată darabana cu unghiile vopsite într-un purpuriu-închis pe masa plină de crestături. Ştii cumva unde o fi Michael?

Sprâncenele roşcate ale lui Sam se ridicară a mirare.

— Nu e la serviciu?

— A plecat azi-noapte, n-a mai spus şi unde. Noi nu l-am mai văzut şi nici la serviciu nu e. Ei? Ai vreo idee?

— Niciuna bună, zise Sam, lăsând-se pe spătarul scaunului. E cu maşina?

— Mda, cel puţin din câte ştiu. De ce?

— Are GPS. Toate maşinile noastre pot fi depistate.

— Uau, e bine să ştiu, pentru eventualitatea în care m-aş gândi vreodată să mă implic în traficul cu maşini furate de pe-aici, comentă Eve. La cine e super-secretul echipament de depistare şi cum aş putea să pun mâna pe el?

— N-ai putea, replică Sam. Mă ocup eu.

— Curând?

— Cât de curând o să pot.

— Dar trebuie să dau de el! Dacă o fi... Eve se aplecă şi mai aproape de el, coborându-şi tonul la nivel de şoaptă. Dacă l-o fi sechestrat cineva?

— Cine?

— Bishop!

Sam făcu ochii mari şi în toată cafeneaua se văzură şi alte capete ridicându-se brusc. Cele mai multe le aparţineau vampirilor, îşi zise Claire în sinea ei, celor care cunoşteau numele, sau cel puţin despre existenţa lui. Şi cine ar mai fi fost capabil să audă o şoaptă într-o încăpere atât de aglomerată?

— Taci, zise Sam. Eve, nu te amesteca în asta. Nu e ceva în care să vă vârâţi vreuna dintre voi. E problema noastră.

— Dar e şi a noastră. Individul a fost acasă la noi. Ne-a şi ameninţat, pe toţi, protestă Eve. N-ai putea să afli chiar acum? Fiindcă altfel o să sun la serviciul de securitate al statului şi-o să le spun celor de-acolo că ne-am ales cu o întreagă grupare teroristă care pândeşte din umbră.

— N-ai face tu una ca asta.

— O, ba ce-aş mai face-o. Cu mare bucurie. Şi le-aş spune să aducă şezlongurile şi să ia interviuri la prânz, aici, în parcare.

Sam clătină din cap.

— Eve...

Eve plesni cu palma tăblia mesei. Zgomotul răsună ca un foc de armă şi toate capetele se întoarseră spre ei.

— Nu glumesc, Sam!

— Ba da, glumeşti, replică Sam, cu o linişte deliberată. Pentru că, dacă ai vorbi serios, ai constitui o ameninţare la adresa celor care-ţi controlează destinul la fiecare bătaie de inimă, iar asta ar fi o mare, o foarte mare prostie. Şi-acum, spune-mi că mă laşi pe mine să mă ocup de problemă.

Ochii întunecaţi ai lui Eve nici nu clipiră.

— E vorba despre Bishop? Ce caută el aici? Ce face? De ce vă e atât de frică de el?

Sam se ridică de la masă; în clipa aceea avea o atitudine oarecum distantă şi rece. Una care-i amintea lui Claire, cu destulă tărie, că el era, în primul rând, vampir.

— Duceţi-vă acasă, le ceru el. Îl găsesc eu pe Michael. Mă îndoiesc că ar fi dat de necazuri şi mă îndoiesc că ar avea ceva de-a face cu Bishop.

Eve se ridică la rândul ei şi, pentru prima dată de când o cunoştea, Claire o văzu ca pe o persoană adultă: o adevărată femeie, înfruntându-l de pe poziţii egale.

— Ar fi bine să fie aşa, rosti ea, încet. Pentru că, dacă se întâmplă ceva lui Michael, povestea n-o să se termine aici. Şi ţi-o jur.

Sam le urmări cu privirea până la ieşirea din cafenea. La fel şi toţi ceilalţi. Unii păreau îngrijoraţi, alţii, bucuroşi. Dar mai erau şi câţiva care arătau supăraţi.

Oricum, nimeni nu le ignoră plecarea. Nimeni. Iar asta era ceva... neliniştitor.

Urcară în automobil, iar Eve porni motorul fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, Claire se hazardă să pună o întrebare.

— Unde mergem?

— Acasă, îi răspunse Eve. Îi dau lui Sam ocazia să se ţină de cuvânt.

Ceea ce, se gândi Claire, însemna că Eve avea să se suie pe pereţi în aşteptare şi să facă şanţuri în podea de atâta patrulat. Şi ea nu avea absolut nicio idee despre cum ar fi putut s-o ajute.

Dar, în esenţă, pentru aşa ceva existau prietenii: ca să fie lângă tine şi să te împiedice să faci nebunii.

Ajunseseră acasă de exact o oră, când sună telefonul. Shane stătea aproape de aparat — îşi ocupase poziţia, fiindcă îl neliniştea gândul că Eve ar fi ridicat întruna receptorul, să verifice dacă avea ton — aşa că răspunse de la prima sonerie.

— Casa Glass, zise el, apoi ascultă.

Claire văzu cum toţi muşchii i se încordează.

— Du-te-n mă-ta! rosti până la urmă Shane.

Şi închise.

Claire şi Eve îl priviră cu gurile căscate.

— Ce naiba...? se repezi Eve, azvârlindu-se spre telefon.

Apăsă grăbită pe furcă.

— Steluţă şase nouă, o ajută Claire. Shane... cine a fost?

El nu-i răspunse. Rămase tăcut, încrucişându-şi braţele pe piept. Eve tastă disperată codul.

— Sună, anunţă ea, după care, la fel ca şi Shane, încremeni.

Se lăsă să cadă pe un scaun.

— Trebuia să fi lăsat-o singură, zise Shane.

Eve închise ochii şi umerii i se lăsară în jos.

— Mda, eu sunt, rosti, încordată. Ce e, Jason?

Claire întâlni privirea lui Shane, şi probabil i se păru că fata ştia suspect de multe, pentru că el se încruntă.

— Te-ai întâlnit cu el? o luă la rost.

Să spună adevărul, să mintă?

— Da, îi mărturisi Claire, chiar dacă asta nu era în niciun caz calea minimei rezistenţe. Ieri-dimineaţă, în drum spre şcoală. Mi-a zis că vrea să discute cu Eve.

Of, privirea aceea! Ar fi fost capabilă să topească şi oţelul!

— Şi ai uitat că nu trebuie să stai la taifas cu criminalul în serie care bântuie pe aici? Drăguţ, Claire. Foarte inteligent din partea ta.

— Dar n-am uitat. Am... n-are importanţă.

N-avea cum să explice vibraţiile pe care le receptase dinspre Jason. Nu putea face asta faţă de Shane, ale cărui amintiri, foarte puternice, legate de micul ticălos, aveau în punctul central imaginea lui Jason, înfigându-i cuţitul în pântec.

— Scuză-mă. Ar fi trebuit să-ţi spun.

Eve le făcu un gest care impunea tăcerea şi se ghemui peste

telefon, ascultând încordată.

— A zis... ce? Nu vorbeşti serios. Nu se poate să vorbeşti serios.

Numai că, din câte se părea, el chiar vorbea serios. Eve mai stătu câteva secunde să asculte, după care zise:

— Bine, atunci. Nu, nu ştiu. Poate. Pa.

Puse receptorul la loc în furcă, rămânând cu privirea fixată asupra lui. Chipul îi părea îngheţat.

— Eve? o Întrebă Claire. Ce e?

— Tata, răspunse Eve. E... e bolnav. E în spital. Ei nu cred... nu cred c-o să mai scape. Ficatul.

— Of, şopti Claire, întinzându-se peste masă ca să-i ia mâna dreaptă într-a ei. Îmi pare rău.

Eve avea degetele reci şi lipsite de vlagă.

— Mda, mă rog... şi-a căutat-o, înţelegi? Tata era beţiv şi făcea urât şi... eu şi cu Jason n-am avut tocmai cea mai grozavă copilărie.

Îi întâlni privirea lui Shane.

— Tu ştii, adăugă ea.

El încuviinţă. O apucă de mâna stângă, fixând cu privirea masa.

— Taţii noştri erau parteneri de băutură, câteodată, zise el. Dar al lui Eve era mai înrăit. Mult mai înrăit.

Lui Claire, care-l cunoscuse pe tatăl lui Shane, îi venea tare greu să-şi imagineze aşa ceva.

— Cât timp...?

— Jason zicea că vreo două zile, poate. Nu mult.

Ochii lui Eve se umplură de lacrimi, care însă nu se prelinseră pe obraz.

— Javra. La urma urmei, ce se aşteaptă de la mine? Să dau fuga şi să stau la căpătâiul lui şi să-l privesc cum moare?

Shane nu zise nimic. Nici nu-şi ridică ochii. Nu făcu altceva decât... să stea, pur şi simplu. Claire habar n-avea ce-ar fi putut să facă, sau cum să se comporte, aşa că-i urmă exemplul. Deodată, mâinile lui Eve le strânseră cu putere pe ale lor.

— M-a azvârlit afară din casă, zise ea. Mi-a zis că, dacă nu-l las pe Brandon să-şi înfigă colţii în mine, n-am cum să fiu fata lui. Ei bine, acum moare, hai să plângem. Pe mine nu mă interesează.

Ba da, te interesează, ar fi vrut să-i spună Claire, însă nu fu în

stare. În definitiv, Eve încerca să se convingă pe ea însăşi, nimic mai mult, şi după vreo treizeci de secunde o văzu scuturând din cap, apoi lacrimile izbucniră, curgând în dâre murdare pe chipul palid.

— Te duc eu, îi propuse Shane, încetişor. Aşa, n-o să fii nevoită să stai, decât dacă vrei.

Eve încuviinţă. Părea că nu-şi poate regăsi respiraţia.

— Aş fi vrut... Michael...

Claire îşi aminti, zdruncinată, că încă aşteptau să-i sune Sam.

— Rămân eu aici, se oferi. Vă sun când aflu ceva de la Sam. Îi zic lui Michael să vină încoace, bine?

— Bine, încuviinţă, cu glasul slab, Eve. Am... mi-ar trebui geanta, cred.

Îşi şterse ochii şi se duse în camera cealaltă. Shane îşi întoarse privirea spre Claire, iar ea se întrebă ce anume îi evocau toate acestea: amintiri cu tatăl lui, cu mama şi sora lui, moarte, cu o familie pe care nici măcar n-o mai avea, în realitate.

Tu eşti un mister adânc şi tenebros, îi spusese ea, iar acum, mai mult ca oricând, cuvintele se potriveau.

— Ai grijă de ea, îi zise Claire. Sună-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

O sărută pe buze şi, după câteva minute, Claire auzi uşa de la intrare trântindu-se, apoi ţăcănitul încuietorilor. Se aşeză lângă telefon, aşteptând.

Rareori se mai simţise atât de singură.

Telefonul sună după alte zece minute.

— Vine acasă, o anunţă Sam, închizând imediat.

Fără explicaţii.

Claire scrâşni din dinţi şi se puse pe aşteptat.

Trecură încă douăzeci de minute până când automobilul lui Michael pătrunse pe aleea din faţa casei. El parcurse scurta distanţă de la garaj şi până la uşa din spate în câţiva paşi mari şi repezi, adăpostindu-şi capul sub umbrela neagră lăsată în prealabil lângă trepte. Chiar şi-aşa, când intră în bucătărie, Claire simţi venind dinspre el un slab iz de arsură şi-l văzu tremurând.

Ochii ii erau înfundaţi în orbite, obosiţi.

— Michael? Eşti bine?

— N-am nimic. Am nevoie să mă odihnesc, doar atât.

— Am... unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

— Am fost cu Amelie, îi răspunse el, trecându-şi mâinile peste faţă. Uite ce e, se întâmplă multe. Ar fi trebuit să vă las un bilet. Îmi pare rău. Data viitoare o să încerc să vă ţin la curent...

— Eve e la spital, se grăbi Claire să-l informeze. Tatăl ei e pe moarte.

Michael îşi îndreptă încet spatele.

— Ce?

— Ceva cu ficatul, bănuiesc că din cauza băuturii. Oricum, au zis că o să moară. Ea şi cu Shane s-au dus să-l vadă.

Claire îl examină din ochi timp de câteva secunde.

— I-am promis c-o să-i sun când ajungi acasă. Dacă nu vrei să te duci...

— Nu. Nu, mă duc. Ea are nevoie... Ridică din umeri. Are nevoie de cei care o iubesc. O să-i fie greu să dea ochii cu părinţii ei.

— Mda, îl aprobă Claire. Părea tulburată.

Normal că era tulburată. Ce prostie să spui aşa ceva!

— Cred că i-ar face plăcere să fii acolo, lângă ea.

— O să fiu, o asigură Michael, dar apoi o privi, înălţându-şi sprâncenele. Şi tu? E bine dacă rămâi singură aici?

Claire aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Ai putea să mă laşi undeva?

— Unde?

— Simt nevoia să-l văd pe Myrnin. Scuză-mă, dar i-am promis.

Nu că ar fi fost mai plăcută vizitarea mentorului ei dement, un vampir, decât una la spital.

Cinci

Cineva făcuse unele transformări în celula lui Myrnin, şi nu Claire fusese aceea; îi trecuse prin minte, însă nu fusese sigură ce anume i-ar fi permis Amelie să aibă el la dispoziţie.

Aşa că, atunci când intră pe uşa care dădea din laborator spre celule, locul unde erau închişi cei mai bolnavi şi mai răvăşiţi vampiri din Morganville, fu surprinsă să vadă o lumină electrică strălucind în capăt... dinspre celula lui Myrnin. Pe măsură ce se apropia, remarcă şi alte lucruri. Muzică. O piesă clasică se auzea încetişor, provenind dintr-un aparat stereo aşezat în afara celulei. Mai era şi un televizor, în prezent închis.

Celula lui Myrnin, care la început fusese la fel de pustie ca şi chilia unui călugăr, avea acum pe podea un covor persan pluşat, care părea să fie şi scump. Îngustul pat de campanie fusese înlocuit cu altul, mult mai confortabil.

În colţurile celulei se vedeau stive de cărţi înalte până la brâu.

Myrnin stătea întins pe pat, cu braţele împreunate pe pântec. Arăta tânăr — de fapt, tot atât de tânăr ca Michael — însă exista ceva nedefinit de bătrânesc la el, în acelaşi timp. Părul negru, lung şi cârlionţat, un simţ estetic total nepotrivit vremii. Era îmbrăcat într-un halat albastru din mătase, cu dragoni: aspectuos şi curat.

Cineva fusese acolo înaintea ei, să-l îngrijească. Asta o făcea să se simtă vinovată.

Fără să deschidă ochii, el zise:

— Bună, Claire.

— Bună.

Rămase la distanţă, urmărindu-l cu privirea. Părea destul de calm, însă Myrnin nu era nicidecum un tip previzibil.

— Cum te mai simţi? îl întrebă.

— Plictisit, răspunse el, după care izbucni în râs. Plictisit, plictisit, şi iar plictisit. Habar n-am avut că o celulă poate să semene într-atât cu o închisoare.

Myrnin deschise ochii: pupilele îi erau imense. Era ceva de rău augur în ochii lui, ceva care-i dădu frisoane pe şira spinării şi-i făcu parcă pielea să se strângă.

— Mi-ai adus ceva de mâncare? o întrebă el. Ceva suculent?

În mod categoric, nu se simţea bine. Detesta să-l vadă în astfel de stări: crud şi leneş, gata să spună sau să facă orice.

Era de parcă Myrnin acela de care-i plăcea ei ar fi... dispărut pur şi simplu, fără să lase altceva în jurul lui decât învelişul acela întunecat.

Myrnin lunecă jos din pat, nevertebrat şi tăcut ca o reptilă. Apucă gratiile cu degetele lui albe şi puternice, şi-şi fixă ochii ca două găuri negre pe faţa ei.

— Scumpa, scumpa de Claire, murmură el. Atât de curajoasă, să vină ea până aici... Haide, Claire. Vino mai aproape. Trebuie să vii, dacă vrei să mă ajuţi.

Zâmbi, şi chiar dacă nu-şi scosese la iveală colţii de vampir, ea simţi în ceafa răsuflarea animalului de pradă.

— Am ceva medicamente noi, îi zise ea, lăsându-şi jos rucsacul.

Desfăcu fermoarul şi scoase de-acolo sticluţa cu cristalele: una din plastic, din fericire, aşa că putea s-o arunce fără teamă că s-ar sparge. O azvârli pe furiş printre gratiile celulei. Flaconul se rostogoli, oprindu-se în picioarele palide ale lui Myrnin.

— Vreau să le iei, Myrnin.

El nici măcar nu se aplecă să ridice flaconul de jos.

— Nu-mi place tonul tău, zise. Nu-mi porunceşti tu mie, sclavo. Eu îţi poruncesc ţie.

— Nu sunt sclava ta.

— Eşti proprietatea mea.

Claire îşi deschise din nou rucsacul, scoase pistolul cu săgeţi pe care i-l dăduse doctorul Mills, şi trase în Myrnin.

Acesta se împletici înapoi, cu ochii holbaţi spre propriul stomac, după care-şi trecu uşor degetele peste ţepii galbeni ai unei săgeţi hipodermice.

— Căţea mică şi afurisită ce eşti, exclamă el, aşezându-se greoi pe pat.

Îşi dădu ochii peste cap în clipa în care drogul îi pătrunde în sânge şi se prăbuşi pe spate, lungindu-se pe saltea.

— Poate că sunt căţea, dar proprietatea ta, în niciun caz, rosti Claire.

Nu se mişcă din locul în care se afla, încărcându-şi pistolul cu o a doua săgeată, pentru orice eventualitate. Îi urmări cu privirea corpul, cu toţi muşchii zvâcnind şi contractându-se, apoi destinzându-se.

— Myrnin? încercă ea.

El clipi, şi ea observă cum pupilele încep să i se micşoreze,

revenind la dimensiunile normale, de punctuleţe negre.

— Claire? zise el, întinzând mâna şi extrăgându-şi săgeata din abdomen. Au!

O examină curios, după care o aşează cu grijă deoparte.

— A fost interesant, zise apoi.

Ei bine, vocea îi suna mai normal, în orice caz.

— Îndurerat? zise el, mângâindu-şi cu buricele degetelor înţepătura pe cale de vindecare. Ruşinat?

Privirea lui întunecată se înălţă, căutând-o pe a ei.

— Am senzaţia că am fost... dezagreabil.

— Nu ştiu, zise Claire. Tocmai am sosit. Hei, cine ţi-a adus toate astea?

Myrnin îşi roti privirea în jur, încreţindu-şi fruntea.

— Eu... sincer să fiu, nu ştiu precis. Cred că s-ar putea să fi fost unul dintre slujitorii Ameliei, adăugă, pe un ton deloc sigur. Am fost crud faţă de tine adineauri, nu-i aşa?

— Un pic, încuviinţă ea. Dar, în definitiv, eu te-am împuşcat.

— A, da. Apropo, există vreun motiv anume pentru care m-ai împuşcat în abdomen, în loc să tragi spre piept?

— Da, răspunse ea. Mai puţine oase. Şi-mi tremurau mâinile. Acum cum te simţi?

Myrnin oftă şi se ridică în capul oaselor.

— Mai bine, zise. Totuşi, să nu ai încredere în mine. Nu ştim cât de mult o să dureze, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Claire, lăsându-şi deoparte arma şi venind mai aproape de gratii.

Nu însă îndeajuns de aproape încât să ajungă la ea.

— Este o formulă nouă? Pentru ser?

Claire încuviinţă.

— E mai puternică, dar nu ştiu precis cât o să dureze. E posibil ca organismul tău să-l descompună foarte repede, aşa că trebuie să fim prudenţi.

— Porneşte cronometrul, replică el îşi coborî privirea spre propriile veşminte şi râse încet. Uite că latura mea întunecată se îmbracă mai bine decât mine.

Se ridică în picioare şi întinse mâna spre teancul de haine împăturit frumos pe o măsuţă de la marginea patului, slăbindu-şi în acelaşi timp cordonul halatului. Ezită, zâmbi şi-şi înălţă sprâncenele.

— Dacă nu te superi, Claire... ?

— A. Scuze.

Claire se întoarse cu spatele. Nu-i plăcea să fie cu spatele spre el, chiar dacă uşa celulei era încuiată. Myrnin se comporta mai bine atunci când ştia că ea îl priveşte. Îşi concentră privirea asupra imaginii neclare şi distorsionate a reflexiei lui pe ecranul televizorului, văzându-l cum îşi aruncă halatul şi începe să-şi tragă hainele pe el. Nu vedea mare lucra, cu excepţia faptului că avea peste tot pielea extrem de palidă. De îndată ce fu sigură că-şi îmbrăcase pantalonii, riscă să arunce o privire peste umăr. Stătea cu spatele spre ea, şi nu se putu abţine să nu-l compare cu singurul alt bărbat pe care-l mai văzuse pe jumătate gol şi pe care-l examinase cu adevărat. Shane era spătos, puternic, solid. Myrnin arăta fragil, însă muşchii îi jucau pe sub pielea aceea palidă... şi erau mult mai puternici decât ai lui Shane, ştia asta.

Myrnin se întoarse, în timp ce-şi încheia nasturii cămăşii.

— A trecut ceva vreme de când nu m-a mai privit o fată drăguţă cu atât interes, zise el.

Ea îi ocoli privirea, simţind cum roşeaţa îi cuprinde gâtul şi apoi obrajii.

— Nu e nimic, Claire. Nu mă simt jignit.

Ea tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Vreun efect secundar de pe urma noii soluţii?

— Mi-e cald, răspunse el, zâmbind. Foarte plăcut.

— Prea cald?

— N-am idee. A trecut atât de mult timp de când n-am mai simţit ceva asemănător, încât nu sunt convins că aş putea să sesizez diferenţa.

Îşi încolăci lejer mâinile pe după gratii.

— Cât ai de gând să aştepţi?

— Prima dată, aşteptăm până când efectele încep să scadă, astfel încât să avem un punct de referinţă şi să ştim cât timp îţi va permite să ieşi. În siguranţă.

— Şi tu o să-ţi ţii tot timpul pistolul pregătit, da?

Se rezemă neglijent de gratii, elegant şi destins. Totuşi, îi persista un uşor licăr în ochi, doar un pic neliniştitor.

— Atunci, despre ce-o să vorbim? Cum îţi merge cu învăţătura, Claire?

Ea ridică din umeri.

— Ştii doar.

— Totul încă e prea simplu pentru tine, aşa cred.

— Vezi? într-adevăr, ştii. Claire şovăi puţin. Avem vizitatori în oraş, îl anunţă apoi.

— Vizitatori? repetă Myrnin, dar fără să pară prea interesat. Deja e vremea întoarcerii la matcă? De ce oare o tolera Amelie tradiţiile astea umane, pur şi simplu n-o să înţeleg niciodată...

— Vizitatori vampiri, preciză ea.

Şi, de data asta, îi captă întreaga atenţie.

Pentru o clipă, nu spuse nimic, rămase doar cu privirea fixă, după care zise, cu o voce din adâncul gâtului:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine?

Degetele lui se încleştară mai tare de gratii, strângându-le cu atâta putere, încât ea se temu că i-ar putea plesni oasele. Sau oţelul gratiilor.

— Cine?

Nu se aşteptase la o astfel de reacţie.

— Se numeşte Bishop, zise ea. El zice c-ar fi tatăl Ameliei...

Chipul lui Myrnin deveni la fel de rigid ca o mască din ipsos.

— Bishop, repetă el. Bishop e... aici. Nu. Nu se poate.

Trase adânc în piept aerul — de care nu avea nevoie — după care-l lăsă să iasă încet. Mâinile i se mai destinseră pe gratii.

— Ai spus vizitatori. La plural.

— A mai adus cu el două persoane. Pe Ysandre şi pe François.

Myrnin bombăni ceva urât în barbă.

— Îi cunosc pe amândoi. Ce s-a mai întâmplat de la sosirea lui? Ce spune Amelie?

— Ea spune că noi trebuie să stăm departe de toate astea. La fel susţin şi Sam, şi Oliver, fiindcă veni vorba.

— A făcut vreun anunţ public? A planificat vreun eveniment public?

— Shane a primit o invitaţie, îi răspunse ea. La un fel de bal. El... acolo scrie că trebuie să meargă ca însoţitor pentru Ysandre.

— Jesù, exclamă Myrnin. Chiar o face. Îi confirmă statutul cu un banchet de bun-venit.

— Şi asta ce înseamnă?

Deodată, Myrnin începu să zgâlţâie gratiile.

— Lasă-mă să ies. Imediat.

Claire înghiţi în sec.

— Eu... nu pot, îmi pare rău. Ştii cum merge treaba. Prima

dată când testăm câte o formulă nouă, trebuie să rămâi...

— Imediat, mârâi el, iar ochii îi căpătară acel cumplit luciu vampiric. Habar n-ai ce se petrece acolo, afară, Claire! Nu ne putem permite să fim precauţi.

— Atunci, spune-mi tu ce se petrece! Te rog! Vreau să te ajut!

Myrnin făcu vizibile sforţări să-şi recapete stăpânirea de sine, dădu drumul gratiilor şi se duse să se aşeze pe pat.

— Foarte bine. Stai jos. O să încerc să-ţi explic.

Claire încuviinţă, trăgându-şi un scaun din oţel — reminiscenţă a fostei întrebuinţări a clădirii, aceea de închisoare — şi se aşeză la rândul ei.

— Povesteşte-mi despre Bishop.

— L-ai cunoscut?

Claire îi făcu un semn de încuviinţare.

— Atunci, ştii deja tot ce trebuie să ştii. Nu seamănă cu vampirii pe care i-ai cunoscut pe-aici, Claire, nici măcar cu cei mai răi dintre noi. Eu şi cu Amelie suntem animale de pradă moderne, tigri din junglă. Bishop vine dintr-o epocă mult mai îndepărtată, mai crâncenă. Un Tyrannosaurus rex, dacă vrei.

— Dar chiar e tatăl Ameliei?

Fu rândul lui Myrnin să încuviinţeze.

— A fost un despot războinic. Un asasin pe o scară care ţie ţi s-ar părea dificil de închipuit. Am... am crezut c-ar fi murit, acum mulţi ani. Faptul că a venit aici, acum... e foarte grav, Claire. Foarte, foarte grav.

— De ce? Adică, dacă e tatăl Ameliei, poate că a venit doar s-o vadă.

El n-a venit aici ca să-şi depene amintirile plăcute, contrazise Myrnin. După toate probabilităţile, a venit ca să se răzbune.

— Pe tine?

Myrnin clătină încetişor din cap.

— Nu sunt eu cel care a încercat să-i ucidă, răspunse el.

Lui Claire i se tăie respiraţia.

— Amelie? Nu... n-ar fi putut. Nu pe propriul ei tată.

— E mai bine să nu pui şi alte întrebări, micuţo. Tot ceea ce este necesar să ştii tu este că el are toate motivele din lume ca s-o urască pe Amelie... suficiente ca să-l aducă aici şi să încerce distrugerea tuturor lucrurilor pentru care a trudit şi pe care le-a înfăptuit.

— Dar... ea încearcă să-i salveze pe vampiri. Să învingă

maladia. El trebuie să înţeleagă asta. Doar n-ar...

— Tu n-ai idee ce vrea el, sau ce e capabil să facă.

Se aplecă în faţă, proptindu-şi coatele pe genunchi, într-o întruchipare a sincerităţii.

— Bishop vine dintr-o epocă de dinaintea apariţiei în rândul vampirilor a conceptelor de colaborare şi de sacrificiu de sine, şi n-ar putea să aibă faţă de ele altceva decât dispreţ. Ca să mă exprim în stilul tău, e un personaj malefic de şcoală veche şi tot ce contează pentru el este propria putere. Şi n-o să tolereze ca şi Amelie să şi-o aibă pe-a ei.

— Şi-atunci, ce e de făcut?

— În primul rând, să mă laşi să ies de-aici, zise el. Amelie o să aibă nevoie de toţi prietenii în jurul ei.

Claire clătină încetişor din cap. Minutele treceau unul după altul şi starea lui Myrnin părea să fie stabilă, însă ea trebuia să se conformeze regulilor.

— Claire.

Îşi ridică privirea. Chipul lui Myrnin era imobil şi grav, iar el părea în totalitate stăpân pe sine. Era un Myrnin pe care rareori îl văzuse: nu la fel de fermecător ca în varianta lui maniacală, nici înfricoşător ca în cea furioasă. O persoană adevărată, echilibrată.

— Nu te lăsa atrasă în toate astea, o sfătui el. Oamenii nu există pentru Bishop decât ca pioni, sau ca hrană.

— Nici nu cred că am fi altfel pentru foarte mulţi dintre voi, i-o întoarse ea.

Myrnin făcu ochii mari şi zâmbi.

— Ai pus degetul pe rană. Ca specie, e adevărat că avem... o lacună de empatie, replică el. Dar noi măcar încercăm. Bishop şi prietenii lui nu s-ar deranja.

Formula era cu mult, mult mai bună decât anterioara: stabilitatea lui Myrnin dăinui timp de aproape patru lungi ore, un rezultat care-l încântă aproape la fel de mult ca pe ea. Numai că, de îndată ce obosi şi începu să lunece la loc în derută şi mânie, Claire opri cronometrul, făcu însemnările necesare, după care verifică masiva cameră frigorifică din centrul închisorii. Se gândi că probabil fusese clădită pentru aprovizionarea bucătăriilor — bucătării de mult demolate — însă acum părea o uriaşă morgă din oţel inoxidabil.

Cineva uitase să împrospăteze proviziile de sânge. Claire îşi notă acest lucru în timp ce găsea pacheţelele pentru Myrnin, pe care i le aruncă în celulă. Nu mai aşteptă să-l vadă şi cum dă iama în ele.

Lucrul acesta o îngreţoşa de fiecare dată.

Ceilalţi vampiri erau, în majoritate, incapabili de conversaţii: tăcuţi, reduşi la instinctele primare de supravieţuire. Îşi încărcă un cărucior şi făcu un tur pe la toţi, împărţindu-le sângele rămas. Unora dintre ei le mai rămăsese suficientă raţiune pentru o înclinare mută a capului spre ea, în semn de mulţumire; alţii doar se holbară cu ochii lor dementţi, goi, văzând-o doar ca pe o variantă uriaşă, mergătoare, a unei pungi cu sânge.

Priveliştea aceasta îi dădea mereu fiori, dar nu putea suporta să-i vadă cum flămânzesc. Altcineva avea răspunderea hrănirii lor şi a menţinerii curăţeniei în celule... însă ea nu era deloc convinsă de faptul că respectiva persoană şi-ar îndeplini prea bine îndatoririle.

Până când termină, după-amiaza înaintase mult spre seară. Se îndreptă spre pâlpâitoarea uşă din zidul închisorii, se concentră şi alcătui portalul care o ducea spre laboratorul lui Myrnin. Era istovită şi tulburată de ceea ce-i spusese Myrnin despre Bishop şi se gândi dacă să reprogrameze portalul, astfel încât s-o ducă direct în Casa Glass... însă nu-i plăcea să se folosească de metoda aceasta: îi consuma prea multe resurse. În plus, nici nu-şi dorea să le explice celorlalţi de ce răsărea dintr-un perete gol.

— Bănuiesc c-o să merg pe jos, rosti ea către laboratorul pustiu.

Urcă treptele spre baraca dărăpănată, povârnită, care camufla intrarea, apoi ieşi pe aleea din spatele Casei Fondatoarei, unde locuia Bunica Day. Era o altă imagine în oglindă a Casei Glass: uşoare diferenţe privitoare la ornamente, alt model de draperii la ferestre. Bunica Day avea un leagăn pe veranda din faţă şi-i plăcea să stea afară, sorbindu-şi limonada şi privind lumea, însă astăzi nu era prezentă. Leagănul gol scârţâia în bătaia vântului slab, răcoros.

Soarele încă ardea cu putere, deşi temperatura scădea constant, de la o zi la alta; Claire deja transpirase umblând pe străzile sucite şi întortocheate din Morganville, până să intre pe strada Lot.

Transpiraţia îi îngheţă în clipa în care observă maşina de poliţie parcată în faţa casei. O rupse la fugă, trecu ca vântul pe poarta din uluci albe şi urcă tropăind treptele. Uşa era închisă şi încuiată. Bâjbâi după chei şi intră, apoi şi o luă după direcţia din care se auzeau vocile, traversând antreul.

Shane stătea pe canapea, afişând ceea ce lui Eve îi plăcea să numească Faţa de Dobitoc. Îl privea ţintă pe Richard Morrell, aşezat în faţa lui. Contrastul era extrem: Shane dădea impresia că ar fi uitat de pieptenele din dotare, hainele îi erau mototolite după ce zăcuseră timp de o săptămână în coşul cu rufe pentru spălat, iar limbajul trupului, în întregul lui, ţipa LENEVIE.

Cu totul altcineva faţă de cel de mai devreme, plin de o tăcută preocupare faţă de Eve.

Richard Morrell, pe de altă parte, era întruchiparea poveştii de succes pentru Morganville. Îngrijit şi pus la punct, în uniforma lui poliţienească de un albastru-închis, cu toate dungile impecabil călcate, cu toate firele de păr având lungimea regulamentară. Iar arma de la şoldul lui arăta exact la fel de bine întreţinută.

Şi el, şi Shane îşi mutară privirile spre Claire. Se simţea transpirată, răvăşită şi panicată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ofiţerul Dick[3] a trecut pe-aici să-mi aducă aminte că am ratat câteva programări, îi explică Shane.

Avea în ochi o expresie categorică şi întunecată, de genul celor care-i apăreau ori de câte ori era pus pe bătaie.

— Tocmai îi spuneam c-o să mă descurc eu.

— Eşti în urmă cu mai multe luni la donări, insistă Richard. Ai noroc că sunt eu aici, nu altcineva mai puţin îngăduitor. Uite, ştiu că nu-ţi place chestia asta, şi nici nu e obligatoriu să-ţi placă. Dar ceea ce trebuie să faci este să-ţi ridici fundul de pe canapea şi să-l mişti până la Centrul pentru Donare.

Shane nu se clinti.

— Şi ce-o să faci, o să mă obligi, Dick?

— Nu înţeleg, interveni Claire. Despre ce tot vorbiţi acolo?

— Shane nu-şi plăteşte taxele.

— Taxele...

Deodată, înţelese. Sângele pe care îl aruncase adineauri în

[3] Dick este diminutivul pentru Richard, dar şi unul dintre cele mai populare echivalente argotice pentru penis

celulele vampirilor flămânzi, înnebuniţi. Aha.

— Donările de sânge.

Shane îşi ridică încheietura mâinii la vedere. Brăţara spitalului, însemnată cu crucea roşie, era încă la locul ei.

— Nimeni nu poate să se atingă de mine până peste două săptămâni. Scuze.

Richard nu se mişcă. Nici măcar nu clipi.

— Nu, mie îmi pare rău, dar nu ţine. Dispensa din partea spitalului te apără faţă de atacuri. Nu te şi scuteşte de îndatoririle cetăţeneşti.

— Îndatoririle cetăţeneşti, îl maimuţări Shane. Da, sigur. Bine, frate. Ştii ce, tu ţi-ai transmis mesajul. Acum, du-te să umfli vreun criminal, sau ce mai găseşti. Poate s-o arestezi pe soră-ta, probabil că azi o merită, dacă e o zi care se termină cu y[4].

— Shane, zise Claire, cu o mică nuanţă rugătoare în voce. Eve unde e?

— La spital, îi răspunse Shane. Am lăsat-o acolo cu Michael. E destul de greu pentru ea, dar se descurcă. M-am întors ca să mă asigur că tu eşti bine.

— Sunt, zise ea.

Însă niciunul dintre ei n-o mai asculta. Richard şi Shane se fixau din nou cu privirile, şi era o înfruntare între masculi. Un duel al voinţelor.

— Prin urmare, tu refuzi să mă însoţeşti până la Centrul pentru Donări, zise Richard. Am înţeles bine?

— Cam pe-acolo, Dick.

Richard îşi duse mâinile la spate, îşi desprinse strălucitoarele cătuşe argintii din gaica de la centură şi rămase cu ele atârnând pe lângă corp. Shane tot nu se clinti.

— Hai sus, zise Richard. Hai, frate, doar ştii cum merg treburile. Ori ajungi la închisoare, ori îţi petreci cinci minute cu un ac în braţ.

— N-am de gând să las vreun vampir să se hrănească din mine, nici măcar prin telecomandă.

— Nici măcar pe Michael? îl încercă Richard. Fiindcă, atunci când proviziile devin insuficiente, cu cât e mai tânăr vampirul, cu atât mai jos se află pe lista priorităţilor. Michael e ultimul din

[4] În limba engleză, absolut toate zilele săptămânii au ca terminaţie a denumirilor litera y

Morganville care primeşte sânge. Aşa că nu reuşeşti nimic altceva, decât să le faci rău celor apropiaţi ţie, frate.

Pumnii lui Shane se încleştară, tremurară, apoi se relaxară. Aruncă o privire spre Claire şi ea remarcă amestecul de furie şi de ruşine din ochii lui. Detesta chestia asta, ea ştia bine. Îi detesta pe vampiri şi ar fi vrut să-l deteste şi pe Michael, dar nu putea.

— Te rog, şopti ea. Shane, fă-o şi gata. Vin şi eu cu tine.

— Tu nu eşti obligată, zise Richard. Studenţii de la facultate sunt scutiţi.

— Dar pot să donez voluntar, nu?

Poliţistul ridică din umeri.

— Habar n-am.

Claire se întoarse spre Shane.

— Atunci, mergem amândoi.

— Ba, mergem pe naiba, exclamă Shane, încrucişându-şi braţele pe piept. Haide, pune-mi cătuşele. Pun pariu că mori de nerăbdare să-ţi foloseşti Taserul[5] ăla care sclipeşte de nou.

Claire îşi lăsă rucsacul să cadă pe podea, traversă încăperea spre el şi i se postă în faţă.

— Termină, şuieră ea. Nu avem timp pentru aşa ceva şi nu-mi trebuie să mai fii şi tu la închisoare în clipa asta, bine?

El o privi în ochi, atât de îndelung, încât Claire se temu că avea să-i spună să-şi vadă de treburile ei... dar deodată el suspină şi făcu un semn de încuviinţare. Claire se trase deoparte, iar el se ridică şi-şi întinse braţele spre Richard Morrell.

— Cred că m-ai cam prins, domnule ofiţer, zise. Poartă-te blând, te rog.

— Gura, Shane. Nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia.

Claire îi urmă ca o umbră, neştiind sigur ce ar trebui să facă: Richard nu părea câtuşi de puţin interesat de persoana ei. Tocmai îşi folosea aparatul de emisie-recepţie prins de umăr pentru cine ştie ce apel poliţienesc în limbaj codificat, în timp ce traversa vestibulul. Nu prea era convinsă că era vorba despre ceva plăcut. Morganville nu era chiar atât de mare încât să fie nevoie de discuţii codificate, în afară de cazul în care ar fi fost

[5] Armă cu electroşocuri, care, emiţând un curent electric, paralizează temporar musculatura persoanei atacate

vorba de ceva total neplăcut.

În timp ce se întorcea să încuie uşa de la intrare după ei, o dubă mare, neagră şi strălucitoare, apăru de după colţ: atât de suplă, încât aproape că semăna cu un animal de pradă. În partea din faţă avea vopsită o cruce roşie, iar pe una dintre laturi, sub geamurile oarbe, întunecate, litere roşii alcătuiau inscripţia RECOLTĂRI MOBILE MORGANVILLE. Dedesubt, cu litere cursive, scria: Fără programare.

Shane se opri din mers.

— Nu, protestă el. Aşa ceva nu fac.

Richard îl împinse, silindu-l să mai coboare, împleticit, câteva trepte.

— Ori aici, ori la Centrul pentru Donare. Astea îţi sunt variantele, o ştii. Eu am încercat să-ţi fie mai uşor.

Claire îşi înghiţi nodul din gât şi coborî în grabă scara. Ajunse în faţa lui Shane, blocându-i drumul şi căutându-i privirea. Era furios, şi speriat, şi într-un alt fel, unul pe care ea chiar nu putea să-l desluşească.

— Care-i problema?

— Oamenii tot intră în chestia aia blestemată şi nu mai ies, rosti el, categoric. Eu nu fac aşa ceva. Te leagă acolo, Claire. Te leagă şi nimeni nu vede ce e înăuntru.

Şi ea avu o stare neplăcută doar vizualizând imaginea în minte. Chipul lui Richard Morrell era precaut de impenetrabil.

— Domnule? zise ea.

Richard nu prea avea chef de întrebările ei, putea să-şi de-a seama de asta.

— Nu pot să-ţi ofer o părere, dar fie într-un fel, fie în altul, trebuie s-o facă.

— Dar dacă ne-aţi duce pe amândoi la Centrul pentru Donare, în loc de asta?

Richard se gândi câteva secunde la propunerea ei, după care încuviinţă. Îşi desprinse din nou staţia radio de la umăr, mormăi încet câteva cuvinte, şi motorul laboratorului mobil se puse în funcţiune, scoţând un zumzet domol.

Apoi se urni uşor, îndepărtându-se lin, ca un rechin în căutarea prăzii. Îl priviră cu toţii plecând.

— Rahat, detest chestia asta, zise Shane.

Vocea îi tremura puţin.

— Şi eu, replică Richard, spre surprinderea lui Claire. Şi-acum,

suie-te în maşină.

Şase

Centrul pentru Donare era încă deschis, chiar dacă începea să se întunece. În timp ce Richard îşi trăgea maşina de patrulare lângă bordură, ieşiră două persoane pe care Claire le cunoştea vag; se salutară reciproc fluturându-şi mâinile, după care plecară în direcţii diferite.

— Toată lumea vine aici? se interesă ea.

— Toată lumea care nu foloseşte laboratorul mobil, preciză Richard. Toţi oamenii care beneficiază de Protecţie sunt obligaţi să doneze un anumit număr de litri pe an. Donările merg mai întâi în folosul Protectorului lor. Restul, spre oricine ar avea nevoie. Spre vampirii pentru care nu donează altfel nimeni.

— Ca Michael, înţelese Claire.

— Mda, el e cel mai recent proiect caritabil al nostru, zise Richard, coborând să le deschidă portiera din spate, ei şi lui Shane.

Claire se strecură afară. Shane, după o ezitare îndeajuns de prelungită încât s-o nelinişteascâ, o urmă. Ajuns pe trotuar, îşi înfundă mâinile în buzunare şi privi chiorâş crucea roşie luminoasă de deasupra uşii. Centrul pentru Donare nu arăta tocmai îmbietor, însă era cu mult mai puţin înspăimântător decât laboratorul mobil. În primul rând, pentru că avea ferestre luminate, care ofereau o imagine limpede a încăperilor mari şi curate. Afişe înrămate pe pereţi — de genul celor pe care le-ai putea găsi în oricare oraş, cugetă Claire — enumerau virtuţile donării de sânge.

— Ajunge ceva din el şi la ceilalţi oameni? mai vru ea să ştie, în timp ce Richard îi ţinea uşa deschisă lui Shane.

El ridică din umeri.

— Întreabă-ţi iubitul, îi răspunse. Au folosit destule unităţi pentru el, după ce-a fost înjunghiat, din câte-mi amintesc. Sigur că se foloseşte şi pentru oameni. Doar e şi oraşul nostru.

— Visezi, în cazul în care crezi aşa ceva cu adevărat, comentă Shane, intrând.

Urmându-l, Claire simţi o categorică schimbare de atmosferă: nu era vorba numai despre aer, unul rece şi uscat, ci şi despre altceva. O senzaţie, abia stăpânită, de disperare. Îi amintea de cea pe care o ofereau spaţiile pentru aşteptare din spitale: aspect industrial, impersonal, îmbibat de temeri mai mari sau

mai mici. În schimb, era totul curat, bine luminat şi plin de scaune confortabile.

Absolut nimic înfricoşător în locul acela. Nici măcar bătrâna doamnă cu înfăţişare maternă, care stătea în spatele biroului din lemn de la intrare, care le aruncă tuturor acelaşi zâmbet strălucitor, primitor.

— Ei, domnule ofiţer Morrell, ce plăcere să vă văd!

El o salută printr-o înclinare a capului.

— Rose, am aici un chiulangiu pentru dumneata.

— Văd. Shane Collins, nu? Of, dragă, mi-a părut atât de rău când am aflat despre mama ta! Tragediile ţi-au bătut la uşă mult prea des.

Zâmbea în continuare, însă acum era un zâmbet mai estompat. De politeţe.

— Pot să te trec cu un litru pentru astăzi? Să mai recuperezi din restanţe?

Shane făcu un semn aprobator. Avea maxilarele încleştate, iar ochii, strălucitori şi îngustaţi. Se lupta să se stăpânească, deduse Claire. Îşi strecură degetele printre ale lui încătuşate la spate.

— Ţi-aduci aminte de mine, nu? continuă Rose. Am cunoscut-o pe mama ta. Obişnuiam să jucăm bridge împreună.

— Mi-aduc aminte, răspunse Shane, gâtuit.

Nimic altceva. Richard ridică din sprâncene, primi din partea lui Rose o privire identică, apoi îl trase uşor de cot pe Shane, conducându-l spre unul dintre scaunele goale. Toate erau goale, constată Claire. Văzuse două persoane ieşind din clădire, dar niciuna intrând.

Un lucru trebuia spus despre Centrul pentru Donare: stăteau mai bine decât majoritatea unităţilor medicale în privinţa păstrării la zi a colecţiilor de reviste. Claire găsi un număr nou-nouţ din Seventeen şi începu să citească. Shane rămase ţeapăn, în tăcere, privind singura uşă din lemn din capătul încăperii. Richard Morrell flecărea cu Rose la biroul pentru recepţie, arătând relaxat şi prietenos. Claire se întrebă dacă el venea aici să-şi doneze sângele, sau se folosea de laboratorul mobil. Totuşi, presupunea că, indiferent de alegerea lui, vampirii n-ar fi fost într-atât ei nebuni încât să-i facă vreun rău: doar era fiul primarului, un respectat ofiţer de poliţie. Nu, Richard Morrell era, probabil, mai în siguranţă decât oricine altcineva din

Morganville. Protejat sau nu.

Lui îi venea uşor să se arate relaxat.

Uşa din capătul încăperii se deschise şi prin ea îşi făcu apariţia o asistentă. Era îmbrăcată într-o uniformă de chirurgie cu flori în culori vii, cu tot cu bonetă pe cap, şi, la fel ca Rose, avea un zâmbet drăguţ, deloc ameninţător.

— Shane Collins?

Shane inspiră adânc şi se ridică în picioare cu greutate. Richard îl făcu să se întoarcă şi-i descuie cătuşele.

— Ai grijă cum te comporţi, Shane, îl sfătui. Crede-mă, nu ţi-ai dori să creezi probleme pe-aici.

Shane încuviinţă printr-o înclinare rigidă a capului. Aruncă o privire spre Claire, apoi îşi concentră atenţia asupra asistentei care aştepta. Porni spre ea cu paşi lenţi, de un calm deliberat.

— Pot să merg cu el? se interesă Claire, determinându-l pe Richard s-o privească surprins.

— Claire, n-or să-i facă nimic rău. E exact ca oricare donare de sânge de oriunde altundeva. Îţi înfig un ac în braţ şi pe urmă îţi pun un pansament. Suc de portocale şi fursecuri, după.

— Aşadar, pot să donez şi eu?

El îşi îndreptă privirea spre Rose, cerându-i ajutorul.

— Câţi ani ai, copilă?

— Nu sunt copilă. Am aproape şaptesprezece.

— Nu există cerinţe legale pentru ca minorii sub optsprezece ani să doneze sânge, replică Rose.

— Dar există vreo lege care să interzică?

Femeia clipi, dădu să răspundă, dar se opri. Deschise un sertar şi scoase din el o cărticică intitulată: DONĂRILE DE SÂNGE ÎN MORGANVILLE: REGLEMENTĂRI ŞI CONDIŢII. După ce frunzări vreo câteva pagini, ridică din umeri, cu ochii spre Richard.

— Nu cred să existe, zise. Doar că, pur şi simplu, n-am mai avut niciodată donatori voluntari la Centrul pentru Donări. A, mai ducem laboratorul mobil la universitate, din când în când, dar...

— Perfect, o întrerupse Claire. Vreau să donez o jumătate de litru, vă rog.

Rose îşi recăpătă imediat comportamentul profesional.

— Formalităţile, zise, trântind pe masă o mapă cu clemă şi un pix.

Să spunem că Shane a fost surprins s-o vadă, ar fi un eufemism.

Să spunem că a fost încântat, ar fi o minciună.

În timp ce se aşeza lângă el pe canapea, Shane îi şuieră:

— Ce naiba crezi tu că faci? Ai înnebunit?

— Donez sânge, replică ea. Nu sunt obligată, dar nu mă deranjează.

Sau, cel puţin, nu credea că ar deranja-o. De fapt, n-o mai făcuse până acum, iar tubuleţul roşu care şerpuia din braţul lui Shane până în punga pentru colectarea sângelui i se părea un pic cam înfricoşător.

— Nu doare, nu?

— Nenică, doar îţi înfige ditamai acul în venă, normal că doare!

Era palid şi Claire îşi dădu seama că nu numai din cauza faptului că era deja la ce-a de-a doua jumătate de litru.

— Încă mai poţi să spui „nu”. Nu trebuie decât să te ridici şi să le zici că te-ai răzgândit.

Aceeaşi asistentă cu înfăţişarea prietenoasă care-l chemase pe Shane în spate apăru, împingând o măsuţă şi un scăunel, ambele rulante.

— Are dreptate, zise ea. Dacă nu vrei, nu te obligă nimeni. Ţi-am văzut fişa. Eşti un pic cam tânără.

Ochii ei căprui-deschis se îndreptară dincolo de ea, spre Shane, întorcându-se apoi s-o privească.

— O faci pentru sprijinul moral?

— Cam aşa, recunoscu Claire.

Îşi simţea degetele reci ca gheaţa şi fu străbătută de un frison în clipa în care asistenta îi luă mâna.

— N-am mai făcut asta până acum, zise.

— Ai noroc. Eu am mai făcut-o. Acum, o să te înţep în degeţel şi-o să fac un test rapid, după care începem. Bine?

Claire încuviinţă. Aşteptarea pe canapea parcă o secătuise efectiv de orice voinţă de a se mişca. Înţepătura în deget fu ca un fulger ascuţit, orbitor, apărând şi dispărând imediat, iar Claire îşi ridică puţin capul de pe pernă, cât s-o vadă pe asistentă colectându-i, cu o minusculă pipetă din sticlă, picăturile de sânge scurse din buricul degetului. Cam cinci secunde dură totul, după care locul înţepăturii fu pansat. Asistenta îşi făcu de lucru cu câteva dintre obiectele de pe

măsuţa ei rulantă, încuviinţă satisfăcută, după care zâmbi spre Claire.

— Grupa 0, negativ, anunţă ea. Excelent.

Claire îi făcu un firav semn aprobator cu degetul mare ridicat. Asistenta îi luă braţul şi-i prinse garoul din cauciuc deasupra cotului.

— Vorbeşte cu iubitul tău, o sfătui. Nu te uita.

Claire întoarse capul. Shane o fixa cu ochii lui întunecaţi, arzători. El îi zâmbi uşor, abia sesizabil, iar ea îi răspunse tot cu un surâs.

— Şi, îl întrebă ea, vii des pe-aici?

El râse încetişor. Claire simţi o arsură strecurându-i-se în braţ, o tresărire care se estompă până la o senzaţie de jenă, după care simţi cum i se aplică leucoplastul. O bilă din cauciuc îi fu strecurată în mână, iar strânsoarea garoului dispăru brusc.

— Strânge, îi zise sora. Acum e gata.

Surprinsă, Claire privi în jos. Avea o chestie în braţ, şi un tubuleţ, prin care curgea ceva roşu...

Capul îi căzu la loc pe pernă şi nu mai auzi nimic, cu excepţia sumbrului bâzâit din interiorul craniului. I se păru că-i strigă cineva numele, însă în momentul acela nu i se părea ceva prea important. Încercă să respire, lent şi regulat, iar după un timp care i se păru cât ore întregi, bâzâitul se stinse şi lumea îşi recăpătă contururile şi culorile vii. Pe tavan, deasupra ei, era un afiş, cu o pisicuţă stând într-o ceaşcă pentru ceai, cu o înfăţişare adorabilă. Îşi fixă privirea asupra ei, încercând să nu se gândească la sângele care i se scurgea din venă. Aşa e, până la urmă, înţelese, fără voia ei. Aşa trebuie să se fi simţit Michael, în timp ce Oliver îi sorbea sângele. Aşa se simt toţi oamenii aceia, atunci când sunt ucişi de vampiri.

Nu era decât o frântură de moarte, una deloc semnificativă.

Asistenta o înfăşură într-o pătură caldă, îi zâmbi şi-i zise:

— Nu-i nimic. Doar nu eşti prima care leşină. De-asta sunt scaunele lăsate pe spate, scumpo.

Claire nu leşinase, nu de-a binelea, dar nici nu se simţea tocmai în deplinătatea forţelor. Sora îşi împinse măsuţa şi scăunelul spre Shane.

— Gata, anunţă ea, şi Claire încercă să-şi întoarcă privirea într-acolo, însă nu voia să vadă acul ieşind, după cum nu voise să-l vadă intrând.

Scârbos. Îi era scârbă de ace, fapt de care nu-şi dăduse seama până acum. Interesant.

O mână caldă se aşeză peste a ei şi, deschizând ochii, văzu că Shane se oprise lângă ea, palid şi cu ochii înfundaţi în orbite, dar pe picioare.

— Shane, zise asistenta. Du-te să aduci suc.

— După ce termină şi ea, se împotrivi Shane.

Sora probabil că înţelesese inutilitatea oricăror insistenţe, fiindcă-şi repezi scăunelul rulant spre el.

— Atunci, măcar stai jos. Chiar n-am chef să te adun de pe podea.

Probabil că dură mai puţin decât avu ea impresia, încă Claire fu cuprinsă de o bucurie a disperării când o văzu pe asistentă întorcându-se să-i scoată acul şi să-i aplice compresa. Nu vru să vadă punga cu sânge. Sora îi spuse ceva drăguţ şi ea încercă să-i dea un răspuns pe potrivă, însă nu ştiu cu precizie ce anume îi ieşise pe gură. Shane o conduse în încăperea alăturată, în fel de salon de aşteptare, cu o plasmă reglată pe un canal de ştiri, sucuri naturale şi carbogazoase, apă, tăvi cu biscuiţi şi fursecuri şi fructe. Claire îşi luă o portocală şi o sticlă de apă. Shane îşi alese doza şoc de zaharuri: Coca şi fursecuri.

Claire îşi frecă uşor cu degetele pansamentul purpuriu de pe braţ.

— Aşa e mereu? se interesă ea.

— Aşa, cum? mormăi Shane, cu gura plină de fursecuri cu ciocolată. Înfricoşător? Aşa cred. Ei încearcă să fie drăguţi, dar nu pot să uit niciodată în gura cui ajunge până la urmă sângele ăla.

Claire se simţi cuprinsă de un val de greaţă şi se opri din decojitul portocalei. Dintr-odată, intensa aromă a fructului zemos i se păru copleşitoare. Înghiţi în schimb puţină apă, care i se duse pe gât, rece şi grea precum mercurul.

— Îl folosesc şi pentru spitale, totuşi, zise ea. Pentru victimele accidentelor, şi chestii de-astea.

— Mda, sigur. Refolosind resturile, bombăni Shane, îndesându-şi în gură încă un fursec. Urăsc rahaturile astea. Am jurat că n-o s-o mai fac în viaţa mea, dar uite-mă aici, totuşi. Ia mai adu-mi aminte, de ce mai stau în oraşul ăsta?

— Pentru că te-ar hăitui dac-ai pleca?

— Bun motiv, aprobă el, scuturându-şi degetele de firimituri.

Claire îşi termină de curăţat portocala, desprinse o felie din ea şi o înfulecă, metodic şi cu hotărâre: nu cu poftă, nu cu eleganţă, ci pe deplin conştientă de faptul că tremura toată. Mai mâncă trei felii, după care îi întinse restul lui Shane.

— Stai, zise deodată, făcându-l să se oprească în plină muşcătură. Tu n-ai mai făcut asta până acum, aşa e? Adică, ai plecat din oraş înainte să ai optsprezece ani, aşa că n-ai fost obligat. Iar după ce te-ai întors, te-ai dat la fund. Este?

— Al naibii de corect, răspunse el, terminându-şi portocala şi dând pe gât restul de Coca.

— Prin urmare, n-ai fost niciodată înăuntru, în laboratorul mobil.

— N-am spus asta, o corectă Shane, luând din nou înfăţişarea aceea sumbră. M-am dus cu mama, odată; nu eram obligat să donez, dar ea a vrut să mă obişnuiesc cu ideea. L-au târât înăuntru pe un tip... era înnebunit, îşi ieşise din minţi. L-au legat şi au început să-l sece. Pe noi, ceilalţi, ne-au gonit de-acolo, dar când am plecat, el nu ieşise. Am stat să văd ce se-ntâmplă. Duba a luat-o din loc, cu el cu tot. Şi nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

Claire mai bău puţină apă. Se simţea slăbită încă, dar voia să iasă mai repede de-acolo. Încăperea aceea confortabilă i se părea ca o capcană, ca o cutie fără ferestre, fără aer. Aruncă sticla cu apa rămasă şi cojile de portocală în coşul de gunoi. Shane îşi azvârli şi el cutia de Coca, aidoma unui baschetbalist înscriind un coş de trei puncte, după care o luă de mână.

— Eve are de gând să rămână la spital? îl întrebă ea.

— Nu toată noaptea. E destul de incomod; taică-său s-a trezit, iar acum a trecut la capitolul remuşcărilor, preciză Shane, strâmbând din buze.

Era clar că nu prea credea în sinceritatea acelei pocăinţe.

— Maică-sa, adăugă apoi, nu face decât să stea acolo şi să plângă. Ea mereu a fost ca un sac cu batiste leoarcă.

— Nu-i prea ai la inimă.

— Nu i-ai avea nici tu.

— Vreun semn de la Jason?

Shane scutură din cap.

— Dacă s-o arăta să-şi îndeplinească îndatoririle filiale, oricum o să se strecoare acolo în toiul nopţii. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, probabil ar fi mai bine pentru el. În orice caz, Michael a

zis c-o aduce el acasă pe Eve. Probabil că sunt deja acolo.

— Aşa sper. A spus ceva Michael despre unde-a fost, ştii tu, înainte?

— Cât timp l-am dat dispărut? A zis ceva despre blestemăţia aia de bal, răspunse Shane.

Ar trebui să-l întreb despre invitaţie. Fu cât pe ce s-o şi facă — deschisese gura, chiar — însă imediat îşi aminti ce înfăţişare avusese Shane aseară, cât de profund îl zguduise Ysandre.

Şi nu-şi dorea să-l mai vadă vreodată astfel.

Poate c-ar trebui s-o lase aşa şi gata. O să vorbească el, când o să vrea.

Erau acolo două uşi: pe una scria IEŞIRE, iar pe cealaltă, nimic. Shane trecu de uşa nemarcată, dar, după o clipă de ezitare, se întoarse.

— Ce-i? se miră Claire.

Shane puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

— O simplă intuiţie, zise el. Şşşt.

De cealaltă parte se afla un alt spaţiu de aşteptare şi se vedeau câteva persoane stând la rând. Partea aceasta a Centrului pentru Donare era mai întunecoasă, doar câteva becuri licărind din tavan. Trei persoane erau în faţa unei lungi tejghele albe, cu ghişeu ca la farmacie, în spatele acestuia fiind o femeie înaltă, îmbrăcată într-un halat de laborator. Ea nu zâmbea şi degaja tot atâta căldură cât o fiolă cu azot lichid.

— Of, mama mă-sii, explodă Shane; şi, în acelaşi timp, Claire sesiză că tipul blond, primul la rând în faţa ghişeului, era Michael. Prin urmare, nu era acasă... era aici.

Tocmai termina de semnat ceva; împinse mapa înapoi, iar femeia îi înmână o sticlă din plastic, cam cât cea cu apă din care băuse Claire mai devreme.

Numai că în recipientul din mâna lui Michael nu era apă. Suc de roşii, îşi zise Claire, cu toate că nu semăna absolut deloc. Prea închis la culoare, prea gros. Michael înclină sticla într-o parte, apoi în cealaltă, iar chipul lui... arăta fascinat.

Ba nu, arăta înfometat.

Claire vru să-şi abată privirea, dar nu reuşi. Michael deşurubă capacul sticluţei în timp ce ieşea din rând, o duse la buze şi începu să bea. Ba nu, să gâlgâie hulpav. Sesiză, absentă, faptul că Shane o strângea atât de tare de mână, încât îi provoca durere, dar niciunul dintre ei nu se clinti. Michael ţinea ochii

închişi şi-şi lăsase capul pe spate, răsturnând sticla şi bând până când nu mai rămase decât o pojghiţă subţire şi roşie pe pereţii recipientului din plastic.

Se linse pe buze, suspină şi deschise ochii, privind drept spre ei doi.

Ochii îi căpătaseră o roşeaţă vie, strălucitoare. Clipi, iar culoarea îi dispăru, lăsând locul unui licăr sinistru. Încă o fluturare a pleoapelor şi era din nou Michael.

Arăta la fel de îngrozit pe cât se simţea Claire. Demascat şi ruşinat.

Shane închise uşa şi-o trase pe Claire spre ieşire. Încă nu ajunseseră, când apăru Michael, gonind după ei.

— Salut! le zise.

Tenul îi căpătase o nuanţă îmbujorată, vag trandafirie, pe care Claire îşi aminti c-o mai văzuse şi altădată.

— Ce căutaţi aici?

— Tu ce crezi că am căuta? M-au adus pe sus încoace, cu cătuşe la mâini, frate, se răsti Shane. Ai impresia c-aş mai fi aici, dac-aş fi avut de ales?

Michael încremeni locului, iar privirea i se abătu fulgerător asupra pansamentelor lipite pe braţele lor. Chipul i se lumină când înţelese, după care deveni... întristat, într-un fel.

— Îmi... îmi pare rău.

— Pentru ce? Doar nu e că n-am fi ştiut deja cât tânjeşti după chestia asta, ripostă Shane.

Totuşi, Claire îi simţi în voce senzaţia de a fi fost trădat. Şi repulsia.

— Doar că nu ne-am aşteptat, adăugă el, să te vedem gâlgâind ca un beţiv la orele cu preţuri reduse, atâta tot.

— Nici n-aş fi vrut să mă vedeţi, replică încet Michael. Beau numai aid. Acasă ţin o rezervă, doar pentru situaţii de urgenţă. Niciodată nu mi-aş fi dorit să priviţi...

— Ei bine, s-a întâmplat, îl întrerupse Shane. Şi, ce? Doar eşti vampir şi bei sânge. Nu e o ştire de ultimă oră, Michael. Şi, oricum, nu-i mare scofală, corect?

— Mda, îl aprobă Michael. Nu-i mare scofală.

Îşi îndreptă privirea spre Claire, care tot nu reuşea să suprapună două imagini: Michael de adineauri, cu acei înspăimântători ochi roşii, dând pe gât sângele proaspăt, şi cel din faţa ei, având în ochi speranţa aceea tristă.

— Eşti OK, Claire?

Încuviinţă doar printr-o înclinare a capului. Nu se simţea în stare să vorbească, nici măcar să pronunţe un cuvânt.

— O conduc eu acasă, zise Shane. Doar dacă ăla n-o fi fost decât aperitivul, iar acum îţi cauţi felul de bază.

Michael făcu o figură îngreţoşată.

— Sigur că nu. Shane...

— Nu-i nimic, îl întrerupse Shane, din a cărui voce dispăru tonul bătăios. Acum, era unul resemnat. M-am împăcat cu asta, Michael.

— Şi asta te sâcâie al naibii de rău, este?

Shane îşi ridică privirea, uluit. Cei doi tineri îşi încrucişară privirile, după care Shane o trase din nou de braţ pe Claire.

— Hai să mergem, îi zise. Ne vedem acasă, rosti spre Michael, care încuviinţă.

— Da, la revedere.

Ţinea încă în mână sticluţa golită, observă Claire. Pe fundul ei mai rămăseseră câteva picături.

În timp ce uşa se închidea, despărţindu-i, îl văzu pe Michael dându-şi seama ce anume avea în mână şi apoi aruncând cu un gest violent recipientul în coş.

Of, Michael, zise ea în şoaptă. Of, Doamne.

Doar din acel gest, ea înţelesese ceva important.

Michael chiar detesta asta. Chiar detesta, într-o anumită măsură, ceea ce devenise, din cauza a ceea ce zărise In ochii lor.

Cât de naşpa putea să fie un astfel de sentiment?

Restul serii şi al nopţii se scurse în linişte. În dimineaţa următoare, îi trezi soneria telefonului.

Tatăl lui Eve se stinsese.

— Înmormântarea e mâine, anunţă Eve.

Nu plângea. Dar nici nu semăna cu ea însăşi, în dimineaţa aceasta: nici urmă de machiaj, nici cea mai mică preocupare faţă de ce pusese pe ea. Ochii îi erau brăzdaţi de vinişoare roşii, iar nasul aproape că-i lucea. Plânsese toată noaptea: Claire o auzise, însă când îi bătuse în uşă, Eve îi răspunsese că vrea să fie singură. Nici măcar cu Michael.

— Te duci? o întrebă Michael.

Lui Claire i se păru o întrebare ciudată: cine nu s-ar fi dus?

Însă Eve doar făcu un semn de încuviinţare.

— Trebuie, zise ea. Au dreptate la faza cu încheierea socotelilor, aşa cred. Tu... ?

— Evident, răspunse el. Nu pot să mă apropii de mormânt, dar...

Eve fu străbătută de un frison.

— Aşa că nu mergi oricum. Şi biserica îţi face destul de rău.

— Biserica? se miră Claire, în timp ce turna cafea în trei căni.

Shane, ca de obicei, nu auzise telefonul sunând şi dormea în continuare.

— Chiar?

— Nu l-ai cunoscut pe părintele Joe, nu-i aşa? o întrebă Eve, izbutind să-şi aducă pe buze un zâmbet slab. O să-ţi placă de el. E... cineva.

— Pe Eve o apucau căldurile văzându-l, când avea doisprezece ani, zise Michael, alegându-se cu o privire asasină. Ce-i? Aşa a fost, şi ştii bine.

— Era din cauza sutanei, bine? Acum am scăpat de asta.

Claire îşi înălţă sprâncenele, întrebătoare.

— Părintele Joe e...

Nu-şi continuă întrebarea, mimând în schimb înfigerea colţilor în gât. Ceilalţi doi zâmbiră.

— Nu, îi răspunse Michael. E doar un cuget liber.

Pentru Eve, ziua trecu fără cine ştie ce probleme; se ocupă de treburile fireşti, ajutând la spălatul rufelor şi luând asupra ei jumătate din corvezile cotidiene ale curăţeniei. Era ziua ei liberă de la serviciu. Claire avea câteva cursuri, însă renunţă la trei dintre ele, la care ştia că avansase suficient, frecventându-l numai pe cel care i se părea decisiv. Nici Michael nu se mai duse să dea meditaţii la chitară.

Era o atmosferă plăcută. Ca într-o... familie.

Slujba de înmormântare se oficia a doua zi, la amiază, şi Claire se pomeni întrebându-se cum ar fi trebuit să se îmbrace. Hainele de sărbătoare păreau prea... festive. Blugii, prea neprotocolari. Împrumută de la Eve o pereche de colanţi negri, pe care să-i îmbrace pe sub o fustă neagră, tot de împrumut. Asortate cu o bluză albă, îi confereau un aspect moderat de cuviincios.

Nu ştia sigur cum avea de gând să se îmbrace Eve, fiindcă la ora unsprezece, prietena ei stătea încă în faţa oglinzii pentru

machiaj, privindu-şi fix imaginea reflectată. Şi înveşmântată încă în halatul ei negru.

— Hei, o interpelă Claire. Pot să te ajut cu ceva?

— Sigur, răspunse Eve. Să-mi prind părul?

— Ţi-ar sta drăguţ aşa, confirmă Claire, repezindu-se să ia peria.

Îi pieptănă părul negru şi des, până îl făcu să lucească, după care i-l răsuci colac şi i-l prinse cu o agrafă la spate.

— Gata, o anunţă apoi.

Eve întinse mâna după pudra ei din făină de orez, dar se opri la jumătatea drumului. îi întâlnise privirea lui Claire, în oglindă.

— Poate că nu e momentul potrivit, zise.

Claire nu comentă în niciun fel. Eve se rujă puţin — într-o nuanţă închisă, dar nu cea obişnuită — şi începu să caute prin şifonier.

În cele din urmă, alese o rochie neagră, cu gât înalt şi suficient de lungă încât să-i atârne până la pantofi. Şi un voal negru. Era o mare dovadă de cuminţenie, fiind vorba despre Eve.

Ajunseră tuspatru la biserică mai devreme cu un sfert de oră şi, în timp ce Michael pătrundea în parcarea acoperită, Claire observă că erau prezente deja acolo vreo câteva automobile de-ale vampirilor, cu geamurile fumurii.

— E singura înmormântare? întrebă ea.

— Mda, răspunse Michael, oprind motorul. Presupun că domnul Rosser avea mai mulţi prieteni de cât crezuserăm.

Se dovedi, totuşi, că nu erau chiar atât de mulţi; când intrară în pronaos, îl găsiră aproape gol, şi nici în cartea pentru condoleanţe nu apăreau prea multe nume. Mama lui Eve stătea lângă registru, abia aşteptând să se năpustească asupra oricui ar fi intrat pe uşă.

Adeverind descrierea lui Michael, doamna Rosser părea să nu se poată opri din plâns: era înveşmântată complet în negru, la fel ca Eve, numai că mult mai teatral: valuri dramatice de satin negru, o pălărie mare, protocolară, mănuşi.

Şi, medită Claire, dacă ajungeai să fii mai teatrală decât Eve, categoric aveai probleme.

Doamna Rosser exagerase cu rimelul, care i se scurgea în şiroaie peste tot pe obraji. Părul îl avea vopsit blond, răvăşit în jurul feţei. Dacă şi-ar fi propus să dea probă pentru rolul Ofeliei

în spectacolul cu Hamlet al teatrului din localitate, îşi zise Claire, îl şi avea în buzunar.

Mama lui Eve se aruncă asupra lui Claire, cuprinzând-o ca o pătură udă, scâncindu-i pe umăr şi mânjindu-i bluza albă cu rimel.

— Îţi mulţumesc c-ai venit! se văicări ea, în timp ce Claire încerca, stângace, s-o consoleze bătând-o pe spate. Mi-ar fi plăcut să-l cunoşti pe soţul meu. A fost un bărbat atât de bun, a avut o viaţă atât de grea...

Eve se opri lângă ele, cu o înfăţişare distantă şi uşor dezgustată.

— Mamă. Las-o în pace. Ea nici măcar nu te cunoaşte.

Doamna Rosser se trase înapoi, înghiţindu-şi un nou sughiţ de plâns.

— Nu fi rea, Eve, numai pentru că nu ţi-ai iubit tatăl...

Ceea ce reprezenta cam cea mai rece afirmaţie din câte auzise vreodată Claire. Făcu un schimb de priviri cu Shane, şocaţi amândoi.

Michael se interpuse între mamă şi fiică, gest al naibii de vitejesc din partea lui. Poate că se datora genelor vampirice.

— Doamnă Rosser, condoleanţe pentru soţul dumneavoastră.

— Mulţumesc, Michael, mereu ai fost un băiat foarte bun. Şi-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de Eve, după ce-a plecat de nebună de-acasă.

Şi doamna Rosser îşi suflă nasul, motiv pentru care nu auzi riposta caustică a fiicei sale.

— Vrei să spui, după ce m-aţi azvârlit voi cu şuturi în fund pe stradă?

— Scrie-ne acolo, îi zise Michael lui Claire, după care o luă de braţ pe Eve şi-o conduse înăuntrul bisericii.

Claire mâzgăli în grabă cele patru nume în registru, îşi înclină capul spre doamna Rosser — care se holba după fiica ei cu o expresie menită să-i întoarcă stomacul pe dos lui Claire — şi-l luă de braţ pe Shane, pornind în urma lor.

Mai fusese în biserică. Era drăguţ acolo: nu exagerat de sofisticată, ci doar paşnică, prin simplitatea ei. Nu se vedeau cruci pe nicăieri, însă în clipa de faţă, punctul central de interes îl constituia sicriul mare şi negru din celălalt capăt al încăperii. Fu izbită de curburile netede ale lemnului, şi de cât de mult îi amintea de laboratorul mobil.

Constatarea îi stârni un frison şi-o determină să-l strângă mai tare de braţ pe Shane, în timp ce se strecurau în strană, lângă Michael şi Eve.

Erau vreo cincisprezece persoane risipite prin biserică şi, pe măsură ce treceau minutele, apărură şi altele. Doi bărbaţi în costume — de la firma de pompe funebre, presupuse Claire — mai aşezară câte o coroană de flori, de-o parte şi de cealaltă a sicriului.

Cumva, totul părea ireal. Iar permanentele scâncete şi dote ale doamnei Rosser, ca reacţie la intrarea fiecărei persoane participante, făceau să pară şi mai ciudat.

Eve ieşi din strană şi se îndreptă spre coşciug. Privi fix înăuntrul lui timp de câteva lungi secunde, după care se aplecă, depuse ceva acolo şi se întoarse la locul ei. Avea vălul peste faţă, dar până şi cu ţesătura aceea fină care-i mai atenua expresia, tot ca de gheaţă şi încrâncenată se vedea.

— A fost un ticălos, zise ea, când se văzu privită de Claire. Dar tot taică-meu a fost, şi-aşa.

Se sprijini de umărul lui Michael, care o cuprinse cu braţul.

În sfârşit, intră şi doamna Rosser în naos şi-şi ocupă scaunul din primul rând, în faţa celor pe care stăteau ei patru. Unul dintre angajaţii firmei de pompe funebre îi întinse o cutie întreagă cu batiste. Ea luă o mână întreagă şi-şi continuă bocetele.

Atunci, un bărbat înalt şi arătos, purtând un anteriu negru cu stihar alb şi patrafir purpuriu în jurul gâtului, răsări de după coroanele mortuare şi îngenunche lângă ea, bătând-o consolator pe mână. Legendarul părinte Joe, presupuse Claire. Părea simpatic: avea un aer oarecum grav şi era mai tânăr decât se aşteptase. Părul îi era castaniu, iar ochii aurii priveau cât se poate de direct din spatele lentilelor pătrate ale ochelarilor cu rame aurite. Stătu să asculte oda închinată de doamna Rosser răposatului ei soţ cu o expresie de compasiune, chiar dacă distantă, încuviinţând prin înclinări ale capului în clipele ei de pauză. Privirea îi fugi, o dată sau de două ori, spre ceas, iar până la urmă se aplecă în faţă şi-i şopti ceva. Văduva încuviinţă.

Mai apăruseră, în ultimul moment, şi alte persoane, destule cât să umple cam jumătate din biserică. Întorcându-se, Claire descoperi chipuri cunoscute: detectivii Joe Hess şi Travis Lowe, care o salutară înclinându-şi capetele în timp ce-şi ocupau locuri

în spatele sălii. Mai recunoscu vreo câteva persoane, inclusiv patru vampiri, în costume de culoare închisă şi cu ochelari de soare.

Unul dintre ei era Oliver şi părea plictisit. Desigur familia lui Eve se aflase sub Protecţia lui Brandon, iar după moartea lui Brandon, intrase sub autoritatea superiorului acestuia. Apariţia aici a lui Oliver avea mai puţin de-a face cu sentimentele autentice, cât cu relaţiile publice.

Părintele Joe intră în amvon şi începu panegiricul unui om pe care Claire nu-l cunoscuse niciodată, unul pe care se îndoia că Eve l-ar recunoaşte în cuvintele preotului; lăsând deoparte faptele şi întâmplările din viaţa lui, personajul descris părea cu mult mai bun faţă de orice pomenise vreodată Eve. Iar după cum tot încuviinţa doamna Rosser, cu înclinări ale capului şi chiar cu mici strigăte, era clar că ea înghiţea fabulaţiile pe nemestecate.

— Ce rahat cu moţ, şopti Shane la urechea lui Claire. Taică-său o bătea, ştii? Pe Eve.

Claire îl privi uimită.

— Doar să nu uiţi asta, încheie el. Şi să nu verşi o lacrimă. Nu pentru el.

Shane era capabil, îşi zise Claire în sinea ei, să fie unul dintre cei mai necruţători oameni din câţi cunoscuse vreodată. Nu că n-ar fi avut dreptate. Dar... tot neîndurător era.

Totuşi, intervenţia lui îi fu de folos. Toate emoţiile învolburate înăuntrul ei, amplificate de reacţiile mamei lui Eve, o părăsiră, fără să lase în urma lor vreun alt efect decât o usturime a ochilor. Când părintele Joe îşi sfârşi panegiricul, începu să cânte orga, iar doamna Rosser fu prima ajunsă lângă sicriu.

— Of, Doamne, suspină încetişor Eve, în timp ce mama ei cuprindea lemnul în braţe, cu un aer de tragediană, zbierând. Ţipete înfiorătoare, teatrale. Cred c-ar fi mai bine să...

Michael se duse cu ea, şi fie datorită prezenţei unui bărbat, fie chipului îngeresc, fie sângelui vampiric, izbuti s-o smulgă de-acolo pe doamna Rosser şi s-o conducă înapoi în strană, unde femeia se prăbuşi de-a binelea, hohotind domol.

Eve zăbovi lângă sicriu preţ de câteva secunde, cu spatele drept şi capul plecat, după care se îndepărtă.

Lacrimile îi picurau pe sub văl, poposind pe rochia neagră, însă nu se auzea nici cel mai mic sunet.

Urmă Claire, însă ea îl învrednici pe tatăl lui Eve doar cu o privire fugară: i se păru că arată... nefiresc. Nu respingător, dar în mod evident, nu viu. Străbătută de un fior, îl luă de braţ pe Shane şi plecă după Eve, care trecu pe lângă mama ei fără vreun cuvânt, îndreptându-se spre ieşire.

Unde aproape că se ciocni de fratele ei.

Jason se strecurase în fundul bisericii. Din câte-şi putea da seama Claire, băiatul nu-şi schimbase deloc hainele — în viaţa lui — şi mirosul de nespălat era lesne sesizabil şi de la o distanţă de trei paşi.

Părea şi drogat, pe deasupra.

— Drăguţă deghizare, surioară, zise, rânjind batjocoritor.

Eve se opri, îl ţintui cu privirea şi-şi îndepărtă vălul de pe faţă.

— Tu ce cauţi aici?

— Bocesc, răspunse el, râzând încet. Sau cam pe-acolo.

Eve îşi întoarse ostentativ privirea spre partea în care stăteau detectivii Hess şi Lowe.

— Eu cred c-ai face mai bine să pleci, zise apoi.

Ei încă nu-l observaseră, dar aveau s-o facă. Ajungea doar ca Eve să ridice tonul, sau să pocnească din degete.

— E şi tatăl meu, să ştii.

— Atunci, arată-i puţin respect, zise ea. Şi pleacă. Trecu pe lângă el. Ceilalţi o urmară, cu toate că Shane încetini, iar Claire fu nevoită să-l tragă de braţ ca el să meargă mai departe.

Jason făcu un gest de Hai încoace, dar Shane clătină din cap.

— Zău că nu merită osteneala, zise.

Şi, cu asta, ieşiră în pronaos, departe de sufocantul miros al florilor şi de discretul miros al morţii, şi Claire nu se putu împiedica să nu se gândească la un singur lucru: Ce împăcare mai e şi asta?

Cu toate acestea, Eve arăta mai bine, aşa că altceva nu mai avea importanţă.

— Hai să mergem la un hamburger, propuse ea.

Ideea se bucură de apreciere, iar moralul lui Claire se mai amelioră când ieşiră din biserică, îndreptându-se spre automobilul lui Michael din parcarea acoperită.

Acolo, însă, dădură peste un obstacol.

Michael îl simţi primul: se opri brusc, învârtindu-se în cerc, dând impresia că încearcă să localizeze un sunet pe care ceilalţi nu puteau să-l audă.

O umbră sări sprintenă de pe grinzile din beton de deasupra şi ateriză într-o poziţie ghemuită, rânjind.

Era Ysandre. Se ridică imediat, cu graţie şi fără nici un efort, şi se apropie tacticoasă de ei patru.

— Urcaţi-vă în maşină, ordonă Michael. Hai!

— Nu te las, se împotrivi Shane, fără să-şi dezlipească privirea de Ysandre.

— Nu fi tâmpit. Nu pe mine mă caută.

Ochii lui Shane fugiră spre chipul lui Michael.

— Du-te, insistă acesta din urmă.

Claire îl trase de mânecă şi Shane se lăsă dus spre maşină. Michael le azvârli cheile.

Ysandre se repezi ca fulgerul şi le prinse din zbor începu să le tot arunce în sus şi să le prindă în palmă, clinchetul metalic fiind singurul sunet care se mai auzea în parcare.

— Nu e cazul să vă apuce paranoia, zise ea. M-am oprit doar ca să vă salut. E o ţară liberă, nu?

— E un furt de automobil, dacă nu-mi dai cheile ripostă Michael.

Întinse mâna, iar ea, ridicând din umeri, i le restitui.

— Ce vrei? o întrebă el.

— Doar să mă asigur că domnul Shane mi-a primi invitaţia, răspunse ea. Ai primit-o, scumpule?

Shane nu se mişcă. Nu vorbi. Şi, din câte-şi dădea seama Claire, nici măcar nu respiră.

— După cum ţi s-au accelerat bătăile inimioarei, presupun că da, rosti Ysandre, zâmbind. Ne vedem sâmbătă, atunci. Vă doresc tuturor numai bine pentru restul săptămânii.

Şi plecă, ţăcănind cu tocurile înalte ale cizmelor pe caldarâm şi dispărând în întuneric.

Shane răsuflă încetişor.

Niciunul dintre ei nu ştia precis ce-ar putea să spună. Michael descuie maşina şi tăcerea domni în următoarele cel puţin cinci minute, până când opri în faţă la Denny’s.

— Ce facem, mai mâncăm? întrebă el atunci.

— Aşa cred, răspunse Shane. Doar n-o s-o las să-mi taie pofta de mâncare.

O copertină se întindea de la parcarea acoperită până la uşa de la intrarea în local, şi Claire se gândi că n-o mai observase până acum: din câte se părea, Denny’s avea clienţi vampiri în

egală măsură cu cei umani, chiar şi pe timpul zilei. Mai multe anunţuri erau lipite pe geamurile uşilor, şi ea aruncă o privire asupra lor în timp ce intrau. Se opri atât de brusc, încât Shane se ciocni de ea.

— Hei! Măcar anunţă când pui frână!

— Uite aici, îi zise ea, arătându-i un afiş.

Pe el scria: O SINGURĂ SEARĂ!, deasupra unei fotografii alb-negru înfăţişând un tânăr blond cu o chitară în braţe.

Dedesubt, scria: MICHAEL GLASS REVINE LA COMMON GROUNDS, iar data era... astă-seară.

Shane smulse afişul de pe uşă, îl apucă de umăr pe Michael şi i-l vârî sub ochi.

— Hei, zise el. Îţi sună cumva cunoscut? Când aveai de gând să ne spui?

Michael păru mai întâi surprins, apoi stânjenit.

— Păi... n-aveam. Ascultă, e doar o încercare, bine? Am vrut să văd dacă mai pot... şi nu vreau să veniţi şi voi. Nu e nimic interesant.

Eve înhăţă afişul şi se holbă la el.

— Nimic? Michael! Tu cânţi! În public!

— E vreo noutate? îl întrebă Claire, în şoaptă, pe Shane.

— N-a mai cântat nicăieri, în afară de livingul de-acasă, de când cu...

Gestul înfigerii colţilor în gât.

— Ştii tu. Cu Oliver.

— Aha.

Michael se făcuse trandafiriu la faţă.

— Pune-l la loc şi gata, da? Nu e mare scofală!

Eve îi răspunse sărutându-l.

— Ba da, e, îl contrazise ea. Şi te urăsc pentru că nu mi-ai spus. Ce, aveai de gând să pleci pe furiş, sau cum?

— Evident, mărturisi Michael, oftând. Pentru că, dacă o iau în bot, nu vreau ca vreunul dintre voi să fie martor.

Claire lipi cu grijă afişul la loc pe uşă.

— N-o s-o iei în bot, îl asigură ea.

— Cel puţin, nu cu chitara, adăugă Shane, cu o expresie inocentă.

Claire îi arse un pumn în braţ.

— Au!

Şapte

Michael îşi petrecu două ore încheiate acordându-şi chitara, sâcâindu-i pe toţi, şi plecă devreme. Eve se duse cu el, în ciuda protestelor lui Michael, cum că, zău, chiar nu era mare scofală. Astfel, Claire şi Shane urmau să hotărască singuri ce urmau să facă.

Ea pregăti hotdogi cu chili şi tocmai presăra deasupra caşcaval ras, când Shane, proaspăt triumfător într-un joc video, îşi făcu apariţia în bucătărie.

— Hei, exclamă el. Frumos din partea ta. Mersi.

Şi-şi îndesă în gură o jumătate de crenvurşti cu chili, rămânând în picioare, lângă masă.

— Ai putea măcar să stai jos, oftă ea. Dacă n-ai aflat, avem şi mese pe-aici. Iar ele sunt chiar dotate cu scaune.

— Vrei să mergi? molfăi el. La chestia aia?

Oare voia? Muşcă din propriul hotdog, fără măcar să-şi dea seama că-şi încălca propriul principiu, cu nu-se-mănâncă-în-picioare, şi se gândi la întrebarea lui. Pe de-o parte, asta însemna să iasă din casă pe întuneric, plus că trebuia să meargă în Common Grounds, întru scopuri recreative, ceea ce nu prea se făcea pe la ei, în ultima vreme.

Totuşi... era vorba despre Michael. Într-o apariţie publică. Într-un concert.

— Mda, îi răspunse. Aş vrea, dacă nu te deranjează. Ştiu că nu-ţi place locul ăla, dar...

— Crede-mă, îmi place mai mult decât lui Eve. În plus, nu vreau s-o las singură acolo. Are nevoie de cineva care să-i păzească spatele, cât timp stă el vârât până-n gât în noianul admiratoarelor, sau cum le-o zice.

Claire izbucni în râs.

— A, ţi se pare nostim? Ar fi trebuit să-l vezi în liceu. Gagiul era în stare să atragă pipiţele ca pe muşte, ori de câte ori ciupea chitara aia.

— Încă e şi acum, pun pariu.

— Exact asta ziceam şi eu. Termină de mâncat. De obicei, concertele încep acolo pe la şapte.

Claire îşi înfulecă restul porţiei şi dădu fuga sus, pentru un duş rapid şi schimbarea hainelor. După ceva deliberări, se hotărî asupra fustei scurte şi a colanţilor pe care le purtase ultima

dată, când dăduseră năvală la dezastruoasa petrecere din casa Monicăi Morrell, asortându-le cu o bluză neagră, simplă, suficient de strâmtă încât să nu facă notă discordantă, însă şi îndeajuns de largă, cât să nu moară de frică în cazul în care ar fi văzut-o părinţii ei.

Shane clipi surprins când o văzu coborând. Îşi schimbase şi el hainele, dar tot cu unele lasă-mă-să-te-las. Singurul indiciu atestând că ar încerca să facă impresie era bănuiala ei că, poate, se pieptănase. Un pic.

— Arăţi grozav, zise el, zâmbind.

Ea se opri pe ultima treaptă, astfel încât să fie cam la acelaşi nivel cu Shane, iar el o sărută. Îndelung şi fără grabă. La început, avea gust de pastă de dinţi, dar pe urmă nu mai avu decât gust de Shane, şi era atât, atât de delicios, încât se pomeni ridicându-se în vârful picioarelor, ca să ajungă mai aproape.

— Hopa, fetiţo, exclamă el. Credeam că ne pregătim să ieşim. După o sărutare ca asta, mă faci să mă gândesc ce-ar fi să stăm acasă.

Claire fu nevoită să recunoască, în sinea ei, că spre aşa ceva o făcea şi el să se îndrepte cu gândul. Mai ales că erau numai ei doi acasă, singuri, singurei.

Observă că exact aceleaşi gânduri îi treceau prin minte şi lui Shane, şi pentru o clipă îl văzu făcând ochii mari, cu tot cu pupile.

Of, ce dilemă!

— Mai bine să mergem, dacă e să mergem, hotărî cu regret în glas. Doar că... noi cum ajungem acolo?

Shane îi oferi braţul.

— E o seară frumoasă pentru o plimbare pe jos, aşa am auzit.

— Eşti sigur?

El îi ciocăni uşurel brăţara din aur de la mână, apoi pe cea simplă a lui, primită în spital.

— Poate că e singura seară în care o să ne permitem aşa ceva, în oraşul ăsta, zise el. Aşa că, hai să trăim periculos.

Era plăcut să se plimbe agale, la braţ cu Shane, fără să-şi facă griji (în fine, fără să-şi facă prea multe griji) cu privire la pericolele care puteau să li se ivească în cale din întuneric.

Totuşi, astă-seară, cel puţin, primejdiile se ţinură departe de

ei. Plimbarea până la Common Grounds fu scurtă, dar şi singuratică; lui Claire îi dădea o senzaţie puţin cam nefirească, să treacă agale prin beznă pe lângă casele cu uşile zăvorâte şi ferestrele luminate. Oamenii nu se prea hazardau să iasă după apusul soarelui, iar când se întâmpla, atunci mergeau în grupuri, şi cu maşinile.

Doi oameni, plimbându-se pe-afară într-o noapte ca asta... părea ceva nepotrivit, şi cam pe când ajunseseră la jumătatea drumului spre cafenea, Claire văzu cum cineva pătrunde cu maşina pe o alee din faţa lor şi ţâşneşte afară. Chipul femeii era alb ca varul şi panicat în clipa în care se întoarse spre ei şi Claire înţelese că ea îi credea...

Vampiri. Gând care era, în acelaşi timp, amuzant, dur şi întristător.

Femeia îşi înhăţă sacoşa cu cumpărături şi se zori spre casă, după care se auzi bubuitul uşii închise şi scrâşnetul aspru al încuietorii metalice.

Claire nu comentă faţă de Shane şi nici el nu se hazardă să facă vreo remarcă, însă ea nu se îndoia că şi el simţea aceeaşi vinovăţie stânjenitoare. Dar ce-ar fi putut să-i spună femeii? Staţi liniştită, doamnă, că doar nu vrem să vă mâncăm?

Claire se bucură când în faţa ochilor le apăru incandescenta revărsare de lumină aurie a vitrinelor cafenelei Common Grounds. Era, evident, o seară profitabilă: automobilele parcate mărgineau străzile pe ambele părţi, şă în timp ce se apropia, împreună cu Shane, de intrare, sosiră şi altele.

— O să fie balamuc, comentă Shane, însă nu iritat. Data viitoare, te duc undeva, într-un loc drăguţ şi liniştit.

Claire începu să-şi scormonească memoria. Se întâmplaseră atâtea de când îl cunoscuse pe Shane, însă era aproape convinsă că asta reprezenta prima lor ieşire adevărată, veritabilă, ca pereche. Ceea ce i se părea uimitor, şi frumos, şi preţios pentru ea, într-un chip pe care bănuia că Shane nu şi l-ar fi imaginat vreodată. Savură căldura mâinii lui într-a ei, şi intră în Common Grounds, în timp ce el îi ţinea uşa deschisă.

Volumul decibelilor dinăuntru era uluitor. În mod normal, atmosfera din cafenea era liniştită, deşi niciodată anostă, dar pe măsură ce soarele apunea, creştea nivelul agitaţiei, iar astă-seară părea că face să salte tavanul. Toate mesele erau deja înţesate de lume: oameni, în majoritate, însă prin colţurile

salonului Claire zări şi câteva chipuri cunoscute de vampiri, inclusiv pe al lui Sam. Singura rudă a lui Michael din oraş venise să-i ofere sprijinul. Sam o întâmpină cu un zâmbet şi o fluturare a mâinii, gesturi la care Claire răspunse imediat în acelaşi fel.

Michael stătea în zona liberă din spatele barului, arătând încordat şi un pic cam absent. Era îmbrăcat într-un sacou gri uni şi în blugi, iar chitara rece îi atârna de curea pe lângă corp. Lui Claire i se păru că observă ceva nou la el; colierul din cochilii de puka[6], din jurul gâtului... să fi luat un cadou de la Eve? Un soi de talisman norocos?

Eve stătea lângă el şi, cu toate că nu putea să-i vadă prea bine, Claire avu impresia că-l ţine de mână.

Ea şi cu Shane îşi croiră drum prin îmbulzeală spre bar. Shane îi făcu un semn cu capul lui Michael, care-i răspunse la fel — sută la sută bărbăteşte — după care Shane se duse să comande ceva de băut, lăsând-o pe Claire să bâjbâie în căutarea cuvintelor.

— O să fii grozav, zise, până la urmă.

Ochii albaştri ai lui Michael pâlpâiră, concentrându-i asupra momentului.

— Nenică, nu ştiu, replică el. Era vorba să nu fie ceva formal: doar îmi fac apariţia şi cânt vreo câteva piese. Numai ca să mă obişnuiesc din nou. Dar asta...

Cineva, dintr-un ungher al salonului, începu să aplaude, şi dintr-odată toată lumea bătea din palme, într-un talaz ritmic.

Era imposibil ca Michael să se facă mai palid decât era deja, însă Claire îi zări îndoiala făţişă din ochi. Şi Eve o observă, la rândul ei, aşa că-l încurajă cu un sărut rapid.

— Hai, că poţi, Michael, zise ea. Haide. Du-te acolo. E ce ştii tu să faci mai bine.

Claire încuviinţă, clătinând din cap, şi-i zâmbi, în chip de susţinere. Michael ridică porţiunea mobilă a barului şi trecu în salon, întâmpinat de un val tunător de aplauze. În capătul îndepărtat al încăperii, aproape de uşa pe care scria BIROU, se amplasase o mică scenă, şi în timp ce Michael se îndrepta spre ea, reflectoarele se aprinseră făcându-i părul blond să strălucească şi strecurându-i în ochi scântei de un albastru

[6] Specie de moluşte din Pacific, mai ales din zona insulelor Hawaii, cochiliile acestora fiind folosite la confecţionarea colierelor

nepământean.

Uau, exclamă Claire, în sinea ei. Acum, nu mai era Michael. Acum, era... cu totul altceva.

Eve se strecură pe sub bar şi veni să se sprijine lângă Claire, cu braţele încrucişate. Pe buzele ei roşii, de Vrăjitoarea cea Rea, îi flutură un zâmbet pofticios.

— E frumos, zise ea. Nu? Chiar e.

Claire nu putea decât s-o aprobe.

Michael Îşi potrivi microfonul, îl probă, făcu câteva exerciţii rapide de digitaţie, aşa cum ştia Claire că obişnuieşte ca să-şi potolească agitaţia, după care zâmbi spre mulţime. Era un zâmbet diferit faţă de toate cele pe care le văzuse vreodată la el: era mai zâmbet, într-un fel. Mai intens, mai bucuros, mai personal. Simţi o zvârcolire înfierbântată undeva, adânc înăuntrul ei, în clipa în care privirea lui Michael o atinse în treacăt, şi imediat se simţi jenată de această reacţie.

Numai că, mamă, ce sexy era! Abia acum înţelegea la ce se referise Shane şi nici ea nu era imună la aşa ceva.

Shane îşi lăsă mâna pe umărul ei şi-i întinse paharul exact în clipa în care Michael zicea:

— Cred că mă ştiţi cu toţii, nu?

Şi cam optzeci la sută din public se lansă într-o aclamaţie tunătoare. Ceilalţi — studenţi de la facultate, care se nimeriseră din întâmplare, ori veniseră neavând ce face — păreau de pe altă lume.

Michael potrivi stativul microfonului cu o ultimă şi precisă mişcare. Acum, mâinile îi erau sigure, încrezătoare.

— Numele meu e Michael Glass, şi sunt din Morganville.

Alte urale. Înainte ca răsunetul lor să se stingă, Michael începu să cânte: o frază muzicală alertă şi complicată, cu care Claire îl auzise prostindu-se pe-acasă... dar aici nu mai putea fi vorba despre prostească; aici era talent autentic. Strălucea precum aurul alb, iar muzica se scurgea din degetele lui ca un fluviu de lumină, înfăşurând-o pe Claire ca o plasă sclipitoare, şi ea nu mai îndrăzni să respire, nu mai îndrăzni să se clintească, fiindcă Michael cânta cum nu mai auzise niciodată pe cineva cântând, dar niciodată.

Izbuti totuşi să arunce o privire piezişă spre Shane, care, la rândul lui, stătea cu ochii mari, nedezlipiţi de Michael. Îl înghionti uşor. El îi răspunse printr-o clătinare uluită din cap.

Eve zâmbea, ca şi cum ar fi ştiut ea tot timpul că aşa avea să se-ntâmple.

Michael purtă cântecul spre un final fluent, înflăcărat, şi, în timp ce ultimele acorduri de chitară încă răsunau prin tăcerea sălii, mulţimea stătea absolut nemişcată. Michael aşteptă, la fel de imobil, după care întreaga încăpere izbucni în aplauze şi ovaţii.

Claire îşi zise că zâmbetul pe care-l zări pe chipul lui Michael valora cât întregul Morganville, în clipa asta.

Următorul lui cântec fu unul mai lent şi mai delicat şi Claire îşi dădu seama, şocată, că nu era altceva decât o variantă mai lentă a piesei pe care o compusese alaltăseară, când fusese prea preocupat încât să se ducă la magazin. Avea şi versuri, pe care Michael le prefăcea într-o frumuseţe tristă, dureroasă.

Era un cântec pentru Eve.

Claire simţi abia atunci durerea din piept, provocată atât de presiunea lacrimilor zăgăzuite, cât şi de faptul că nu respira. Niciodată nu ştiuse că muzica putea să aibă o forţă atât de mare. Rotindu-şi privirea prin cafenea, remarcă exact acelaşi lucru pe chipurile celorlalţi: o transă generală. Până şi Oliver, aflat în spatele barului, părea transfigurat. Iar printre umbre, Claire mai zări pe cineva — era Amelie, clătinând preocupată din cap, ca şi cum, la fel ca Eve, ar fi ştiut dintotdeauna că aşa avea să fie.

Sam avea ochii plini de lacrimi, însă zâmbea.

Vocea lui Michael pluti până la nivel de şoaptă, sfârşind cântecul. De data aceasta, aplauzele nu mai conteniră, iar ovaţiile se transformară în urlete din rărunchi.

Michael îşi aranjă din nou stativul microfonului.

— Mai păstraţi, fraţilor, rosti el, peste hărmălaia mulţimii, zâmbind. Abia am început!

A fost cea mai frumoasă seară din câte cunoscuse Claire în Morganville. Niciodată nu se simţise atât de mult ca fiind parte din ceva... niciodată nu văzuse o mai strânsă comuniune într-o încăpere plină de persoane atât de diverse. Studenţii neştiutori se băteau pe burtă cu localnicii purtători de brăţări din Morganville, vampirii le zâmbeau destinşi oamenilor, şi până şi Oliver părea atins de euforia generală.

Michael coborî de pe scenă abia după trei bisuri şi

nenumărate ovaţii asurzitoare ale publicului ridicat de pe scaune. Ducându-se glonţ spre Eve, o cuprinse într-o îmbrăţişare şi o sărută atât de intens, încât Claire fu nevoită să privească în altă parte. În clipa în care se opriră ca şi mai respire, Michael zâmbea încă.

— Ei? întrebă el. N-am luat-o în bot, este?

Shane îi întinse mâna.

— Deloc. Felicitări, gagiule.

Michael se făcu că nu vede mâna şi se repezi să-l îmbrăţişeze, după care se întoarse spre Claire. Ea nu ezită să se arunce în braţele lui. Era mai cald decât de obicei, şi transpirat; habar n-avusese că şi vampirii transpirau. Dar poate că nu obişnuiau să se istovească într-o asemenea măsură.

— Ai fost uluitor, îi şopti Claire. Eu n-am... uluitor. Uau. Am zis cumva uluitor?

El o sărută pe obraz, după care se întoarse spre şuvoiul admiratorilor veniţi să-i strângă mâna. Erau o droaie, şi printre ei se găseau destule fete drăguţe. Claire se retrase înapoi lângă Shane.

— Vezi ce-ţi spuneam? Bine că e şi Eve aici. O chestie ca asta poate să i se urce la cap unui tip.

— Chiar şi unui vampir?

— Mda! Mai ales unui vampir.

Trecu aproximativ un sfert de oră până ca asaltul spontan al fanilor să se domolească, iar între timp mesele se eliberară, lăsând doar pe cei câţiva împătimiţi de cafeină să se ocupe de închiderea localului. Claire şi Shane făcură rost de scaune şi de câte ceva de băut, cât timp Eve îl ajuta pe Michael să-şi adune lucrurile.

— Hei, zise Claire, atrăgând spre ea întreaga atenţie a lui Shane. Mulţumesc!

— Pentru ce? întrebă el, ridicându-şi sprâncenele nedumerit.

— Pentru cea mai grozavă ieşire din viaţa mea.

— Asta? Noo! Mediocră. Sunt în stare de mult mai mult.

Ea îl privi lăsându-şi capul într-o parte.

— Serios?

— Absolut.

— Eşti dispus s-o dovedeşti?

Cumva, mâna lui ajunsese între timp peste a ei, iar degetele lui calde îi trimiteau fiori prin palmă.

— Într-o zi, răspunse el. Curând. Fără îndoială.

Claire se pomeni rămasă din nou fără suflare, captivă în noianul ipotezelor. Shane îi zâmbi, leneş şi vicios, şi ea îşi dori să-l sărute chiar atunci, cât mai prelung.

— Gata?

Michael se oprise lângă masa lor, privindu-i de la înălţimea lui. O parte a strălucirii de pe scenă îi dispăruse acum, şi era din nou Michael cel de toate zilele... unul puţin cam obosit, în plus. Claire îşi dădu pe gât ciocolata caldă şi încuviinţă.

Chiar şi serile cele mai frumoase tot trebuie să se sfârşească.

Claire se pregătea de culcare când o auzi pe Eve ţipând: nu era un ţipăt de genul Termină cu gâdilatul, boule, ci un urlet de panică, unul care străbătu prin întreaga casă ca zbârnâitul unui fierăstrău electric. Îşi îmbrăcă bluza de pijama, îşi înhăţă halatul din mers şi se repezi afară, pe coridor. Shane ieşise deja, îndreptându-se spre scară, încă îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou lălâu.

Când ajunseră în vestibul, îl găsiră pe Michael stând pe podea, în braţe cu o fată plină de sânge. Eve tocmai trântea zăvoarele de la intrare.

— Miranda, zise Michael, îndepărtându-i fetei părul însângerat de pe faţă. Miranda, mă auzi?

Claire îşi dădu seama, cu răsuflarea tăiată de groază, că era ocazionala prietenă a lui Eve, Miranda: doar o puştoaică, de fapt, aflată în stadiul acela de stângăcie în care fetele tânjeau, dar în acelaşi timp se temeau, să devină femei. Mir se mai împlinise un pic de când o văzuse ultima dată — nu mai era chiar atât de înfricoşător de slabă — dar tot arăta a copilul străzii.

Şi unul rănit, pe deasupra. Avea o rană la cap, iar sângele îi şiroia în jos pe gât, picurând pe blugii şi pe degetele lui Michael.

— Au, şopti Miranda, începând să plângă. Au. M-am lovit la cap...

— Gata, eşti la adăpost acum, încercă Eve s-o liniştească.

Se lăsă în genunchi lângă Michael şi întinse braţele; Michael se grăbi să i-o încredinţeze. Pupilele i se făcuseră cât gămăliile de ac şi părea... altul.

— Michael, îi zise Eve, poate c-ar trebui să te duci... să te speli.

El făcu un semn rigid de încuviinţare şi-şi făcu loc printre Shane şi Claire, ducându-se sus cu o asemenea viteză, încât părea o ceaţă mişcătoare.

— Chem salvarea? se oferi Shane.

— Nu! Nu pot! se împotrivi Miranda, disperată. Vă rog, nu mă trimiteţi la ei. Voi nu ştiţi... voi nu ştiţi ce-or să-mi facă... focul...

Eve reuşi cumva s-o calmeze, cu toate că Miranda se zbătea ca nebuna.

— OK, stai uşor, nu te trimitem. Îşi promit. Linişte-te. Shane... poţi să aduci trusa de prim-ajutor? Prosoape şi apă fierbinte?

— Te ajut eu, se repezi Claire, luându-şi tălpăşiţa împreună cu Shane spre bucătărie.

Aruncând o privire peste umăr, constată că Miranda încetase să se mai zbată şi acum zăcea, epuizată, în braţele lui Eve.

— Ce naiba o fi păţit? se miră ea.

— Morganville, replică Shane, ridicând din umeri.

Împinse uşa bucătăriei şi se duse direct la dulăpiorul de sub chiuvetă. Trusa de prim-ajutor începea să devină din ce în ce mai importantă, se gândi Claire, în timp ce deschidea robinetul de apă caldă şi aduna câteva prosoape de bucătărie curate.

Acordarea îngrijirilor nu se dovedi atât de complicată pe cât se temuse Claire: rana de la cap era însângerată, dar superficială, şi Eve o rezolvă cu câteva pansamente lipite în cruce.

În schimb, găurile din gâtul Mirandei păreau proaspete. Când o întrebă Eve despre ele, Miranda făcu o mutră jenată şi-şi ridică gulerul bluzei.

— Nu te interesează, replică ea.

— Charles a fost, nu? Javra naibii!

Eve avea un cui împotriva vampirilor care vânau minore; în realitate, din ce prinsese Claire din zbor, aşa procedau mulţi dintre ceilalţi vampiri. La urma urmei, existau legi care interziceau astfel de fapte. Chiar se întrebă dacă Amelie avea cunoştinţă despre Charles şi Miranda. Sau dacă-i păsa.

— Nu se poate să-l laşi să te chinuiască aşa, Mir! Ştii doar!

— Îi era foame rău, zise Miranda, lăsând capul în jos. Ştiu. Dar nu mă doare, nu rău.

Lui Claire i se întoarse stomacul pe dos auzind-o. Schimbă o privire cu Shane.

— Uite unul căruia i s-a făcut de ţepuşă, zise el.

Miranda îşi ridică brusc capul.

— Nu e deloc amuzant!

— Ţi se pare că asta ar fi faţa mea amuzată? Miranda, Asta-i un pedofil. Faptul că doar îţi suge sângele, în loc să... Shane se întrerupse, fixând-o cu privirea. E în loc de, nu?

Era cu neputinţă să-ţi dai seama dacă Miranda înţelegea măcar unde bătea el, însă Claire avu impresia că da şi că aluzia lui o făcuse să se simtă profund jenată. Miranda se strădui să se ridice de pe scaunul pe care o aşezaseră.

— Trebuie să plec, zise ea. Acasă.

— Hopa, hopa, tu abia poţi să te ţii pe picioare, protestă Eve, reuşind până la urmă s-o aşeze la loc. Claire, vrei să vezi tu ce face Michael? Dacă se simte bine?

Altfel spus, Shane şi Eve aveau de pus anumite întrebări, cu caracter personal. Claire încuviinţă şi urcă la etaj. Uşa de la baie era închisă. Ciocăni uşor.

— Michael?

Niciun răspuns. Apăsă pe clanţă. Încuiat.

Claire se întoarse, având impresia că aude zgomot de paşi pe coridor, dar nu văzu pe nimeni. Nu auzi uşa descuindu-se, dar când reveni cu privirea spre ea, o văzu deschisă, şi pe Michael, care stătea la vreo cinci centimetri de ea.

Se împletici înapoi. În loc să se spele doar, el făcuse duş; avea părul ud şi cârlionţat şi mai închis la culoare decât de obicei, şi nu purta decât un prosop în jurul taliei. Era la vedere mai mult din trupul lui Michael decât era ea obişnuită să vadă, şi i se părea... impresionant.

Claire se trase îndărăt, tocmai până lângă perete.

— Îmi pare rău, zise el.

Nu că i-ar fi şi părut, în realitate. După voce, era sâcâit, stresat şi plin de nervi.

— Ea tot aici e.

Nu fusese o întrebare, însă Claire încuviinţă, oricum.

— Nu se poate să rămână. Trebuie s-o scoatem de-aici.

— Nu cred că ar fi în stare să plece, îşi dădu cu părerea Claire. Părea într-o stare destul de isterică. Shane şi Eve o...

— Încă-i simt mirosul sângelui, o întrerupse Michael. L-am spălat de pe mine. Mi-am scos hainele. Am făcut duş. Nimic din toate astea nu m-a ajutat, încă îi... trebuie să plece. Imediat.

— Dar care-i problema cu tine? Am crezut că ai...

Şovăi puţin, după care mimă ducerea la gură a unui pahar.

— Da, am, confirmă Michael, frecându-şi faţa cu ambele mâini. Cred că l-am consumat pe tot la concert. Mi-e foame, Claire.

Avusese nevoie de un mare efort ca s-o mărturisească. Înghiţind în sec, Claire clătină din cap, în sensul că a înţeles.

— Aşteaptă aici.

Se duse jos, trecu pe lângă Shane şi Eve, care încă discutau cu toată seriozitatea cu Miranda, şi intră în bucătărie.

Exact în partea din spate a compartimentului de jos al frigiderului zăceau câteva sticle care puteau să fi fost pline cu bere, dar nu erau. Trei la număr. Luă una fără s-o privească prea atent şi avu grijă să şi-o ascundă pe lângă corp în timp ce trecea pe lângă micul grup de la parter. Nimeni nu-i acordă vreo privire atentă: erau prea concentraţi asupra micilor lor secrete.

Michael aştepta încă, rezemat de cadrul uşii de la baie. Îşi îndreptă spinarea când văzu ce avea ea în mână. Claire i-o întinse în tăcere. Michael nu-şi luă ochii de la ea cât timp desfăcu capacul cu degetul mare şi ridică sticla rece la buze. Conţinutul, după cum se mişca, părea mai degrabă un sirop, decât sânge, şi lui Claire aproape că i se întoarse stomacul pe dos.

Lui Michael chiar i se întoarse. Însă înghiţi în continuare. Şi bău până când goli sticla.

Ochii lui albaştri căpătară un roşu aprins, după care se limpeziră la loc, revenind la culoarea normală.

Claire văzu cum îl străbate o senzaţie de oroare.

— Spune-mi că n-am făcut-o de faţă cu tine.

— Âăă... mda. Ai făcut-o, replică ea.

Şi, în mod categoric, pe un ton într-un fel provocator. Ud, chiar, ca un soi de hai, să te văd. Ceea ce trecea dincolo de conceptele de greţos şi de sinistru, şi totuşi...

Şi totuşi.

Michael îşi şterse buzele cu dosul palmei, îşi cobori privirea spre urmele abia desluşite, şi se întoarse la chiuvetă, să le spele.

Se privi fix în oglindă atât de mult timp, încât Claire avu impresia că uitase de prezenţa ei acolo, şi abia apoi zise:

— Mersi.

Claire încercă să se gândească la un răspuns care să nu sune

complet stupid.

— E destul de dezgustător, nu? Când e rece?

Nu acesta era răspunsul.

Din fericire, Michael se simţea uşurat să poarte orice fel de conversaţie normală, după momentul acela bizar.

— Mda, zise el. Dar, cel puţin, mă fereşte de crize. Şi asta-i ceea ce contează.

Clăti cu grijă sticla, după care o aruncă şi inspiră adânc.

— Mă duc să mă îmbrac. Mă întorc într-o clipă.

O îndepărta, dar la modul drăguţ, iar Claire îi luă gestul ca atare, de data aceasta, şi se întoarse în living.

Unde Shane şi Eve stăteau jos, unul lângă altul, cu capetele înclinate în acelaşi sens, privind ţintă spre ceva.

— Ce se-ntâmplă aici? se interesă Claire în şoaptă.

— Şşşt, făcură cei doi, într-un misterios unison.

Pentru că Miranda vorbea, cu o voce ciudat de monotonă, şi părea... moartă. Inconştientă. Doar vorbea, şi-atât.

— Văd banchetul, tocmai zicea ea. Atâta mânie... atâtea minciuni. Toţi morţii, morţi mergători, doborâţi. Se răspândeşte. O să ne omoare pe toţi.

Claire simţi un junghi fierbinte de alarmă. Morţi mergători, doborâţi. Se răspândeşte. Miranda avea momente de clarviziune... Claire ştia asta. Era, în parte, motivul pentru care Eve îşi mai pierdea timpul cu ea, din când în când. Uneori, viziunile ei erau doar închipuiri, dar în numeroase rânduri, fuseseră la fel de serioase ca un infarct, iar Claire ştia, cumva, că în cazul de faţă avea de-a face cu una reală.

Miranda vorbea despre maladia care-i contaminase pe vampiri şi pomenea despre răspândirea ei în rândul oamenilor. Nu, aşa ceva nu se poate întâmpla. Sau da? în definitiv, ci nu reuşiseră să identifice cu adevărat natura maladiei, ci numai efectele ei, iar aceste efecte le măcinau vampirilor sănătatea mintală, erodând-o neîntrerupt, până când ceea ce le rămânea nu le mai putea asigura nicidecum funcţionarea normală.

Primul lucru care dispăruse — în cazul tuturor vampirilor din Morganville — fusese capacitatea de reproducere. De creare a noi vampiri. Numai Amelie mai avea încă puterea aceasta, însă crearea lui Michael fusese cât pe ce s-o distrugă.

Se răspândeşte. Claire se gândi la toţi oamenii din Morganville, la toate familiile, la toţi tinerii pe care-i văzuse

astă-seară în cafenea, şi fu străbătută de un fior rece şi de o senzaţie de nesiguranţă.

Nu putea să fie adevărat.

— Banchetul, zise din nou Miranda. Sunteţi cu toţii nebuni, nebuni cu toţii... nu-i lăsaţi să vă înşele. Nu sunt numai trei, ci mai mulţi...

— Cine? întrebă Eve, lăsându-se pe vine lângă scaunul Mirandei şi punându-i fetei o mână pe umăr. Mir, despre cine vorbeşti?

— Străbunul, rosti Miranda, şi acum se vedeau şiroind lacrimi pe obrazul ei palid. O, nu. O, nu... ei se întorc. Şi tuturor le e atât de foame, nu pot fi opriţi...

Michael, care tocmai cobora treptele, se opri. Părea să-şi fi recăpătat calmul, însă era îngrijorat.

— Despre ce vorbeşte?

— Şşşt!

De data asta, toţi trei reacţionară simultan. Eve se aplecă mai mult spre Miranda.

— Dragă, vorbeşti despre vampiri? Ce-o să se-ntâmple cu vampirii?

— Mor, şopti Miranda. Atât de mulţi morţi. Noi credem că suntem în siguranţă, dar nu-i aşa. Ei nu vor să asculte... nu vor să ne vadă...

Îşi tot răsucea, neastâmpărată, brăţara din argint de la încheietură, şi se foia pe scaun.

— El chiar o face. O face să se-ntâmple.

— Cine, Oliver? o întrebă Eve.

Fiindcă Oliver era singurul bărbat dintre Străbunii vampiri aflaţi în sfatul oraşului.

Miranda, însă, scutură din cap a negaţie. Nu mai pronunţă vreun cuvânt, însă ţipă. Ţipă cu atâta putere, încât se smulse din transa ei şi se agăţă de Eve ca o mică şi firavă trestie în bătaia vântului.

— Bishop, răspunse Michael, în locul ei.

Toţi îşi întoarseră privirile spre el.

— Nu e vorba despre Oliver. Ea se referă la Bishop. El o să-ncerce să distrugă Morganville.

Miranda ajunse până la urmă să adoarmă pe canapea, iar a doua zi, de dimineaţă, când coborî Claire, o găsi pe fată făcută

ghem sub un munte de pături, tremurând încă, dar dormind buştean. Arăta şi mai fragilă. Pielea palidă îi era străvezie, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate, de epuizare.

Lui Claire îi părea rău pentru ea, însă era o părere de rău oarecum rezervată: Miranda nu te îmbia cu adevărat la prea mult devotament. Nu avea vreo prietenă cu care să vorbească, sau cel puţin aşa spunea Eve; lumea o tolera, dar nu se prea bucura de compania ei. Era greu pentru puştoaică, însă Claire înţelegea situaţia. Miranda era o combinaţie între o persoană renegată cu una de-a dreptul înfricoşătoare, şi până şi în Morganville, avea să-i fie greu să se adapteze.

Nu era de mirare că-i lua apărarea vampirului care se hrănea cu sângele ei. El era, probabil, singurul care îi arăta într-adevăr vreun soi de afecţiune.

Claire se opri să îndese mai bine păturile sub trupul tremurător al fetei, înainte să-şi continue drumul spre bucătărie, ca să prepare cafea şi pâine prăjită. Era un mic dejun singuratic şi frugal, însă soarele abia răsărise, şi nimeni dintre ceilalţi nu se încadra cu adevărat în categoria celor pe care i-ai putea numi matinali.

Şi erau unele zile când prezenţa la primele cursuri ale dimineţii nu i se părea o idee prea bună.

Când se auzi telefonul sunând, Claire aproape că-şi ieşi din piele de sperietură. Se repezi spre receptorul agăţat pe perete, în apropierea uşii bucătăriei, şi izbuti să răspundă înainte de un al doilea zbârnâit asurzitor.

— Alo?

După o scurtă pauză, auzi vocea mamei:

— Claire?

— Mami! Bună... s-a întâmplat ceva?

— De ce-ar fi trebuit să se-ntâmple ceva? De ce nu pot să sun doar pentru că vreau să vorbesc cu fata mea?

A, minunat. Acum, mama ei părea agitată şi în defensivă.

— Ştiu că e devreme, dar am vrut să te prind înainte să pleci la ore.

Claire oftă şi se rezemă de perete, izbind absentă cu vârful piciorului în linoleumul podelei.

— OK. Cum v-aţi aranjat, tu şi cu tata? Aţi terminat de desfăcut bagajele?

— Totul e foarte bine, răspunse mama ei, dar pe un ton atât

de fals, încât Claire încremeni de-a binelea. Nu-i decât... o problemă de adaptare, nimic mai mult. Într-un oraş atât de mic, şi aşa mai departe.

— Mda, o aprobă încet Claire. De adaptare.

Habar n-avea ce puteau să fi aflat între timp părinţii ei despre Morganville, însă trebuie să-şi fi făcut un soi de... cum i-ar spune ei? Orientare? Dacă Morganville nu manifesta eficienţă în acest domeniu, atunci care altul?

— Aţi... făcut cunoştinţă cu cineva? se interesă ea.

— Am fost la o petrecere drăguţă de prezentare, îi răspunse mama. Domnul Bishop şi fiica lui ne-au dus.

Claire fu nevoită să-şi muşte buza ca să-şi reţină un geamăt. Bishop? Şi Amelie? O, Doamne!

— Şi cum a fost acolo?

— A, nimic deosebit, zău. A fost un cocteil. Cu aperitive şi băuturi, un pic de conversaţie... Şi o prezentare istorică... a...

Cu o bruscheţe şocantă, mama lui Claire izbucni în plâns.

— Îţi jur, n-am ştiut, n-am ştiut, altfel nu te-am fi trimis în locul acesta îngrozitor, of, scumpa mamei...

Claire îşi înghiţi cu greu nodul zdravăn din gât.

— Nu plânge, mami. E OK. Totul o să fie OK, acum.

Minţea, dar n-avea încotro. Să-şi audă propria mamă cedând nervos era, pur şi simplu, prea mult pentru ea.

— Auzi, ai cunoscut-o pe Amelie, da?

Câteva smiorcăieli în receptor.

— Da, mi s-a părut drăguţă.

Drăguţă nu era nicidecum calificativul pe care l-ar fi folosit Claire.

— Ei bine, să ştii că Amelie e cea mai puternică persoană din Morganville, şi că ea e categoric de partea noastră.

Era o exagerare, însă mai bine de-atât nu avea cum să descrie situaţia din oraş, în termeni simpli.

— Aşa că nu ai chiar niciun motiv de îngrijorare, mami. Eu lucrez pentru Amelie. Ea are o anumită responsabilitate în privinţa mea, şi a voastră, are grijă să fim în siguranţă. Bine?

— Bine, răspunse mama ei.

O încuviinţare slabă şi înăbuşită, dar, cel puţin, o încuviinţare.

— Am fost foarte îngrijorată pentru tatăl tău, continuă doamna Danvers. Nu arăta bine, nu arăta deloc bine. Am vrut să-l duc la spital, dar el a zis că nu are nimic...

Pentru o clipă înfrigurată, prin mintea lui Claire străfulgeră imaginea Mirandei, spunând: Vă rog, nu mă trimiteţi la ei. Voi nu ştiţi ce-or să-mi facă... Despre spital vorbea.

— Dar se simte bine acum?

A— zi pare să fie cum trebuie, răspunse mama lui Claire.

Îşi suflă nasul şi, când vorbi iarăşi în telefon, vocea îi suna mai limpede şi mai energică.

— Îmi pare rău că trebuie să las toate astea pe umerii tăi, scumpo. Pur şi simplu, n-am avut habar... mi s-a părut atât de ciudat gândul că tu ai fost aici în tot acest timp, şi nu ne-ai spus niciodată o vorbă despre... situaţie.

Adică, despre vampiri.

— Păi, sinceră să fiu, nu mi-am închipuit că m-aţi crede, mărturisi Claire. Iar convorbirile interurbane sunt ascultate. V-au spus asta, nu?

— Da, ne-au spus. Aşadar, tu ne protejezi pe noi, conchise mama, cu un râs tremurat. Părinţii sunt cei care ar trebui să-şi protejeze copiii, Claire. Grozav ne-am descurcat noi cu asta, nu? Noi chiar am crezut c-o să fie un loc mult mai sigur pentru tine, aici, decât departe, în Massachusetts, sau în California, de una singură...

— Nu-i nimic. O s-ajung eu şi acolo, într-o zi.

În continuare, conversaţia trecu la subiecte mai banale: despachetatul lucrurilor, vaza care se spărsese cu ocazia mutării („Zău că oricum nu mai puteam s-o sufăr, ne-a făcut-o cadou mătuşa ta, de Crăciun, în anul acela, mai ţii minte?"), sau cum avea Claire de gând să-şi petreacă ziua. Spre sfârşitul convorbirii, mama părea să se fi echilibrat, mai mult sau mai puţin, însă cafeaua lui Claire se răcise de tot. La fel şi pâinea prăjită.

— Claire, mai zise mama ei. În legătură cu mutarea din casa aia...

— Nu mă mut, o întrerupse Claire. Îmi pare rău, mami. Ştiu că asta o să-l necăjească pe tata, dar aici sunt prietenii mei, şi aici e locul meu. Aici rămân.

Difuzorul receptorului rămase tăcut timp de câteva clipe, după care mama ei zise, pe un ton deosebit de blând:

— Sunt foarte mândră de tine.

Şi închise, cu un clic uşor. Claire rămase pe loc pentru o clipă, simţind cum lacrimile îi ustură ochii, după care rosti în

receptorul tăcut:

— Te iubesc.

După care îşi luă lucrurile şi plecă la cursuri.

Opt

Zilele trecură şi, fapt neobişnuit, nu mai apărură şi alte situaţii alarmante. Viaţa normală — sau, în orice caz, ceea ce trecea drept aşa ceva — îşi reveni în drepturi. Claire se ducea la cursuri, Eve se ducea la serviciu, Michael dădea meditaţii la chitară — era mult mai solicitat de când cu concertul de la Common Grounds — iar Shane... Shane tăia frunză la câini, deşi lui Claire îi dădea impresia că ar fi preocupat de ceva.

Până la urmă, îşi dădu seama că el se gândea la ziua de sâmbătă, şi la invitaţie. Şi că nu voia absolut deloc să discute cu ea pe tema aceasta.

— Şi-atunci, ce-ar trebui să fac? o întrebă ea pe Eve. Adică, n-ar putea să se dea bolnav şi să nu meargă la petrecere, sau altceva?

— Glumeşti, îi răspunse Eve. Tu crezi că ei ar înghiţi vreo scuză? Dacă primeşti o invitaţie la o chestie ca asta, te duci. Şi gata.

— Dar...

Claire, care tocmai scotea paharele din bufet, în timp ce Eve se ocupa de farfurii, fu cât pe-aci să le scape din mâini.

— Dar asta înseamnă că afurisita aia de mui...

— Limbajul, do’n’şoară!

— ...de egoistă o să-l oblige să meargă cu ea!

Gândul acesta îi provoca o furie oarbă şi nu întru totul din cauza a cât fusese Shane de necăjit data trecută. Ci din simplul fapt că Shane ar fi putut să se împace cu situaţia. Sau că Ysandre l-ar atinge cu degetele alea palide şi subţiri pe piept, simţindu-i bătăile inimii.

Shane nu suflase o vorbă despre asta faţă de ea. Nici cea mai mică vorbă. Iar ea nu ştia cum ar putea să-l ajute.

Eve o privi gânditoare preţ de câteva clipe, după care zise:

— Ei bine, la petrecere n-o să se ducă numai ea, fireşte. Shane n-o să fie complet singur.

— Cum?

— Se duce şi Michael. Am recunoscut invitaţia, când i-a venit. Totuşi, n-am deschis plicul.

Chiar şi-aşa, Eve avea toate motivele să se aştepte ca Michael

s-o invite măcar să meargă cu el în timp ce Claire, pe de altă parte, era complet exclusă.

Ceea ce-i stârnea din nou o furie iraţională, dar de data aceasta faţă de ea însăşi. Eşti geloasă, se mustră singură, înţelegând motivul. Faci asta pentru că nu vrei ca el să se ducă undeva fără tine.

Atât de mult îşi dorea să nu fie genul de persoană măcinată de gelozie, dar iat-o că era. Şi habar n-avea ce putea să facă în această privinţă.

Când îi puse lui Shane în faţă paharul cu Coca, îl trânti, probabil, un pic cam prea tare; el îşi ridică privirea întrebătoare spre ea. Eve se instalase deja pe scaunul ei, de cealaltă parte a mesei. Michael nu era acasă, însă pe Eve nu părea s-o deranjeze, de data aceasta. Poate că-i spusese unde pleacă.

Ce bine e când mai şi stă cineva de vorbă, îşi zise Claire.

— Ce-i? o întrebă Shane, sorbind o gură. Am uitat să zic mersi? Pentru că, uite, mersi. Cea mai bună Coca din viaţa mea. Tu ai făcut-o? Reţetă specială?

— Ai ceva în plan pentru sâmbătă seară? îl întrebă ea. Mă gândeam că poate mergem la un film, sau...

Prea transparentă aluzia. Shane o înţelese instantaneu, iar Eve tuşi, înecându-se cu lasagna ei încălzită la microunde, din care luase o furculiţă plină. Tăcerea se prelungi. Claire îşi făcu de lucru cu porţia ei de mâncare, doar ca să aibă şi ea o ocupaţie.

— Nu pot, răspunse până la urmă Shane. Şi cred că ghiceşti de ce.

— Te duci la balul ăla, zise Claire. Cu... prietena lui Bishop.

— Nu prea am de ales.

— Eşti convins de asta?

— Normal că sunt convins... dar oare de ce vorbim noi despre asta, mai precis?

— Pentru că...

Îşi înfipse furculiţa în lasagna atât de adânc, încât o făcu să scârţâie în contact cu farfuria.

— Pentru că Michael se duce. Şi bănuiesc că şi Eve. Iar eu, ce-ar trebui să fac, mai precis?

— Glumeşti. Ce, ai băut gaz? Mi se pare mie, sau tocmai ai dat de înţeles că ai vrea să mergi la chestia aia sinistră a vampirilor? La care, apropo, eu n-aş vrea.

Claire se străduia să nu-şi arate furia în privire.

— Eu credeam c-o urăşti. Pe Ysandre. Şi totuşi, te duci cu ea.

— Mă duc. Şi o urăsc, confirmă Shane, umplându-şi gura cu mâncare, ca un pretext ostentativ de a pune capăt discuţiei, sau cel puţin de a o evita.

Eve tuşi, dregându-şi glasul.

— Poate c-ar fi cazul, ştiu eu, să plec? Fiindcă începe să sune ca un reality-show din alea la care n-aş vrea să particip. Poate că voi doi aţi vrea să faceţi schimb de spovedanii.

Shane şi Claire n-o luară în seamă.

— Nu ţi-am spus nimic, pentru că tu nu poţi să faci nimic în privinţa asta, zise Shane. Şi nimeni n-ar avea ce să facă.

— Nu mai vorbi cu gura plină.

— Păi, mă nene, tu m-ai întrebat!

— Eu...

Claire simţi brusc usturimea lacrimilor în ochi.

— Eu n-am vrut decât să vorbeşti cu mine, nimic mai mult. Dar bănuiesc că nici atâta lucru nu poţi.

Îşi luă farfuria cu lasagna de care nici nu se atinsese şi paharul cu Coca, şi urcă la ea în cameră. Îi venise şi ei rândul să facă o criză de nervi, să trântească uşa şi să stea îmbufnată, şi, fir-ar să fie, avea să-şi joace rolul cum nu se poate mai bine.

Izbucni în lacrimi încă din clipa în care se închise uşa în urma ei, puse totul pe măsuţa de toaletă şi se prăbuşi într-un colţ, ca un ghem lăcrimos. Nu mai plânsese aşa de multă vreme, oricum, nu dintr-un motiv atât de prostesc, dar pur şi simplu nu putea... nu era...

Se auzi o bătaie în uşă.

— Claire?

— Pleacă de-aici, Shane.

Totuşi, nu-i răspunsese din suflet, iar el trebuie să-şi fi dat seama. Shane deschise uşa. Claire s-ar cam fi aşteptat să se repeadă spre ea şi s-o cuprindă într-o îmbrăţişare, dar, în loc de asta, Shane doar... rămase pe loc. Cu o expresie în care se contopeau cumva sâcâiala şi tulburarea.

— De ce te afectează asta pe tine? o întrebă.

Era o întrebare pe deplin rezonabilă, de o logică atât de infailibilă, încât o făcu să icnească şi să-şi înteţească plânsul.

— Eu sunt cel obligat să se îmbrace într-un costum tâmpit, argumentă Shane. Eu sunt obligat să mă prefac că nu mi-aş dori

să înfig o ţepuşă în inima putorii ăleia. Nu tu.

— Dar te duci! De ce te duci? Tu... eu credeam c-o urăşti...

— Pentru că mi-a spus c-o să te omoare pe tine dacă nu apar. Şi pentru că ştiu că nu e o simplă ameninţare. Chiar ar face-o. Eşti mulţumită, acum?

Închise încet uşa. Claire nu putea să-şi recapete suflul. Durerea din piept părea c-o înăbuşă, ca şi cum fiecare bătaie a inimii ar fi putut să fie şi cea din urmă. Se auzi scoţând un sunet, dar nu putea să-şi dea seama dacă provenea din plâns, sau din furie, sau din mâhnire.

Până la urmă, lacrimile secară şi Claire îşi şterse dârele umede de pe faţă. Se simţea îndureratã, singură şi profund vinovată pentru tot. Mâncarea n-o ispitea deloc şi tot ceea ce-şi dorea era să se facă ghem sub pături, împreună cu cel mai mare şi mai pufos animăluţ din pluş pe care l-ar fi putut găsi.

Numai că nu putea să facă asta.

Când deschise uşa, îl găsi pe Shane stând pe coridor, sprijinit cu spatele de perete. Îşi ridică privirea spre ea.

— Ai terminat? o întrebă.

Şi el avea ochii roşii. Nu tocmai înlăcrimaţi, dar... cumva.

— Pentru că podeaua asta nu mi se pare tocmai comoda, adăugă el.

Se cuibări lângă el. Shane o cuprinse cu un braţ, iar capul lui Claire căzu la pieptul lui. Era ceva atât de liniştitor în felul în care degetele lui îi mângâiau părul, în ritmul slab al respiraţiei lui. Siguranţa prezenţei lui solide şi calde, alături de ea.

— N-o lăsa să-ţi facă rău, şopti ea. Dumnezeule, Shane...

— N-ai grijă. O să fie şi Michael acolo şi sunt foarte convins c-o să intervină, dac-o să încerce ea ceva. Dar vreau ca tu să fii la adăpost. Promite-mi că, în timp ce-o să fiu plecat, o să te duci poate să stai cu părinţii tăi. Nu, nu, o opri el, văzând-o că deja încearcă să protesteze. Nu, trebuie să-mi promiţi. Am nevoie să ştiu c-o să fii în siguranţă.

Ea îi făcu un semn de încuviinţare, deşi încă se simţea nefericită.

— Îţi promit, zise, inspirând adânc ca să-şi alunge toată acea stare. Şi, până la urmă, ce tâmpenie de costum o să porţi?

— Nu mă întreba.

— Implică şi pielea?

— Mda, până la urmă, cred că s-ar putea, zise el, pe un ton de

parcă l-ar fi îngrozit o astfel de perspectivă.

Cu toate acestea, Claire reuşi să zâmbească.

— Abia aştept.

Shane se izbi cu capul de perete.

— Gagicele astea...

Următoarea ei vizită în laboratorul lui Myrnin îi aduse o surpriză. Coborând treptele, văzu lumină, şi primul el gând fu O, Doamne, a ieşit din celulă. Cel de-al doilea o îndemnă să aibă pregătit pistolul cu săgeţi, aşa că tocmai îşi desfăcea fermoarul rucsacului, ca să-l caute, când constată că nici vorbă să fie Myrnin.

Laboratorul acela ticsit, slab luminat — mai degrabă o magazie pentru echipamente depăşite, în realitate — cuprindea şi un scaun, lângă care se afla o veioză pentru citit. Aşezat pe scaunul acela, răsfoind filele unuia dintre fragilele şi străvechile jurnale, se afla nimeni altul decât Oliver.

Claire puse mâna pe patul pistolului, pentru orice eventualitate, cu toate că nu era prea sigură dacă o doză bună de antidot i-ar fi de vreun folos într-o astfel de situaţie.

— A, linişteşte-te, n-am de gând să te atac, Claire, zise Oliver, pe un ton plictisit, fără ca măcar să-şi ridice privirea. În plus, în perioada asta suntem în aceeaşi tabără. Sau n-ai auzit?

Fata coborî încet treptele rămase.

— Bănuiesc că nu. S-a dat cumva vreun comunicat?

Sigur, el venise fuga atunci când îl chemase Eve, în legătură cu Bishop, însă asta nu-l trecea neapărat în categoria aliaţilor, în registrele de evidenţă ale lui Claire.

— Atunci când comunitatea este periclitată de intruşi, comunitatea îşi strânge rândurile împotriva intruşilor. E o lege la fel de veche ca şi sistemul de organizare tribal. Noi doi facem parte din aceeaşi comunitate şi avem un inamic comun.

— Pe domnul Bishop.

Oliver îşi ridică privirea, strecurându-şi un deget între filele jurnalului ca să-şi marcheze locul în care rămăsese.

— Ai întrebări, presupun. Eu aş avea, în locul tău.

— Perfect. De când îl cunoşti?

— Eu nu-l cunosc. Mă îndoiesc că l-ar cunoaşte cineva care ar mai fi acum în viaţă.

Claire se aşeză pe un scaun şubred plasat vizavi de el.

— Dar l-ai întâlnit.

— Da.

— Atunci, când l-ai întâlnit?

Oliver îşi lăsă capul într-o parte, miji ochii, iar ea îşi aminti că odată îl crezuse simpatic, o persoană cât se poate de normală. Acum, nu prea mai era de aceeaşi părere.

Şi nici persoană nu se putea numi.

— L-am întâlnit în Grecia, zise el. Acum ceva vreme. Nu consider că amănuntele ar fi grozav de instructive pentru tine. Sau liniştitoare, dacă mă gândesc mai bine.

— Ai încercat să-l ucizi?

— Eu?

Buzele lui Oliver se întinseră lent într-un zâmbet.

— Nu.

— Dar Amelie?

El nu-i răspunse, zâmbind în continuare. Tăcerea se prelungi până când ea simţi nevoia să ţipe, însă ştia că Oliver ar fi vrut s-o vadă descumpănită.

Nu-i oferi satisfacţie.

— Nu te interesează pe tine problemele Ameliei, zise Oliver. Presupun că ai plecat urechea la trăncăneala lui Myrnin. Trebuie să mărturisesc, mi se pare fascinant faptul că el mai e printre noi. Îl crezusem mort şi îngropat, de multă vreme.

— Ca pe Bishop?

— E destul de nebun, să ştii. La Myrnin mă refer. Şi e aşa de când îl ştiu, cu toate că, în mod sigur, în vremea noastră starea i s-a înrăutăţit.

Privirea lui Oliver deveni una foarte îndepărtată.

— Iubea atât de mult vânătoarea, dar după, se transforma mereu într-un lamentabil idiot plângăcios. Nu mă surprinde faptul că vrea să dea vina, pentru propria-i slăbiciune, pe cine ştie ce... maladie legendară. Unii, pur şi simplu, nu sunt croiţi pentru viaţa asta.

Dintre toate lucrurile pe care s-ar fi aşteptat Claire să le audă, acesta o prinse nepregătită.

— Tu nu crezi că ar exista o maladie?

— Nu cred aşa ceva, doar pentru că Myrnin şi câţiva alţii sunt... deficienţi... nu înseamnă că am decădea cu toţii, asta nu.

— Dar... nu puteţi să... hm...

— Să ne reproducem? o completă Oliver, fără ca în glasul lui

să se simtă vreo urmă de emoţie. Dar poate că nu ne dorim.

— Tu ai încercat să-i transformi pe Michael.

Of, n-ar fi trebuit să spună asta, chiar n-ar fi trebuit: chipul lui Oliver deveni încordat, permiţându-i să zărească oasele craniului pe sub pielea aceea netedă şi palidă. Prin ochi îi trecu un fulger roşu.

— Aşa susţine Michael, zise el.

— Aşa susţine şi Amelie. Ai vrut... ai vrut să-ţi pui bazele propriei puteri, aici. Să-ţi creezi propriii adepţi. Dar n-ai putut. Asta te-a luat prin surprindere, nu-i aşa? Pentru că, dintr-odată... n-ai mai putut.

— Fetiţo, rosti Oliver, ar fi cazul să te gândeşti cu grijă la următoarele cuvinte pe care ai vrea să mi le adresezi. Cu foarte, foarte mare grijă.

Urmă o altă perioadă prelungită în care el o privi fix, în tăcere, iar de data aceasta Claire cedă şi-şi întoarse ochii în altă parte. Se hotărî să-şi culeagă o scamă invizibilă de pe rucsac.

— Ar trebui să mă duc la muncă, zise ea. Iar tu nu ar trebui să fii aici, fără ştirea Ameliei.

— De unde ştii că nu ştie?

— Pentru că, dacă ar şti, ar mai fi cineva aici, care să te supravegheze, preciză Claire, atrăgându-şi un mic zâmbet îngheţat.

— Isteaţă fată. Da, foarte bine. Acum o să-mi ceri să plec, nu?

— Nu cred că pot eu să-ţi cer ceva ţie, Oliver, dar, dacă vrei neapărat, pot s-o sun pe Amelie...

Îşi scoase telefonul mobil, îi desfăcu clapeta şi găsi imediat numărul.

Lui Oliver îi trecu prin gând s-o omoare. Văzu ideea aceasta traversându-i chipul ca un fulger, limpede ca lumina răsăritului, şi fu cât pe ce să apeleze numărul, într-un gest pur instinctiv.

Apoi, fulgerul acela dispăru şi zâmbetul se instală la loc, iar Oliver se ridică şi-i făcu un semn de încuviinţare.

— Nu e necesar s-o deranjezi pe Fondatoare cu astfel de prostii, zise el. Plec. Şi-aşa, nu sunt decât elucubraţii de nebun, cele pe care le-aş putea citi într-o singură şedinţă, în orice caz.

Lăsă jurnalul să cadă pe un morman împrăştiat lângă scaun şi plecă, deplasându-se cu o graţie nepăsătoare printre maldărele de cărţi şi obstacolele ridicate de piesele desperecheate de mobilier. Nu dădea impresia că s-ar grăbi, dar până să poată

Claire să mai clipească o dată, dispăruse deja, ca o umbră lunecând în sus pe trepte.

Iar Claire, după o răsuflare tremurată, îşi scoase din rucsac pistolul cu săgeţi şi plecă să-l viziteze pe Myrnin.

— Splendid, aprecie Myrnin, privindu-şi mâinile.

Strânse pumnii, răsuci braţele, întinse degetele.

— Nu m-am mai simţit atât de bine de... în fine, de mulţi ani. Aveam mâinile amorţite, ştiai?

Era un simptom despre care Myrnin uitase să-i pomenească lui Claire, aşa că fata şi-l notă în carneţel. Fixase ceasul cu cronometru — o nouă dotare a laboratorului, comandată de ea pe internet — sus pe perete, iar cifrele roşii pâlpâitoare le aminteau amândurora faptul că Myrnin avea la dispoziţie maximum cinci ore de sănătate mintală oferite de actuala formulă de tratament.

Myrnin îi urmări privirea îndreptată spre cronometru şi expresia de entuziasm jucăuş i se mai estompă. Tot ca un bărbat tânăr arăta, cu excepţia ochilor: era înfricoşător pentru Claire să-şi închipuie că arătase exact la fel cu multe generaţii înainte ca ea să se nască, şi tot aşa va mai arăta şi la mult timp după moartea ei. Iubea atât de mult vânătoarea, zisese Oliver. Pentru vampiri, exista în realitate un singur tip de vânătoare. Vânătoarea de oameni.

Myrnin îi zâmbi şi tocmai cu acest zâmbet o câştigase, de la bun început: agreabil, blând, parcă invitând-o să fie părtaşă la cine ştie ce secret încântător.

— Îţi mulţumesc pentru ceas, Claire. Îmi este de mare ajutor. Are şi alarmă?

— Începe să scoată un sunet la un sfert de oră după ce expiră perioada cronometrată, îi răspunse ea. Şi are sunete care anunţă şi fiecare oră exactă.

— Extrem de folositor. Bine, atunci. Acum, că-mi pot întrebuinţa degetele... ce urmează să facem?

Şi Myrnin îşi bâţâi sugestiv sprâncenele groase şi negre, gest care putea să fie chiar amuzant, venind din partea lui. Nu că n-ar fi arătat drăguţ — fiindcă arăta — însă Claire nu şi-l putea imagina cu adevărat ca pe un bărbat sexy.

Se întrebă dacă-l ofensase cumva.

— Ce-ar fi să aranjăm pe rafturi ceva din cărţile astea?

propuse ea.

Era într-adevăr o întreprindere riscantă; ea se mai împiedicase de stivele de cărţi, şi nu o dată, chiar şi când nu era o situaţie de urgenţă. Cu toate acestea, Myrnin se strâmbă.

— Nu am decât câteva ore în care sunt în toate minţile, Claire. Dereticatul mi se pare un mod nefericit de a le petrece.

— Foarte bine, atunci ce vrei să facem?

— Consider că am făcut mari progrese cu această din urmă formulă, zise el. De ce nu ne-am gândi dacă putem să distilăm şi mai mult esenţa? Să întărim efectele?

— Eu cred că ar fi mai bine, mai degrabă, să facem analizele chimice, să vedem ce se întâmplă în sângele tău, până la asta.

Până ca ea să-l poată împiedica, Myrnin se repezi spre o masă, luă de pe ea un cuţit ruginit şi-şi crestă braţul cu el. Claire tocmai deschidea gura, pregătindu-se să ţipe, când el înşfăcă un pahar curat de laborator din stativul de pe masă, colectând în el sângele care picura. Tăietura se vindecă înainte ca el să piardă mai mult de câteva linguriţe de sânge.

— Există... metode mai simple pentru asta, protestă ea, slab, în timp ce Myrnin îi întindea paharul.

Sângele avea o culoare mai închisă decât cel normal, omenesc, şi era mai gros; dar, dacă se gândea mai bine, probabil că aşa şi trebuia să fie: doar nu era la fel de cald. Încercă să-şi alunge din minte gândul la toţi oamenii aceia care donau sânge, dar nu izbuti. Oare sângele lui Shane avea să ajungă în venele lui Myrnin? Şi, în definitiv, cum funcţiona toată treaba?... Oare vampirii digerau sângele, sau doar îl lăsau cumva să treacă, intact, în sistemul lor circulator? Oare aveau importanţă grupele de sânge? Existau conflicte provenite din factorul Rh? Şi cum era cu maladiile transmisibile prin sânge, ca malaria, sau Ebola, sau SIDA?

Erau multe întrebări care aşteptau răspuns. Îi trecu prin minte că doctorul Mills avea să fie în al nouălea cer aflând de existenţa unor astfel de perspective.

— Durerea nu are prea mare importanţă, replică Myrnin, trăgându-şi la loc în jos mâneca peste braţul palid, fără urmă de rană, după ce şterse în prealabil firicelele de sânge rămase. Până la urmă, îi explică el, înveţi să n-o mai iei în seamă.

Claire se îndoia de adevărul spuselor lui, dar nu-l contrazise.

— O să duc o parte din el la spital, îl informă. Doctorul Mills

mi-a spus că are nevoie de mostre de sânge. Au acolo o grămadă de echipamente mişto, poate să ne ofere informaţii amănunţite, pe care aici n-avem cum să le obţinem.

Myrnin ridică din umeri, evident lipsit de interes faţă de doctorul Mills, sau de oricare altă fiinţă umană, cu excepţia lui Claire.

— Fă cum vrei, îi zise. Ce fel de echipamente?

— O, tot felul. Spectrometre de masă, aparate pentru analiza chimică a sângelui... ştii tu.

— Trebuie să punem mâna pe lucrurile astea.

— De ce?

— Cum am putea să ne desfăşurăm, fără să avem echipamentele cele mai actuale?

Claire clipi, nevenindu-i să creadă.

— Myrnin, tu nu prea ai spaţiu aici. Şi nu cred că prăpădita instalaţie electrică de care dispui în prezent ţi-ar permite să conectezi un microscop electronic. Oricum, nu aşa lucrează acum savanţii. Echipamentul e prea costisitor şi prea delicat. Marile spitale şi universităţile mai cumpără echipamente. Noi doar ne folosim de ele, închiriindu-le cu ora.

Myrnin se arătă surprins, devenind apoi meditativ.

— Închiriindu-le cu ora? Dar cum ai putea să-ţi programezi aşa ceva, când nu ştii ce anume cauţi, sau cât timp ţi-ar trebui?

— Trebuie să înveţi să-ţi programezi revelaţiile. Şi să ai răbdare.

Replica ei îi smulse un hohot de râs.

— Claire, eu sunt vampir. Noi nu suntem tocmai renumiţi pentru răbdare, să ştii. Doctorul Mills ăsta, al tău... poate c-ar trebui să-i facem o vizită. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Şi lui... probabil că i-ar plăcea să te cunoască, rosti ea, lent.

Nu era deloc sigură că Ameliei i-ar face plăcere aşa ceva, însă putea să-şi dea seama că Myrnin îşi pusese în minte să facă asta, fie că ea îl aproba, fie că nu.

— Data viitoare, bine? propuse ea.

Aruncară amândoi o privire spre ceasul cu cronometru.

— Da, confirmă Myrnin. Data viitoare. A! Am tot vrut să te întreb. Ce-ai mai auzit despre Bishop şi despre banchetul de bun-venit?

— Nu mare lucru. Cred că Michael şi cu Eve or să se ducă. Iar Shane... Shane zice că e obligat să meargă.

— Cu Ysandre?

Claire încuviinţă. Myrnin îi întoarse spatele şi dărâmă un teanc de cărţi cu un neastâmpăr entuziast, apoi un altul. Deodată, scoase un strigăt de încântare fără margini, repezindu-se peste volumele stivuite ca să extragă dintre ele unul care, în ochii lui Claire, arăta exact la fel ca oricare altul.

Îl aruncă spre ea. Claire izbuti să-l prindă înainte ca acesta s-o izbească în piept.

— Au! se plânse. Mai uşor, te rog.

— Îmi pare rău.

Dar, de fapt, nu-i părea. Exista în el, astăzi, un filon subversiv, întunecat.

— Oricum, ce e cu asta?

Myrnin se întoarse lângă ea, luă cartea, o deschise şi-i frunzări paginile. Se opri cam pe la mijloc şi i-o întinse înapoi.

— Ysandre, zise el.

Cartea era scrisă în engleză, dar fiind din secolul al optsprezecelea, textul nu era uşor de descifrat, mai ales din cauza petelor de pe pagini.

Ea era de o frumuseţe atât de neobişnuită şi atât de minunată, încât bunicul ei fu fascinat de priveliştea orbitoare, şi-o confundă cu un înger trimis de Domnul ca să-l mângâie pe patul de moarte. Trăsăturile pure ale profilului ei minunat, fluiditatea ochilor ei mari şi negri, nobila ei frunte descoperită, părul sclipind ca pana corbului, buzele delicate, întregul efect pe care acest chip frumos îl exercita asupra minţilor privitorilor săi era de o adâncă melancolie şi drăgălăşenie, impregnându-se o dată pentru totdeauna. Înaltă şi mlădioasă, dar fără subţirimea excesivă a unor tinere fete, avea în mişcări acea neglijentă grape suplă amintind de legănarea unei tulpini de floare sub adierea brizei.

— O, exclamă Claire, surprinsă.

— Da, era Ysandre, fără doar şi poate.

— Ea a fost...

— O foarte celebră criminală. Şi-a ajutat soţul şi verii să asasineze un rege, la scurt timp după moartea bunicului ei. A fost spânzurată, până la urmă, dar asta numai după ce fusese transformată în vampir. Norocoasă potrivire, pentru ea.

Cartea cuprindea cumplita relatare a asasinării regelui, precum şi o grămadă de alte fapte asemenea. Claire se

cutremură şi închise cartea.

— De ce mi-ai arătat aşa ceva?

— Pentru că nu vreau să faci şi tu ce-a făcut bunicul ei: s-o subestimezi din cauză că are o înfăţişare de înger. Ysandre a distrus mai multe vieţi decât poţi să încerci măcar să-ţi imaginezi, începând cu cea proprie, preciză Myrnin, a cărui privire se întunecase şi devenise extrem, extrem de gravă. Dacă ea îl vrea pe Shane, las-o să-l aibă. O să termine cu el cât se poate de repede. Şi Amelie n-o să-i permită să-l ucidă.

— Cred că ea vrea alte lucruri, zise Claire.

— A! Sex, atunci. Sau o oarecare variantă. Ysandre a fost totdeauna puţin... ciudată.

— Cum pot s-o împiedic?

Myrnin clătină încetişor din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot să te ajut. Singura mea sugestie — despre care sunt destul de convins că nu ţi-ar plăcea — este să-l laşi pe el să se descurce în felul său propriu. Ea o să-l lase în viaţă, şi în mare măsură neatins, în afară de cazul în care i se împotriveşte.

— Ai dreptate. Nu-mi place.

— Fă reclamaţie la conducere, draga mea.

Accesul lui de seriozitate trecu, precum un nor prin faţa soarelui.

— Acum, ce-ai zice despre o partidă de şah?

— Aş zice ca mai degrabă să-ţi analizăm sângele, fiindcă nu ţi-au mai rămas decât puţine minute până când va trebui să te duc înapoi în... ăăă... camera ta.

— În celulă, o corectă el. Poţi foarte bine să-i spui aşa. Şi să ştii că te trudeşti prea mult pentru cineva atât de tânăr.

Da, se trudea prea mult, se gândi şi Claire, iritată, în timp ce el se ducea să aranjeze tabla de şah, fiindcă trebuia cineva să şi trudească. Iar Myrnin, categoric, nu era acela.

Până joi, apropiatul bal mascat devenise subiectul predilect în Morganville. Claire n-avea cum să nu audă vorbindu-se despre el. La cafeneaua universităţii, cel puţin, era inevitabil: studenţii declarau cele mai ciudate şi mai intime lucruri făţiş, în public, ca şi cum şi-ar fi închipuit că există vreun soi de zid izolator invizibil în jurul lor. Deja auzise mult prea multe despre aventurile sexuale ale colegilor ei, în ultimele câteva săptămâni; din câte

se părea, era sezonul împerecherilor, acum, că toată lumea îşi găsise calea prin noul semestru. Fetele îi evaluau pe băieţi. Băieţii le evaluau pe fete. Şi unii, şi alţii îşi doreau ce nu puteau să aibă, sau aveau ceea ce nu-şi doreau cu adevărat.

Dar, în timp ce sorbea din cafea şi-şi redacta eseul pentru fizică, având ca subiecte mecanica, plus căldura, plus câmpurile — ceea ce nu avea legătură cu atelierele auto, cu vremea, sau cu agricultura — Claire auzi ceva care-i făcu stiloul să se oprească, împleticindu-se, pe foaie.

— ... invitaţie, tocmai spunea cineva.

Iar acea cineva stătea chiar în spatele ei.

— Îţi vine să crezi? Dumnezeule, chiar am primit una! Se zice că nu s-au trimis decât trei sute de invitaţii, ştii? O să fie de-a dreptul formidabil. Mă gândeam să mă duc costumată în Maria-Antoaneta, ce zici?

Sigur discutau despre balul mascat. Claire se foi pe scaunul ei. N-o ajută cu nimic, tot nu putea să vadă cine vorbea.

— Păi, cred că e posibil să fi cunoscut-o cineva în realitate, pe vremea aia, răspunse fata cealaltă. Aşa că ar fi de preferat să alegi ceva mai sigur, cum ar fi Catwoman. Pun pariu că nimeni dintre ei n-a cunoscut-o personal pe Catwoman.

— Catwoman merge, o aprobă prima fată. Costumul mulat din piele nu se demodează niciodată. Şi o să arăt de-a dreptul super în Catwoman.

Claire îşi vărsă cafeaua, mai mult sau mai puţin intenţionat, şi sări să ia câţiva pumni de şerveţele din automatul de la bar şi, în timp ce se întorcea, aruncă o privire spre cele două pe care le auzise vorbind.

Erau Gina şi Jennifer, cele două omniprezente prietene ale Monicăi. Numai că, de data aceasta, Monica nu era de văzut pe-acolo. Interesant.

Jennifer o privi chiorâş.

— La ce te binoclezi, momâie?

— La absolut nimic, răspunse Claire, ca într-o doară.

Nu se temea de ele; nu se mai temea.

— Dar eu n-aş merge costumată în Catwoman, mai adăugă ea. Dac-aş avea coapsele astea.

— Hai, zât!

Îşi strânse cărţile, îşi luă cafeaua şi se retrase la o altă masă, mai apropiată de bar. Eve era la lucru. Era plină de energie

astăzi, cu ochii strălucitori şi zâmbitori; era îmbrăcată în roşu, şi-i stătea cât se poate de bine. Tot goth, dar oarecum mai vesel. Încă era mâhnită de moartea tatălui ei — Claire observa acest lucru în unele momente, când Eve credea că n-o vede nimeni — numai că între timp se adunase, şi se ţinea tare, în pofida aşteptărilor.

La un moment dat, nu mai avu pe nimeni la rând, aşa că-i făcu colegei sale un semn cu toate cele cinci degete răsfirate: pauză de cinci minute, ghici Claire, când Eve îşi scoase şorţul şi se strecură pe sub bar, venind să se aşeze pe scaunul din faţa ei.

— Aşa, zise ea, am auzit de la Billy Harrison că taică-său s-a ales cu o invitaţie la chestia aia, cu balul, din partea Tamarei; o ştii, vampiriţa proprietară a tuturor depozitelor ălora din nordul oraşului, şi care conduce şi ziarul? Şi el zice că participă toţi vampirii din oraş, şi-i iau pe oameni ca... nu ştiu, parteneri? E ciudat, nu? Că toţi îşi aleg oameni pe care să-i ia cu ei?

— Nu s-a mai întâmplat altădată?

— Nu, din câte ştiu, zise Eve. Am întrebat în stânga şi-n dreapta, dar nimeni n-a pomenit aşa ceva. A ajuns să fie evenimentul anului la box-office, glumi ea, după care zâmbetul i se mai şterse puţin. Bănuiesc că Michael a uitat să mi-o trimită pe-a mea. Invitaţia. Ar trebui să-i amintesc.

Claire simţi un mic nod strângându-i stomacul.

— Nu te-a invitat?

— O să mă invite el.

— Dar... e poimâine, nu?

— Mă invită. Pe urmă, doar nu am nevoie să inventez cine ştie ce costumaţie complicată, sau altceva. Mi-ai văzut şifonierul? Jumătate din ce port eu merge şi în chip de costum pentru bal mascat.

Eve îi aruncă o privire, după care-şi lăsă ochii în jos.

— Tu?

— Pe mine nu mă invită nimeni.

Mda, amărăciunea îi răzbătea în voce. Claire nu şi-o putea alunga.

— Doar ştii cu cine merge Shane, adăugă ea.

— Dar nu e el de vină. Ea e. Ysandre, preciză Eve, strâmbându-se. Chiar, ce soi de nume o mai fi şi ăsta, în definitiv?

— Francez. Myrnin mi-a dat o carte despre ea, îi destăinui Claire. Ştiam că e periculoasă, dar, pe bune, e mai rea decât am crezut. Poate o fi început doar încercând să se descurce în viaţă, dar a ajuns o veritabilă protagonistă, pe vremea când politica însemna războiul.

— Dar tipul? François?

Eve îşi rostogoli ochii în orbite în timp ce pronunţa prenumele, cu cea mai bună maimuţăreală a accentului franţuzesc.

— Asta se crede mai fierbinte decât suprafaţa soarelui. El pe cine ia?

— N-am idee, îi răspunse Claire. Dar... asta nu e o ieşire în cuplu, ştii? E...

Dar, în realitate, nu ştia ce anume era.

— E altceva.

— Arată ca o ieşire, se costumează ca o ieşire, iese cu o ieşire, argumentă Eve. Şi am de gând să fiu umbra lui Michael şi să-l apăr de toate amatoarele care vor să urce pe scara socială ieşite să-l vâneze pe cel mai nou vampir din oraş.

— Totuşi, nu e el, zise Claire. Cel mai nou. Adică, nu mai e. Bishop şi echipa lui sunt mai noi decât el, cel puţin sub aspectul apariţiei.

— Mda, acceptă Eve, încruntându-se. Presupun că ai dreptate.

O umbră se aşternu peste masa lor, dar înainte ca fetele să-şi ridice privirile, un obiect căzu pe suprafaţa dintre ele şi, involuntar, atât Claire, cât şi Eve se concentrară asupra lui.

Era unul dintre plicurile acelea crem, conţinând invitaţii.

Abia acum îşi ridicară privirile. Era Monica. Tocmai îşi arunca impecabilul ei păr blond peste umeri, înălţându-şi sprâncenele şi dăruindu-i lui Eve un zâmbet lent, răutăcios.

— Mare păcat, zise ea. Bănuiesc că iubiţelul tău cel sexy ştie în ce societate e pâinea mai bună pentru el, la urma urmei.

Eve făcu ochii mari. Întoarse invitaţia spre ea, ca s-o citească, dar şi-aşa, de-a-ndoaselea, Claire tot văzu proba incriminatoare.

Sunteţi invitată să participaţi la balul mascat şi banchetul ocazionate de sărbătorirea sosirii strămunului Bishop, sâmbătă, douăzeci octombrie, în Salonul Sfatului Străbunilor, la ora miezului de noapte.

Veţi participa la invitaţia domnului Michael Glass şi vi se solicită să-l însoţiţi după bunul său plac.

Numele năvăli asupra ei ca un vampir atacând-o prin

surprindere. Michael Glass. Michael o invita pe Monica.

Eve nu mai rosti o vorbă. Împinse invitaţia înapoi spre Monica, se ridică şi se strecură pe sub tejgheaua barului, punându-şi la loc şorţul. Claire privi fix în urma ei, şocată. Remarcă agitaţia nervoasă în mişcările prietenei sale, dar nu şi pe faţa ei. Eve avea grijă să stea mereu întoarsă cu spatele, şi chiar şi când se duse să toarne dozele la aparatul espresso, îşi ţinu ochii în jos, ascunzându-şi suferinţa.

Şocul lui Claire se topi într-un val fierbinte de mânie.

— Eşti o pacoste afurisită, ştiai? zise ea.

Monica îşi înălţă o sprânceană perfect pensată.

— Nu trebuia să faci asta!

— Nu sunt eu de vină că arătările ca voi nu sunt în stare să-şi ţină bărbaţii. Am auzit că Shane îşi făcea de cap cu Ysandre. Mare păcat. Pariez că nici măcar n-ai reuşit să-l strecori între cearşafurile tale, aşa e? Sau, stai... poate c-ai făcut-o. Fiindcă e clar că o chestie ca asta îl expediază instantaneu în patul alteia.

Claire îşi imagină pentru câteva secunde cum ar fi să îi înfigă manualul de fizică drept în mijlocul zâmbetului: ţuguiat, rujat şi lăcuit al Monicăi. În loc de asta, o privi cu ură, amintindu-şi cât de eficiente puteau să fie momentele de tăcere glacială ale lui Oliver. În cele din urmă, Monica ridică din umeri, îşi culese invitaţia şi şi-o vârî în buzunarul scurtei din piele.

— Ţi-aş spune „la revedere", dar probabil că n-o să fie cazul, zise ea. Presupun că sâmbătă puteţi să vă organizaţi propria petrecere a ratatelor, cu doze speciale de cianură, sau ce vreţi voi. Distracţie plăcută.

Plecă spre masa la care stăteau Gina şi Jennifer, după care cele trei fete se îndepărtară, dar nu înainte de a-şi întoarce capetele spre ea. Fetele de aur, fetele norocoase, bine clădite, aranjate, impecabile.

Râdeau.

Claire îşi dădu seama că-şi strânsese pumnii, aşa că se sili să se relaxeze şi să respire adânc, după care îşi luă din nou stiloul. Totuşi, cuvintele eseului îi tot fugeau din minte, fiindcă tot ce avea în faţa ochilor era imaginea Monicăi, împăunându-se la braţul lui Michael, aşternând umilinţa pe faţa lui Eve. Şi chiar dacă trecea cu privirea mai departe, dădea peste Ysandre, şi peste Shane, iar asta o durea şi mai rău.

— De ce? şopti ea. Michael, de ce i-ai face tu una ca asta?

Oare se certaseră, cumva? Eve nu părea să-i dea de înţeles aşa ceva. Reacţionase de parcă ar fi izbit-o un fulger căzut din senin.

Având sentimentul că face o cumplită greşeală, apăsă pe prima tastă de apelare rapidă a telefonului ei.

— Da, Claire, îi răspunse Amelie.

— Am nevoie să vorbesc cu dumneavoastră. Despre balul ăla mascat. Ce se-ntâmplă?

Timp de câteva secunde, Claire avu convingerea că Amelie o să-i închidă, dar apoi bătrâna femeie-vampir zise:

— Da, presupun că ar fi cazul să discutăm. Ne întâlnim la tine acasă, la etaj. Ştii unde.

Adică în camera secretă.

— Când?

Sunt, desigur, la dispoziţia ta, replică Amelie, ceea ce era, limpede ca lumina zilei, izbitor de neadevărat. O oră ţi-ar fi suficientă?

— Voi fi acolo, o asigură Claire.

Mâinile îi tremurau, cu acele vibraţii mărunte care prevestesc un cutremur lăuntric.

— Vă mulţumesc.

— O, nu-mi mulţumi, copilă, zise Amelie. Nu-mi imaginez că vei găsi ceva din tot ceea ce voi fi nevoită să-ţi spun ca fiindu-ţi câtuşi de puţin mângâietor.

Casa era pustie când ajunse Claire. Căută prin fiecare încăpere, inclusiv în spălătoria de la subsol, ca să fie absolut sigură. Eve era încă la lucru; Michael trebuia să fie la magazinul de muzică. Shane... n-avea nici cea mai mică idee despre unde putea să fie Shane, doar că în casă nu era nici urmă de Shane.

Apăsă pe butonul ascuns de pe coridorul de la etaj şi lambriurile se desfăcură, dezvăluind scara prăfuită care se înălţa spre încăperea secretă. Închise uşa după ea şi urcă anevoie, simţindu-se tot mai bolnavă şi mai izolată cu fiecare treaptă.

Sus, culorile se revărsau de-a lungul pereţilor: lămpi în stil victorian, numai giuvaieruri în toate nuanţele, şi o lumină palidă, apoasă. Acolo nu existau ferestre, nu existau ieşiri. Numai câteva frumoase piese de mobilier prăfuite, şi Amelie.

Şi bodyguarzi, fireşte. Rareori puteai s-o vezi pe Amelie undeva fără măcar unul dintre ei. De data aceasta erau doi la

număr, pândind prin unghere. Unul dintre ei o salută pe Claire cu o înclinare a capului. Aha. Ajunsese la saluturi cu bodyguarzii cei mai înfricoşători. Grozav. Chiar era în ascensiune pe scara socială din Morganville.

— Doamnă, o salută Claire, rămânând în picioare.

Amelie stătea jos, dar nu părea dispusă să-i inoculeze lui Claire fantezia că ar fi pe picior de egalitate. Era greu să descifrezi sentimentele Ameliei, însă Claire era destul de convinsă că în clipa aceea se încadrau în categoria celor de nerăbdare, cu serioase posibilităţi de avansare spre iritare.

— Am foarte puţin timp la dispoziţie pentru netezirea penelor tale zburlite, rosti Amelie.

Se foi un pic pe scaun, ceea ce era surprinzător: Amelie stătea, de regulă, extrem de imobilă, extrem de netulburată. Acum aproape că se fâţâia. Şi mai era ceva neobişnuit la ea azi: culoarea taiorului. Era tot unul clasic şi cu o croială superbă, însă de un gri-închis, culoare cu mult mai întunecată decât cele preferate de ea, în mod obişnuit. Îi făcea ochii să capete nuanţa norilor de furtună.

— Cu toate acestea, ai făcut mai mult decât ţi-am cerut cu Myrnin. Prin urmare, sunt înclinată să-ţi trec cu vederea impertinenţa, cu condiţia ca tu să înţelegi că este o dovadă de indulgenţă din partea mea. Nu un drept al tău.

— Înţeleg, zise Claire. Doar că... balul ăsta mascat... Myrnin l-a numit un banchet de bun-venit. A dat de înţeles că ar avea o importantă legătură cu domnul Bishop.

Privirea Ameliei, îndreptată asupra ei cu o concentrare impersonală, se ascuţi deodată.

— Ai discutat cu Myrnin privitor la sosirea lui Bishop?

— Păi... el m-a întrebat ce s-a mai întâmplat prin oraş, şi...

Claire se întrerupse, fiindcă deodată Amelie fu în picioare. Iar bodyguarzii ieşiseră din colţurile încăperii, ajungând acum foarte aproape, suficient de aproape încât să poată lovi.

— Nu mi-aţi spus să n-o fac!

— Dar ţi-am spus să nu te amesteci În problemele mele!

Un licăr şters şi flămând apăru în ochii aceia, la fel de înfricoşător, în felul său, ca şi domnul Bishop. Amelie, însă, se forţă să se destindă.

— Foarte bine. Răul a fost săvârşit. Şi Myrnin ce ţi-a spus?

— Mi-a spus...

Claire îşi umezi buzele şi furişă o privire spre bodyguarzii care se învârteau înspăimântător de aproape. Amelie ridică o sprânceană, după care făcu un semn cu capul, şi Claire mai degrabă îi simţi îndepărtându-se, decât să-i vadă.

— Mi-a spus că amândoi l-aţi crezut mort pe Bishop, aşa că l-a surprins să afle că a sosit în oraş. Zicea că Bishop vrea să se răzbune. Pe dumneavoastră.

— Şi despre banchet ce ţi-a spus?

— Numai că face parte dintr-un fel de ceremonie de hun-venit în oraş, pentru Bishop, răspunse Claire. Şi că n-aveţi în intenţie să vă luptaţi cu el, dacă organizaţi banchetul.

Zâmbetul Ameliei apăru rapid şi rece.

— Myrnin cunoaşte câte ceva despre lume şi despre politicile ei. Nu, nu intenţionez să mă lupt cu el. Cel puţin, dacă nu sunt obligată. Ţi-a mai spus şi altceva?

— Nu, zise Claire, adunându-şi curajul. Ysandre îl ia pe Shane cu ea. Şi Michael... tocmai am aflat că se duce, şi-o ia cu el pe Monica. Nu pe Eve.

— Îţi imaginezi că aş avea cea mai mică preocupare faţă de felul în care îşi aranjează prietenii tăi problemele amoroase?

— Nu, doar că... vreau să mă invitaţi şi pe mine. Vă rog. Toţi vampirii invită oameni. De ce nu m-aţi invita şi dumneavoastră pe mine?

Amelie făcu ochii mari. Nu foarte, dar îndeajuns pentru Claire cât să-şi dea seama că-i provocase o surpriză de mari proporţii.

— Dar ce motiv posibil ai avea ca să-ţi doreşti să participi?

— Monica spune că e evenimentul monden al anului, argumentă Claire.

Nu era tocmai convinsă că gluma era calea nimerită; ştia că Amelie avea un oarecare simţ al umorului, însă era vorba despre unul limitat.

Astăzi, se pare că era inexistent.

— Foarte bine. Adevărul este că îmi fac griji pentru Michael şi pentru Shane. Nu vreau decât să mă asigur... să mă asigur că ei sunt bine.

— Şi cum ai putea proceda astfel încât să te asiguri, dacă mie nu-mi stă în puteri?

Amelie nu mai aşteptă răspunsul, fiindcă era evident că nu exista vreunul.

— Tu vrei să-l supraveghezi pe băiat, să te asiguri că nu-i

cade pradă Ysandrei. Am ghicit?

Claire îşi înghiţi cu greu nodul din gât şi încuviinţă dând din cap. Asta nu era tot, dar era o mare parte din adevăr.

— Este o pierdere de timp. Nu, zise Amelie. Nu vei participa, Claire. Ţi-o spun cât se poate de clar, astfel încât să fim bine înţelese. Nu-mi pot permite să te pun în pericol. Nu vei fi de faţă la acest eveniment. Nici tu, nici Myrnin. Este clar?

— Dar...

Amelie ridică tonul până la nivel de strigăt.

— Este clar?

Furia ei era tăioasă precum lama de cuţit, şi Claire încuviinţă, cu răsuflarea tăiată. Ar fi vrut să facă un pas înapoi, să se îndepărteze de licărul acela oribil din ochii Ameliei, însă ştia că ar fi însemnat o idee foarte nepotrivită. Stătuse destul timp în preajma lui Myrnin ca să înţeleagă că retragerea era un semn de slăbiciune, iar slăbiciunea îndemna la atac.

Amelie continuă s-o fixeze cu privirea, imobilă şi tăcută, şi în ea se citea o sălbăticie pe care Claire nu izbutea s-o înţeleagă.

— Stăpână, zise unul dintre bodyguarzi. Ar trebui să plecăm.

O spusese de parcă ar fi trebuit să ajungă altundeva, însă Claire avea sinistra senzaţie că intervenise intenţionat. Oferindu-i Ameliei pretextul retragerii.

— Da, aprobă Amelie.

Însă în vocea ei se simţea o nuanţă dură, pe care Claire n-o mai auzise până acum.

— În tot cazul, să isprăvim cu toate acestea. Mi-ai auzit hotărârea, Claire. Te previn, nu-mi pune răbdarea la încercare. Îmi eşti preţioasă, dar nu de neînlocuit, şi ai prieteni şi părinţi în oraşul acesta, mult mai puţin utili.

Era cu neputinţă să-i interpretezi afirmaţia altfel, decât ca pe o ameninţare făţişă. Claire încuviinţă cu o mişcare lentă a capului.

— Vreau să aud răspunsul, insistă Amelie.

— Da. Am înţeles.

— Bun. Şi-acum, nu mă mai deranja. Poţi să pleci.

Claire se retrase de-a-ndăratelea spre scară. Făcu chiar doi paşi astfel, după care se întoarse şi se grăbi să parcurgă şi restul distanţei, dar când ajunse pe la jumătate, îşi dădu seama de faptul că butonul pentru deschiderea uşii era acolo, sus, ascuns în canapeaua pe care şedea Amelie.

Iar dacă Amelie nu voia s-o lase să iasă, nu putea să plece nicăieri.

Claire ajunse pe palierul de jos. Uşa tot închisă era. Îşi ridică privirea spre scară şi văzu umbre mişcându-se, dar nu auzi nimic.

Luminile se stinseră.

— Nu, şopti ea, şi frica o învălui ca o găleată cu apă rece ca gheaţa, din cap până-n picioare.

Întinse mâna, pipăind orbeşte uşa închisă.

— Nu, nu faceţi asta...

Ceva se schimbase în Amelie. Nu mai era acea regină calmă, distantă, de dinainte. Era mai... animalică. Mai înfometată.

Până la urmă, Claire fu nevoită să admită în sinea ei: Amelie era mai înfometată.

— Vă rog, imploră ea întunericul.

Ştia că erau acolo urechi care s-o audă.

— Vă rog, lăsaţi-mă să ies acum.

Auzi un clinchet ascuţit şi uşa se mişcă sub degetele ei, pivotând spre interior. O apucă de muchie cu ambele mâini şi trase spre ea. Dintr-odată, ajunse pe coridor, iar când îşi întoarse privirea, văzu uşa închizându-se la loc.

Se prăbuşi cu spatele de perete, tremurând toată.

Bine a mai mers, îşi zise în sinea ei, cu sarcasm. Ar fi vrut să ţipe, însă era aproape convinsă că ar fi fost o idee foarte, foarte proastă.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, apoi clămpănitul unor încălţări grele pe duşumeaua de la parter.

— Eve? strigă ea.

— Mda, îi răspunse Eve, cu o voce istovită. Vin acum.

Arăta chiar mai rău decât părea după voce. Veşmintele roşii care o favorizaseră atât de mult ceva mai devreme păreau ţipătoare acum, copleşind-o; dădea impresia că e gata să se prăbuşească, şi după halul în care i se înfăţişa machiajul, era clar că vărsase deja o grămadă de lacrimi.

— Of, exclamă Claire. Eve...

Eve încercă să zâmbească, dar nu prea mai avea resurse pentru aşa ceva.

— Cam penibil să mă necăjesc pentru Monica, nu? Dar cred că tocmai de-aia mă doare atât. Nu e că şi-ar lua pe cineva măcar pe jumătate simpatic, sau pe undeva pe-acolo. Trebuia să-şi

aleagă tocmai ciuma societăţii.

Eve îşi şterse ochii cu podul palmei. Creionul ei dermatograf şi rimelul produseseră o veritabilă harababură goth, şiroind în dâre murdare pe obrajii ei palizi.

— Nici nu încerca să-mi spui că i s-ar fi poruncit să facă asta. Nu-mi pasă dac-a fost aşa, tot trebuia să-mi spună mie, mai întâi. Şi tu de ce nu mă contrazici?

— Pentru că ai dreptate.

— A naibii de mare dreptate am!

Eve deschise cu o lovitură de picior uşa de la camera ei, intră şi se azvârli cu faţa în jos pe patul negru. Claire aprinse lumina, care consta în principal din şiraguri de beculeţe albe, din cele folosite ca ornamente pentru Crăciun, şi dintr-o veioză cu o eşarfa sângerie înfăşurată peste abajur. Eve începu să urle cu faţa înfundată în perna pe care o tot izbea cu pumnii. Claire se cocoţă pe un colţ al patului.

— Îl omor, zise Eve, sau cel puţin aşa ceva se înţelese, prin filtrul pernei. Îi înfig ţepuşa drept în inimă, îi bag usturoi în fund, şi... şi...

— Şi mai ce?

Michael apăruse în prag. Claire sări ca arsă de pe pat, iar Eve se ridică în capul oaselor, strângând perna cu ambele mâini.

— Când ai ajuns acasă? îl luă la rost Claire.

— Din câte se pare, tocmai la timp cât să-mi aud desfăşurătorul morţii. Îmi place mai ales partea cu usturoiul în fund. E ceva... deosebit.

— Mda, sigur, dar n-am terminat, rosti Eve.

Se lăsă să lunece jos de pe cuvertură, aruncă perna şi se proţăpi în faţa lui Michael, cu braţele încrucişate.

— Află că ţepuşa o să ţi-o înfig afară, în plin soare, în vârful unui muşuroi de furnici pişcătoare. Şi-o să râd.

— Dar ce-am mai făcut?

— Ce-ai mai făcut?

Privirea cu care-l fulgeră Eve era îndeajuns de fioroasă încât să-i smulgă unui vampir inima din piept.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios!

Michael încremeni de-a binelea, iar Claire avu impresia că expresia din ochii lui era însăşi definiţia cuvântului demascat.

— Monica. Ţi-a spus.

— Ha! De ce n-ar fi profitat de ocazie, să nu mi-o arunce în

faţă, fraiere? Şi, apropo de asta, Monica? Ai pierdut vreun pariu, sau ce? Fiindcă, zău, nu-mi trece prin minte vreun alt motiv ca să mă umileşti în halul ăsta.

— Nu, zise Michael.

Privirea lui se abătu spre Claire, într-o evidentă implorare de a-i lăsa singuri. Claire nu se clinti.

— N-am cum să-ţi explic, Eve. Îmi pare rău, dar pur şi simplu, n-am cum. Dar nu e ceea ce...

— Nici nu îndrăzni să-mi spui că nu e ceea ce pare, pentru că totdeauna e ceea ce pare!

Eve se avântă înainte, îşi repezi palmele drept în pieptul lui Michael şi-l îmbrânci cu un pas înapoi, afară din camera ei.

— Acum nu pot să vorbesc cu tine. Pleacă de-aici! Şi plecat să rămâi!

Trânti uşa după el şi o încuie. Adevărul e, meditä Claire, că o încuietoare nu putea să fie de cine ştie ce folos, dacă se gândea la cât de puternic era Michael însă probabil că el nu s-ar fi apucat să spargă uşile în propria casă, măcar atât.

— Eve, trebuie să mă asculţi. Te rog.

Eve se aruncă la loc pe pat, îşi înhăţă iPod-ul din sertar şi-şi trase căştile pe urechi, apăsând în acelaşi timp butonul de pornire. Claire auzi bubuitul de heavy-metal din cealaltă parte a camerei

— Eve?

Claire deschise uşa şi-şi îndreptă privirea spre Michael.

— Nu prea cred că te mai aude, îi zise. De data asta, chiar ai dat-o în bară, ştii, nu? Măcar lui Shane i s-a poruncit ce să facă. Tu ai avut de ales, nu-i aşa?

— Mda, o aprobă încetişor Michael. Am avut de ales. Dar tu chiar nu ai idee dintre care variante, nu-i aşa?

Îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi intră în camera lui din capătul culoarului şi închise uşa.

Poate că avea dreptate. Poate, într-adevăr, nu era ceea ce părea si fie. Dar, oricum ar fi fost, Eve nu era dispusă să-l asculte. Claire rămase acolo un timp, ascultând tăcerea aceea rece şi împietrită, după care scuturä din cap şi coborî la parter.

Crenvurştii cu chili nu mai aveau acelaşi gust când mâneai de una singură.

Shane ajunse acasă după lăsarea întunericului, şi încă din

clipa în care-l văzu, Claire ştiu că era ceva în neregulă. Arăta... distrat. Diferit.

Şi abia dacă-i făcu un semn cu capul în drumul lui, prin living, spre bucătărie. Ea stătea covrig pe canapea, marcând pasaje în cartea ei de engleză şi întrebându-se pentru a mia oară de ce putea cineva să aibă impresia că era important să cunoşti operele surorilor Brontë, şi având simultan o altă îndeletnicire, care consta în a nu urmări cu adevărat o emisiune culinară la televizor.

— Hei, strigă în urma lui. Ţi-am lăsat chili acolo!

Shane nu-i răspunse. Claire puse capacul markerului şi se duse până lângă uşa bucătăriei. Nu intră, ci doar rămase să asculte. Shane nu scotea zgomotele normale pentru un tip disperat de foame; de fapt, nu făcea nici cel mai mic zgomot.

Claire tocmai dezbătea în sinea ei posibilitatea de a se întoarce la învăţătură, când îl auzi deschizând uşa din spate. Apoi, voci, şoptite şi înfundate. Întredeschise foarte puţin uşa bucătăriei şi-şi încordă auzul.

— Ai noroc că nu chem poliţia, spunea Shane. Cară-te, amice.

— Nu pot. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu te apropii de niciuna dintre fete, m-ai înţeles?

— Nu vreau să fac rău nimănui!

Cunoştea vocea aia, sau i se părea că ar cunoaşte-o. Dar nu se putea să fie adevărat, pur şi simplu era imposibil.

Nu se putea ca Shane să stea de vorbă cu Jason, fratele lui Eve, cu atât mai puţin la uşa din spate. Sigur avea halucinaţii. Poate că era altcineva, altcineva care doar semăna la voce cu Jason Rosser...

Mai împinse puţin uşa, doar cât să poată zări personajul.

Ba nu, chiar era Jason. Absolut nicio îndoială în privinţa asta. Avea pe el chiar aceleaşi haine împuţite, pline de pete: blugii şi geaca din piele. Părul îi era lins şi chiar mai unsuros decât ultima dată când îl văzuse, şi arăta pământiu la faţă, bolnăvicios.

— Haide, frate, insistă el. Lasă-mă doar să vorbesc cu Claire. Dacă mă mai ţii mult aici, pe întuneric, sunt ca şi mâncat.

— Mă bucur să aflu.

Jason îşi strecură o mână înăuntru, împiedicându-l pe Shane să-i închidă uşa în nas.

— Te rog, frate. Chiar te rog.

Shane ezită. Claire nu putea să-şi închipuie de ce. Jason o hărţuise pe Eve; asasinase — sau, cel puţin, susţinuse că ar fi asasinat — fete nevinovate, într-o tentativă nesăbuită de a-i determina pe vampiri să-l înroleze în serviciul lor. Îl înjunghiase pe Shane în burtă.

Shane îşi repezise primul bâta de baseball spre el, îi glăsui micuţa şi puritana ei voce a conştiinţei. O repezi, cerându-i să tacă. Jason orchestrase încăierarea aceea, îl provocase pe Shane, atrăgându-l în ea, şi numai faptul că izbutiseră să-i aducă atât de repede o ambulanţă la faţa locului îi salvase viaţa lui Shane.

Acum, însă, Jason nu mai arăta ca un asasin dement. Arăta ca un puştan drogat, speriat, aproape mort de foame şi îngrozit peste poate. Şi disperat.

Claire intră în bucătărie. Jason se lumină la faţă.

— Claire! Claire, spune-i... spune-i că e OK. Promit, n-o să mă ating de nimeni. Spune-i că e OK să intru, ca să pot să vorbesc cu tine.

— Nu e deloc OK, zise Claire. Numai că el o ştie deja.

Shane încuviinţă. Îl împinse înapoi pe Jason, dezechilibrându-l şi făcându-l să cadă de pe verandă. Jason se împiedică de o cărămidă şi pică drept în fund. Aruncându-i o privire furioasă lui Shane, se ridică încet.

— Claire, trebuie să-ţi transmit ceva. Din partea lui Oliver.

Oliver nu are nimic de spus din ce am vrea noi să auzim, omule. Mai ales din gura ta.

— Eşti sigur?

Shane zâmbi.

— Cât se poate de sigur. Baftă în lupta pentru supravieţuire pe întuneric.

Şi dădu să închidă uşa. Aproape reuşise, când Jason strigă, repezit:

— Bishop întinde o capcană. Noi putem să vă spunem unde şi când.

Claire îşi puse mâna pe umărul lui Shane, iar el lăsă uşa întredeschisă, doar puţin crăpată.

— Ce tot spui acolo?

— Lăsaţi-mă să intru şi vă spun, replică Jason, care părea suficient de disperat încât să râcâie cu unghiile vopseaua de pe uşă. Te rog, Claire. Îţi jur că sunt cu totul sincer.

— Nu, îl refuză ea. Dacă Oliver are ceva de spus, discut cu el, nu cu tine.

Furia învăpăie ochii întunecaţi ai lui Jason ca gazul turnat peste foc; băiatul se ridică şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

— Aşa? Aşa vrei să joci, da?

— Nu mă joc absolut deloc, i-o întoarse Claire.

— Ba eu cred că da. Aşa că poate e cazul să aplicăm varianta de forţă.

Şi Jason se azvârli asupra uşii cu o asemenea putere, încât Shane se pomeni împins înapoi, iar Claire îşi pierdu echilibrul şi căzu, întinzându-se pe spate pe podeaua bucătăriei. În timp ce se răsucea, încercând să se ridice, simţi mâna lui Jason apucând-o de păr, dureros de strâns. O smuci, silind-o să se ridice în picioare, apoi o târî afară, în noapte. Claire ţipă şi se zbătu, însă el avea multă experienţă când venea vorba să le oblige pe fete să-i facă pe plac.

Şi încetă să se mai zbată în clipa în care el îi lipi de tâmplă ţeava unei arme.

— Bun, îi şopti el în ureche, şi chiar în starea aceea de furie oarbă, neagră, ea se gândi că răsuflarea lui era îndeajuns de dezgustătoare încât să cojească vopseaua. Liniştеşte-te, n-o să-ţi fac nimic, o asigură el. Am vorbit serios. Dar trebuie să mă asculţi.

Shane veni afară după ei, cu mişcări lente, dar fără să-şi ia ochii nici măcar pentru o clipă de la Jason. De la armă.

— Dă-i drumul

Jason hohoti şi începu s-o târască înapoi, spre alee, unde aştepta un automobil mare şi negru. Shane îi urmă, menţinându-se la o distanţi prudentă. Nu, mimă din buze Claire. Îl văzuse o dată pe Jason aproape omorându-l pe Shane. Nu putea să îndure o reeditare a acelei întâmplări. N-o să păţesc nimic.

Jason deschise portiera din dreptul volanului, o îmbrânci înăuntru, după care îşi făcu loc lângă ea. Claire se avântă imediat spre portiera din partea cealaltă.

Era încuiată.

Jason trânti uşa şi întoarse cheia în contact, pornind motorul. O apucă şi mai ferm de păr.

— Nu te mişca!

În clipa aceea, ceva greu căzu pe capota maşinii, îndoind-o

aproape până la capetele lor. Claire şi Jason se lăsară amândoi în jos, iar Claire scoase un scâncet, la gândul că panica l-ar putea îndemna pe Jason să apese pe trăgaci.

Nu se întâmplă astfel.

Un pumn străpunse capota metalică a automobilului, apucă marginea zdrenţuită şi o smulse ca pe capacul unei conserve din tablă. Iar chipul care-i privea de deasupra îi aparţinea lui Michael.

Ba nu... nu era Michael: era vampirul Michael. Cu colţii complet scoşi, şi ochii stacojii.

Michael era furios. Şi, în acelaşi timp, înfricoşător.

Se lăsă să cadă prin deschizătură ca o cascadă de lumini a lunii, îl apucă pe Jason de mâna înarmată şi o smulse de lângă Claire ca pe o jucărie. Una casantă. Jason scoase un urlet. Arma zbură cât colo, şi Claire tresări, acoperindu-şi capul, încercând să se facă ghem într-un colţişor. Întreaga maşină se zgudui când Michael îl azvârli pe Jason afară, drept prin deschizătura de deasupra. Jason urlă cât timp zbură prin aer, după care izbi pământul cu o bufnitură dezgustătoare şi se rostogoli la ceva distanţă de maşină. Michael se avântă şi el afară din automobil, ateriză uşor pe picioare în lumina farurilor şi se îndreptă spre locul din care încerca să scape, târâş, Jason. Fratele lui Eve se rostogoli pe o parte. Încă avea arma la el.

Îl împuşcă pe Michael de şase ori, în plin. Claire tresări la fiecare pocnet zgomotos.

Michael, nu.

Întinse mâna spre Jason, îi luă arma, o rupse în două, după care azvârli bucăţile în pubela rezemată de latura din spate a casei. Jason păru şocat, apoi resemnat, în timp ce Michael se apleca şi-l apuca de gulerul gecii din piele.

Shane îşi strecură mâna prin capota distrusă, deschise portiera maşinii şi o apucă de mijloc pe Claire. O trase afară, ajutând-o să se pună pe picioare.

— Eşti OK? o întrebă.

După voce, era profund zguduit şi-şi tot plimba mâinile pe ea, căutând găuri de gloanţe, probabil.

— Claire, zi ceva!

— Opreşte-l, şopti ea, privind peste umărul lui, spre Michael. Nu-l lăsa s-o facă.

Fiindcă Michael se pregătea să-şi înfigă colţii în Jason şi, odată

gestul dus la îndeplinire, nu mai exista cale de întoarcere. Shane îi aruncă o privire, una care probabil voia să spună că o considera nebună, însă ea se sili să rămână nemişcată şi calmă, chiar dacă în sinea ei tremura de groază.

— Shane, rosti ea, străduindu-se din răsputeri să imite autoritatea rece a Ameliei. Opreşte-1.

Observă cum Shane începe să conştientizeze cu adevărat ce se întâmplă, apoi el îi făcu un semn de încuviinţare şi se întoarse spre Michael, care nu părea nicidecum dispus să se lase îndepărtat cu vorba bună din pragul uciderii.

Însă Shane nu mai fu nevoit să încerce, fiindcă Michael îşi ridică tocmai atunci privirea şi o zări pe Eve stând în cadrul uşii, cu palmele strâns apăsate pe gură, cu ochii negri măriţi de oroare, privindu-şi iubitul cum ameninţă să sugă tot sângele din trupul fratelui ei mai mic.

Michael îşi lăsă prada din mâini. Jason se prăbuşi la loc pe pământ, scâncind şi încercând să se târască de-acolo.

Numai că Michael îşi puse talpa pe spinarea lui, ţintuindu-l în loc.

— Nu, rosti el, cu o voce joasă şi foarte, foarte ameninţătoare. Nu prea cred. Tentativă de răpire, atac cu armă letală, plus tentativă de asasinat asupra unui vampir? Eşti terminat, amice. Nu-ţi mai rămân decât urletele.

— Dobitocule! zbieră Jason. Lucrez pentru Oliver! Nu poţi să te atingi de mine!

Îşi suflecă mâneca scurtei şi iată, la încheietura lui, se afla o brăţară din argint.

Michael răspunse apăsându-i mai tare spinarea cu talpa.

— În cazul acesta, noi doi o să avem o discuţie cu Oliver, despre cum de şi-a trimis micul vierme acasă la mine, ca să mă împuşte, zise el. Şi cred că lui n-o să-i facă prea mare plăcere. Fiindcă sunt destul de convins că Oliver nu ţi-a cerut să faci una ca asta.

— Michael, strigă Shane.

Era un strigăt de avertisment, şi întorcându-se, Claire observă şi motivul: o altă maşină se apropia, o maşină de poliţie, cu luminile intermitente în funcţiune. Opri pe alee, blocând ieşirea maşinii pe jumătate dezmembrate a lui Jason, şi Richard Morrell coborî de la volan, cu o armă de vânătoare în mâini. Detectivii Joe Hess şi Travis Lowe erau cu el, ambii având armele

pregătite.

Nu mai văzuse pe niciunul dintre ei să arate atât de întunecat la faţă, însă se bucură să-i vadă. Asta însemna, cel puţin, că va pune cineva capăt nebuniilor lui Jason, în sfârşit. Michael avusese dreptate: pentru Jason nu exista un final fericit, numai că...

Richard Morrell îşi propti patul puştii de umăr. Şi ţintea spre Michael. Ceilalţi doi bărbaţi luară, la rândul lor, poziţii de tragere.

Lui Claire i se tăie respiraţia.

— Dă-te la o parte din drum, îi ordonă detectivul Hess lui Shane, făcând un semn violent cu capul spre el.

Shane nu-l contrazise. Ridică mâinile şi bătu în retragere. Michael întoarse capul, îi văzu pe poliţişti luându-l la ţintă, şi se încruntă.

— Lasă-l, Michael, îi zise Travis Lowe. Hai s-o luăm uşurel.

— Ce se-ntâmplă?

— Fiecare lucru, la timpul lui. Lasă-l pe puşti să se ridice.

Michael îşi luă piciorul. Jason se grăbi să se ridice şl încercă să scape cu fuga; Richard Morrell oftă, îi întinse puşca lui Joe Hess şi porni rapid după el. Oricât de iute ar fi fost Jason, Richard îl întrecu. Îl dobori printr-un placaj din zbor până să ajungă la jumătatea drumului spre gard. Apoi îl rostogoli pe spate şi-l încătuşă cu mişcări brutale şi eficiente, îl smuci în picioare şi-l făcu să se întoarcă spre locul în care ceilalţi doi poliţişti îl ţineau pe Michael sub ameninţarea armelor.

— Ce se-ntâmplă? repetă Michael. Ăsta încearcă s-o răpească pe Claire, şi voi săriţi pe mine? De ce?

— Hai să spunem că te salvăm de tine însuţi, îi răspunse detectivul Joe Hess. Eşti bine? Te-ai calmat?

Michael încuviinţă. Hess îşi lăsă arma în jos şi la fel procedă şi Travis Lowe. Richard Morrell îl urcă pe Jason pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

— Am primit un pont, explică Hess, cum că tu ai fi luat-o razna şi ai încerca să-ţi omori prietenii. Dar din moment ce-i văd pe toţi aici, bine sănătoşi, presupun că micul Jason reprezintă adevărata problemă.

Richard se întoarse, ştergându-şi mâinile cu o batistă. Era cât se poate de clar că nici lui nu-i făcea plăcere să se atingă de Jason.

— A intrat prin efracţie? se interesă el

— Nu, îi răspunse Shane. Ne-a ameninţat cu o armă şi a smuls-o pe Claire pe uşa din spate. A încercat să plece cu ea, în maşină. Michael l-a oprit.

Michael, îşi dădu seama Claire, pe măsură ce pulsul începea să i se calmeze, revenind la normal, fusese împuşcat de şase ori în plin piept, de la mică distanţă. Bluza lui albă, largă, avea şase orificii înnegrite şi zdrenţuite ca dovadă, toate mărginite de un contur subţire, roşiatic. Îşi aminti de Myrnin, crestându-şi nepăsător braţul, despicând vene şi artere şi muşchi, doar ca să obţină o probă de sânge.

N-avea cum să ştie sigur dacă aşa era, dar nu părea să mai existe vreo urmă pe pieptul lui Michael, pe sub cămaşă, iar mişcările lui nu erau ale cuiva cu şase gloanţe în corp. Nici măcar ale cuiva aflat sub stare de şoc.

Uau.

— Ce-a vrut? întrebă detectivul Hess. A spus?

— A spus că vrea să discute cu mine, îi răspunse Claire.

Măcar atâta lucru era adevărat; nu voia să-l târască pe Oliver în povestea asta. Şi-aşa era destul tămbălău.

— Cred că într-adevăr asta a vrut, continuă ea. Doar că şi-a dat seama că nu se putea aici. Nu... nu cred că a vrut cu adevărat să-mi facă vreun rău.

De data asta, completă în gând.

Shane o privi de parcă ar fi văzut cum îi creşte un al doilea cap, dar unul cu serioase afecţiuni cerebrale.

— Claire, e Jason! Evident c-a vrut să-ţi facă rău! Ce, arma îndreptată spre capul tău nu-ţi spune nimic?

Avea dreptate, firește, numai că... îi văzuse ochii lui Jason, şi nu regăsise în ei acea bucurie a animalului de pradă, pe care i-o observase altădată, când îşi juca micile lui jocuri sadice. Acum, era o disperare sinceră. Nu putea să explice de ce, însă îl credea pe Jason.

De data asta.

Shane continua s-o privească încruntat. La fel şl Michael.

— Te simţi bine? o întrebă Shane, cuprinzând-o în braţe.

Greutatea caldă a trupului lui se strânse într-al ei, făcând-o să-şi dea seama cât de tulburată se simţea. Tremura şi i se înmuiaseră genunchii. Aş putea să leşin, se gândi ea. Şi el să mă prindă.

Şi totuşi, rămase pe propriile picioare, se trase puţin înapoi şi-l privi în ochi.

— Perfect, îi răspunse, după care îl sărută. Totul e perfect.

Nouă

Eve nu spusese o vorbă, însă se lăsase condusă de Michael înapoi în casă, după plecarea poliţiştilor; îi aruncase o singură privire fratelui ei, când fusese săltat, cu cătuşe la mâini, dar atât îi ajunsese. După şocul provocat de moartea tatălui ei şi necazurile cu Michael, Claire nu credea că lui Eve i-ar mai fi rămas prea mult loc pentru alte emoţii.

Ca printr-un acord tacit, niciunul dintre ei nu se duse la culcare. Nici nu mâncară. Se înghesuită împreună pe canapea, mulţumiţi să simtă căldură şi companie, şi-şi puseră un film. Unul de groază, după cum se dovedi, însă Claire era bucuroasă să se mai concentreze şi asupra problemelor altcuiva. Să te vâneze un întreg oraş plin de zombi ar fi putut să pară o uşurare, într-un fel: cel puţin, ştiai de cine să fugi, şi spre cine să fugi îşi lăsă capul pe pieptul lui Shane, ascultând mai degrabă respiraţia acestuia, decât replicile aruncate de personaje. Mâna lui mângâia încet, dar fără întrerupere, părul, alungându-i treptat toată încordarea şi spaima.

Eve şi Michael nu se cuibăriseră la început unul în celălalt, dar după o vreme, el o cuprinse cu un braţ şi-o trase mai aproape, şi ea nu se împotrivi.

Până să se deruleze tot genericul final, dormeau cu toţii buştean, iar grijile erau foarte, foarte departe.

Zilele de vineri erau de obicei bune, sub aspectul cursurilor; ba chiar şi profesorii, în majoritatea lor, se aflau în dispoziţii mai favorabile.

Totuşi, nu şi în vinerea aceasta. Prin aer plutea o încordare bizară, însoţită de muşcăturile din ce în ce mai îngheţate ale vântului. Primul ei profesor din programul zilei îşi pierduse cumpătul la auzul soneriei unui telefon mobil, şi-o făcuse pe o fată din anul al doilea, din cine ştie ce surăţie, să izbucnească în lacrimi, după care o alungase din clasă cu un categoric calificativ sub cel de trecere. A doua oră de curs nu se desfăşură

mai bine: asistentul avea o migrenă, poate o mahmureală, şi era morocănos ca naiba: nici nu-i trecea prin cap să se deranjeze să-şi încetinească ritmul rapid al predării, sau să răspundă la vreo întrebare.

Singurul lucru bun cu privire la cel de-al treilea curs era că ştia că se va încheia în mai puţin de o oră. Profesorul Anderson îi anunţase în repetate rânduri că azi urma să le dea un test-fulger; numai un pacient aflat în comă profundă n-ar fi ştiut că trebuie să vină pregătit. Anderson era unul dintre acei profesori: cei care-ţi ofereau şanse din belşug, dar testul era Test, şi gata. Nu dădea decât două pe an, şi dacă nu obţineai rezultate bune la amândouă, erai pierdut. Avea reputaţia unui tip simpatic, care zâmbea mult, însă niciodată până acum nu-i acordase cuiva o şansă suplimentară, sau cel puţin aşa auzise Claire.

Avansaţilor de la istorie le plăcea să-i boteze cursul Andersonville, ceea ce constituia o aluzie deloc amuzantă la lagărul de prizonieri din Războiul Civil. Claire învăţase de-i săriseră capacele şi era absolut sigură că avea să obţină calificativul maxim, ba să-i mai şi rămână timp liber.

Făcu un popas la toaletă, din moment ce era puţin cam devreme, şi-şi rezemă cu grijă rucsacul de peretele cabinei, cât timp îşi făcu treaba. Tocmai recapitula în minte datele şi evenimentele, când auzi un râset înfundat din apropierea chiuvetelor. Ceva din el o făcu să-i îngheţe sângele în vene: nu era un râs nevinovat. Avea în el ceva bizar.

— Am auzit că azi e un test în Andersonville, rosti o voce.

Una cunoscută. Era Monica Morrell.

— Hei, ia zi, arată bine culoarea asta?

— Drăguţ, zise Gina, îndeplinindu-şi misiunea de Prietena Aprobatoare Numărul 1. Asta-i noul roşu de iarnă?

— Mda, ar trebui să sclipească. Zi, sclipeşte?

Claire trase apa, îşi luă rucsacul şi-şi adună puterile pentru impact. Încercă să pară că nu i-ar păsa câtuşi de puţin de faptul că Monica, Gina şi Jennifer ocupau trei din cele patru chiuvete. Sau că restul toaletei era pustiu.

Monica îşi admira rujul, de o nuanţă roşie de prostituată, trimiţând bezele spre reflexia ei din oglindă. Claire îşi menţinu privirea drept înainte. Ia săpunul. Deschide robinetul. Spală-te...

— Hei, arătare, tu eşti în Andersonville, aşa-i?

Claire încuviinţă. Îşi spălă mâinile, se clăti şi se întinse să ia

un prosop din hârtie.

Jennifer îi şterpeli rucsacul şi-l trase mai încolo, unde nu putea să ajungă la el.

— Hei! strigă Claire, încercând să-şi recapete lucrurile, însă Jennifer se feri, după care Monica o apucă de încheietură şi-i prinse ceva rece şi metalic în jurul ei.

Pentru o clipă înnebunitoare, Claire se gândi: Şi-a schimbat brăţara cu a mea. Acum sunt proprietatea lui Oliver...

Însă era doar metalul rece al unei perechi de cătuşe. Monica se aplecă şi prinse celălalt capăt de stâlpul metalic al celei mai apropiate cabine de toaletă.

— Aşa, zise ea, făcând câţiva paşi înapoi şi punându-şi mâinile în şolduri. Cred c-o să afli pe pielea ta cât de dur poate să fie micul general, Claire. Dar nu-ţi face griji. Sunt convinsă că eşti atât de isteaţă, încât o să completezi răspunsurile la testul ăla numai prin puterea minţii, sau cam aşa ceva.

Claire smuci inutil cătuşele, chiar dacă ştia că e o prostie: nu putea să mai scape de-acolo. Izbi cu piciorul uşa cabinei. Era suficient de tare, încât să reziste atâtor generaţii de studenţi; disperarea ei n-avea cum să-i lase urme.

— Dă-mi cheia! urlă ea.

Monica i-o flutură prin faţa ochilor: un obiect micuţ, argintiu, şi intangibil.

— Cheia asta? se miră, aruncând-o în cel mai apropiat vas de toaletă şi trăgând apa. Hopa! Uau, ce păcat! Dar aşteaptă aici. Mă duc după ajutor!

Izbucniră toate în râs. Jennifer îi împinse cu un gest dispreţuitor rucsacul pe podea.

— Uite-l, îi zise. Poate vrei să mai toceşti pentru test, sau ştiu eu ce.

Furioasă, Claire îşi deschise rucsacul şi începu să caute ceva, orice putea să-i folosească drept şperaclu. Nu c-ar fi cunoscut măcar noţiunile elementare ale forţării încuietorilor, nu tocmai, dar putea să înveţe. Trebuia să înveţe. Nu se mai obosi să ridice privirea când cele trei fete ieşiră din toaletă, continuând să râdă.

Avea de ales între vreo două cleme pentru foi, un ac cu gămălie, şi puterea propriei furii, care din nefericire nu era capabilă să topească metalul. Ci doar, eventual, creierul ei.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi-şi examină

posibilităţile. N-ar fi surprins-o să afle că Eve sau Shane trecuseră prin experienţe implicând cătuşele — şi descotorosirea de ele — însă nu era convinsă că şi-ar dori să le suporte întrebările, în acelaşi timp.

Până la urmă, sună la dispeceratul poliţiei din Morganville şi-l ceru la telefon pe Richard Morrell. După o scurtă aşteptare, i se făcu legătura cu maşina lui de patrulare.

— Sunt Claire Danvers, zise ea. Am... am nevoie de ceva ajutor.

— De ce gen?

— Sora ta m-a cam... încătuşat în toaletă. Şi am un test de dat. Nu am cheie. Speram că ai putea...

— Uite ce e, îmi pare rău pentru tine, dar acum mă duc să rezolv un caz de tulburarea liniştii interne. O să-mi ia cam o oră până termin acolo. Nu ştiu ce-ai putut să-i zici Monicăi, dar dacă doar ţi-ai...

— Ce, să-i cer scuze? se răsti Claire. Nu i-am zis nimic. Ea m-a atacat prin surprindere, apoi a aruncat cheia şi a tras apa după ea, şi eu trebuie să ajung la oră!

Oftatul lui Richard făcu să zbârnâie membrana difuzorului.

— Ajung cât pot de repede.

Şi închise. Claire începu să-şi facă de lucru cu boldul, privind cum trec minutele, unul după altul. Tic-tac, tic-tac, uite cum zboară calificativul ei la Andersonville.

Până să apară Richard Morrell cu o cheie pentru cătuşe şi s-o elibereze, în sala de curs era deja întuneric. Claire dădu fuga tocmai până în cabinetul profesorului Anderson, şi se simţi străbătută de un val de uşurare când văzu uşa deschisă. Trebuia să-i mai dea o şansă.

Vorbea cu o altă studentă, care era cu spatele spre Claire; se opri în prag, tremurând şi gâfâind, şi se alese cu o privire încruntată din partea profesorului Anderson.

— Da? zise el.

Era tânăr, însă părul blond deja i se rărea în creştet. Avea mania să poarte jachete sport pe care le-ar fi preferat bărbaţii de două ori mai în vârstă decât el; poate avea impresia că tweedul şi peticele din piele i-ar face pe alţii să-l ia în serios.

Dar pe Claire n-o interesa felul în care arăta profesorul. O interesa doar faptul că avea autoritatea de a acorda calificative.

— Bună ziua, domnule, eu sunt Claire Danvers, şi sunt la...

— Ştiu cine eşti, Claire. Ai lipsit la test.

— Da, am...

— Nu accept scuze, cu excepţia cazurilor de decese, sau de îmbolnăviri grave, replică el, examinând-o din cap până-n picioare. Nu remarc semne ale vreuneia dintre acestea.

— Dar...

Cealaltă studentă o privea acum, cu un licăr răutăcios în ochi. Claire n-o cunoştea, însă observă că avea o brăţară din argint, şi putea să parieze că făcea parte din rândul dragelor şi apropiatelor colege de surăţie ale Monicăi. Păr negru, lucios, tuns după ultimul răcnet al modei, machiaj impecabil. Haine care ţipau a carte de credit abuziv întrebuinţată.

— Domnule profesor, zise fata, după care îi mai şopti ceva la ureche.

Anderson făcu ochii mari. Fata îşi strânse cărţile şi plecă, ocolind-o la mare distanţă pe Claire.

— Domnule, zău că n-am... n-a fost vina mea...

— Din ceea ce tocmai am aflat, a fost vina ta cu vârf şi îndesat, replică Anderson. Ea mi-a spus că ai adormit în toaletă. Şi că a trecut pe lângă tine în drum spre sala de clasă.

— N-a fost aşa! Am fost...

— Nu mă interesează unde ai fost, Claire. Mă interesează unde n-ai fost, şi anume, în banca ta, la ora programată, dând testul. Acum, te rog, du-te.

— Am fost legată cu cătuşe!

Profesorul păru descumpănit pentru scurt timp de replica ei, însă imediat scutură din cap.

— Nu sunt interesat de farsele surăţiilor. Dacă vei învăţa foarte bine în tot restul semestrului, vei putea încă să scoţi un calificativ de trecere. În afară de cazul în care preferi să renunţi la curs. Cred că mai ai încă o zi, sau două, la dispoziţie, ca să iei o hotărâre.

El, pur şi simplu, n-o asculta. Şi, din câte îşi dădea seama Claire, nici n-avea s-o asculte. Lui chiar nu-i păsa de problemele ei. Lui chiar nu-i păsa de ea.

Îl fixă cu privirea timp de câteva secunde, în tăcere, încercând să găsească la el vreo urmă de înţelegere, însă tot ceea ce văzu era o iritare egocentrică.

— O zi bună, domnişoară Danvers, îi zise, aşezându-se la biroul lui.

Şi ignorând-o ostentativ.

Claire îşi înghiţi cuvintele care probabil i-ar fi atras exmatricularea şi renunţă la restul orelor, ducându-se acasă.

Undeva, în adâncul minţii ei, un ceas ticăia neîntrerupt. Numărătoarea inversă până la balul mascat al lui Bishop.

Un singur lucru i se părea liniştitor în teoria aceea a apocalipsei totale: măcar însemna că nu mai era obligată să pice la vreo materie.

Tocmai când credea că ziua ei de vineri nu putea să fie mai rea de-atât, apărură musafiri la vremea mesei.

Claire se zgâi prin vizor şi văzu un păr întunecat, cârlionţat. Şi un zâmbet răutăcios.

— Ai face mai bine să mă inviţi înăuntru, îi zise Ysandre. Fiindcă ştii că ţi-aş tortura vecinii până când mi-ai deschide.

— Michael! urlă Claire.

El era în living şi lucra la câteva cântece noi, însă auzi muzica oprindu-se. Până să se stingă ecourile, îi era deja alături.

— E ea, îl informă. Ysandre. Ce să fac?

Michael deschise uşa şi se pomeni cu ea în faţă. Ysandre îi zâmbi. François o însoţea, amândoi sclipitori şi infatuaţi şi într-atât de aroganţi, încât Claire simţi c-o mănâncă palmele.

— Vreau să vorbesc cu Shane, zise Ysandre.

— Atunci, o să fii dezamăgită.

François ridică din sprâncene, se lăsă în jos şi extrase o siluetă umană din tufişurile de lângă trepte. Claire rămase cu răsuflarea tăiată.

Era Miranda, arătând total îngrozită. Legată de mâini şi de picioare, şi cu căluş în gură.

— Hai să punem problema altfel, zise Ysandre. Poţi să ne laşi înăuntru, să discutăm, sau ne luăm masa în aer liber, chiar aici, pe veranda ta.

Nu exista absolut niciun răspuns posibil la aşa ceva, se gândi Claire, care-l văzu şi pe Michael luptându-se, la rândul lui, cu conştientizarea acestei imposibilităţi. După ce lăsă tăcerea să se prelungească într-atât, încât Claire începu să se teamă de-a binelea că Miranda avea să fie ucisă — François părea bucuros de ocazie — Michael făcu, în sfârşit, un semn aprobator.

— Foarte bine, zise el. Intraţi.

— Ei, mulţumesc, scumpule, replică Ysandre, pătrunzând

tacticoasă în casă.

François o urmă, după ce mai întâi o lăsă pe Miranda să cadă pe podeaua din lemn a antreului. Claire îngenunche lângă fată şi-i dezlegă mâinile.

— Eşti bine? o întrebă în şoaptă.

Miranda încuviinţă, cu ochii mari.

— Fugi de-aici. Du-te acasă. Du-te.

Miranda se eliberă de funiile din jurul gleznelor, se ridică grăbită şi o rupse la fugă.

Claire închise uşa după ea şi se îndreptă în grabă spre living.

François împinsese deoparte chitara lui Michael şi-i ocupase fotoliul. Ysandre se aşezase pe canapea, făcându-se comodă, de parcă ar fi fost stăpână peste întreaga lume şi peste tot din ea.

— Foarte drăguţ din partea ta să ne inviţi înăuntru, Michael. Nu cred că relaţia noastră a debutat prea bine. Vreau s-o luăm de la capăt.

François izbucni în râs.

— Da, aprobă el. Ar trebui să fim prieteni, Michael. Iar tu n-ar trebui să locuieşti laolaltă cu vitele.

— Asta-i tot ce aveţi de spus? Pentru că, dacă da, cred că am epuizat subiectele de discuţie.

— O, nu tocmai, replică Ysandre.

— Îşi pregăteau masa, zise François. Ce ridicol, nu ţi se pare? Când ne-au lăsat să intrăm.

— Oamenii ăştia altceva nu fac, decât să mănânce, filosofă Ysandre. Nu-i de mirare că toţi sunt graşi şi leneşi.

Apăru şi Shane, venind din bucătărie. Nu se arătă surprins, constată Claire; sigur îi auzise.

— Nu v-a invitat nimeni la masă, le zise el.

Ysandre îi expedie o bezea.

— O, Shane, să ştii că pe mine chiar nu mă interesează dacă m-a invitat cineva, sau nu, iar tu nu eşti nici pe departe atât de puternic, încât să mă obligi să plec, zise ea. E vineri, iubitule. Ai primit costumul pe care vreau să-l porţi mâine?

Shane încuviinţă fără voia lui, de parcă i-ar fi înţepenit gâtul. Iar în ochi avea o lumină mai mult decât nebunească.

— Ar fi cazul să pleci, o atenţionă Claire pe Ysandre, cu o vitejie de care nu se simţea în realitate capabilă.

— Tu ce crezi, Michael? Ar fi? întrebă Ysandre, fixându-l cu privirea, şi în ochi îi apăru ceva cumplit. Ar trebui să plec?

— Nu, răspunse el. Mai stai

Claire rămase cu gura căscată.

Ei pot să te facă să simţi anumite lucruri. Să faci anumite lucruri, fie cu voia ta, fie fără. Shane i-o spusese, însă ea nu-şi închipuise că puteau să procedeze la fel şi cu alţi vampiri. Până şi cu unul atât de tânăr şi de neexperimentat, cum era Michael.

— Michael!

El nici n-o privi. Părea total captiv în mrejele atracţiei exercitate de Ysandre.

Claire îşi scoase telefonul mobil din buzunar. Ezită privind agenda cu numere.

— Cauţi pe cine să chemi in ajutor?

François îi smulse telefonul din mâini, făcându-l să zboare în cealaltă parte a încăperii.

— Amelie n-o să-ţi mulţumească dacă o distragi de la pregătirile ei. E ocupată, ocupată, şi iar ocupată, asigurându-se că totul va decurge exact cum trebuie, ca să-şi primească aşa cum se cuvine iubitul părinte.

— Poate c-ar trebui să-l întrebi pe Michael ce să faci, interveni Ysandre, râzând şi arătându-şi colţii. Îi pronunţase prenumele ca pe Michelle. Sunt sigură c-o să te ajute să scapi de noi. E atât de fioros, nu-i aşa?

Ochii lui Michael deveneau, încetul cu încetul, stacojii.

Pot să te facă să simţi anumite lucruri. Să faci anumite lucruri.

— Shane, zise Claire. Trebuie să plecăm de-aici. Imediat.

— Nu-l las pe Michael.

— Tocmai Michael e problema.

Ysandre izbucni în râs.

— Tu chiar eşti isteaţă, ma chérie.

François pocni din degete în faţa ochilor lui Michael.

— Cina e gata.

Michael deschise gura şi mârâi, arătându-şi colţii. Din plin.

După care întoarse capul şi-o fixă cu privirea pe Claire.

— Of, fir-ar a naibii, rosti Shane precipitat, apucând-o de braţ pe Claire. În bucătărie!

Se retraseră amândoi. Shane baricadă uşa bucătăriei cu masa, deşi nu le era de prea mare folos, după care se îndreptară spre ieşirea din spate.

Claire deschise frigiderul şi scoase din fundul lui ultimele două sticle nedestupate ale lui Michael. Trebuie să-i spun lui Michael

să-şi mai ia, îşi zise, şi cât de ciudat suna asta? Rămânerea în pană de sânge începea să devină la fel de normală ca nevoia de Coca-cola, sau de unt.

Doar bătea câmpii, în mintea ei, atât şi nimic mai mult. Şi totuşi, era de un calm neobişnuit.

Michael dădu buzna în bucătărie, îndreptându-se direct spre ei.

Claire îi ieşi în cale, îi întinse o sticlă şi-i zise:

— Tu nu eşti de-al lor. Eşti de-al nostru. Eşti unul dintre noi şi te iubim.

— Claire...

Vocea lui Shane suna torturată, însă el nu se clinti. Poate-şi dăduse seama că ar putea strica totul.

Michael se opri. Ochii încă-i ardeau cu văpăi roşii, însă acum părea s-o vadă.

Şi roşeaţa aceea pâlpâi uşor.

Ea îi întinse sticla.

— Bea-l, îl îndemnă. O să te simţi mai bine. Ai încredere în mine, Michael. Te rog.

El continua s-o privească fix în ochi.

Şi, de data aceasta, ea fu cea care-l provocă. Priveşte-mă. Dă-ţi seama de ceea ce faci.

Azvârle-o afară.

Flăcările din ochii lui deveniră albe. Îi smulse sticla din mână, făcu să-i sară capacul şi o duse la gură, gâlgâindu-i conţinutul cât de repede putea să înghită.

Dar nu-şi abătu privirea.

Şi nici ea.

Ochii i se decolorară la loc, revenind la albastrul lor firesc, şi mâna lăsă sticla în jos, însoţind gestul de un geamăt. O dâră subţire de sânge îi picura de pe buze, şi şi-o şterse cu o mână tremurătoare.

— Gata, a trecut, îi zise Claire. Ea ţi-a pătruns în minte. E capabilă de asta. Ea...

Între timp, Shane dispăruse. Cât timp se concentrase ea atât de intens asupra lui Michael, el, pur şi simplu... dispăruse.

Uşa bucătăriei se mişca încă.

Data viitoare, o să-i fie mai uşor, o prevenise Shane.

Claire porni spre living. Michael încercă s-o oprească, însă părea slăbit. Bolnav. Îşi aminti cât de zguduit fusese Shane.

De ce nu pe mine? De ce nu mă manevrează pe mine?

Poate că nu era capabilă.

Shane stătea pe canapea lângă Ysandre şi avea cămaşa descheiată. Ysandre îşi plimba degetele pe pieptul lui, de sus până jos şi înapoi, trasând linii invizibile şi, sub privirea lui Claire, începu să-l ciugulească de gât. Nu la modul serios, adică nu cât să-i sugă sângele, ci mici muşcături, jucăuşe. Şi lingându-l.

Shane avea faţa imobilă şi inexpresivă, însă ochii îi erau ca două iazuri de panică. El nu vrea, înţelese Claire. Ea îl obligă.

Claire azvârli cu cea de-a doua sticlă în Ysandre. Mâna femeii-vampir ţâşni incredibil de iute, înhăţând-o din zbor, înainte să-i atingă tâmpla.

— Dacă ţi-e foame, hrăneşte-te, îi zise Claire. Şi ia-ţi labele de pe iubitul meu.

Ysandre miji ochii spre ea. Claire simţi ceva atingându-i mintea, dar era ca şi cum ar fi trecut printr-o pânză de păianjen, lesne de destrămat.

Femeia-vampir făcu să zboare cu un bobârnac capacul sticlei, o adulmecă şi făcu o strâmbătură dezgustată.

— Nu mai fi atât de posesivă. Shane e la dispoziţia mea. Aşa scrie în invitaţie.

— E la dispoziţia ta mâine. Nu azi.

— Vai, ce încântător! O avocată atât de tânără!

Ysandre sorbi din sticlă, regurgită şi scutură din cap.

— De ce s-or supune vampirii noştri unei asemenea înjosiri este ceva mai presus de puterea mea de înţelegere. Chestia asta e râncedă. O împuţiciune de nebăut.

Aruncă sticla înapoi spre Claire, care nu avu încotro şi încercă s-o prindă; reuşi, însă conţinutul ei rece o împroşcă pe faţă şi pe gât.

— Ia-o de-aici, îi ordonă Ysandre, ai cărei ochi căpătară un oribil luciu întunecat, mânios şi crud. Şi curăţă-te, adăugă ea. Eşti la fel de inutilă ca şi ospitalitatea pe care o oferi.

— Ieşi de-aici, rosti Claire.

Acum putea să simtă puterea casei, adunându-se în jurul ei ca norii de furtună. Dând năvală prin tăcerea de gheaţă, trosnind de electricitate.

— Ieşi din casa noastră. Imediat.

Erupse prin tălpile ei, dureros şi şocant, izbindu-i pe Ysandre

şi pe François ca un fulger invizibil. Îi doborî pe amândoi, îi înşfăcă de glezne şi-i târî spre uşa de la intrare, care zbură de perete până ca ei să ajungă la ea.

Ysandre ţipă ascuţit şi se agăţă cu ghearele de podea, însă sforţările îi erau inutile. În momentul acela, casa nu stătea la discuţii.

Îi aruncă afară, în soare. François şi Ysandre se ridicară, clătinându-se, îşi acoperiră capetele şi porniră în fugă spre maşina lor.

Claire se opri în pragul uşii, stropită toată de sânge rece, şi urlă după ei:

— Şi să nu vă mai prind pe-aici!

Energia aceea se risipi brusc, iar pustiul lăsat în loc o făcu să se cutremure. Se agăţă de uşă pentru câteva secunde, suficient cât să-i vadă îndepărtându-se în goana automobilului, după care se întoarse, împleticindu-se, în living. Shane era tot pe canapea, cu cămaşa descheiată până la brâu şi cu capul între palme.

Tremura.

— Eşti bine? îl întrebă.

El încuviinţă printr-o mişcare convulsivă, fără să-şi ridice ochii spre ea. Michael deschise uşa bucătăriei şi se repezi drept spre Claire. Avea în mână un prosop, cu care-i şterse sângele de pe faţă şi de pe mâini, cu mişcări aspre, agitate.

— Cum ai făcut asta? o întrebă. Nici măcar eu nu pot... nu aşa, la comandă. Şi, oricum, nu ca tine.

— Nu ştiu, mărturisi ea.

Se simţea bolnavă şi tremura, aşa că se aşeză pe canapea, lângă Shane, care tocmai îşi încheia nasturii cămăşii. Degetele i se mişcau cu încetineală şi nesigure.

— Shane? zise Michael, oprindu-se în picioare lângă el, cu o voce extrem de blândă.

— Mda, frate, n-am nimic, răspunse el, însă vocea îi era stinsă de epuizare. Poate c-o avea putere asupra mea, dar tot nu mă poate obliga să fiu la dispoziţia ei până mâine-seară. Nu cred c-o să mai rişte să se întoarcă. Oricum, nu doar pentru mine.

Atunci, îşi ridică privirea spre Michael, iar acesta din urmă încuviinţă, crispat.

— N-aş vrea să-ţi cer, zise Shane, dar...

— Nici nu trebuie să-mi ceri, îl opri Michael. O să am grijă de tine. Cât o să pot.

Bătură palma.

— Am nevoie să fac un duş, anunţă Shane, şi urcă la etaj.

Însă mişcările nu erau ale lui Shane, câtuşi de puţin: erau prea lente, prea greoaie, prea... înfrânte.

Michael făcuse promisiunea, însă Claire se temea — foarte tare — că nu-i va sta în puteri să şi-o ţină. De îndată ce aveau să fie departe de casa aceasta, izolaţi şi despărţiţi, nimeni n-ar mai fi putut s-o împiedice pe Ysandre să facă orice-ar fi poftit cu Shane. Cu Michael. Cu oricine.

Dacă Jason spusese adevărul, atunci când venise la ei acasă, căutând să stea de vorbă, însemna că Oliver avea ceva de spus. Şi poate că mai era încă valabil.

Poate, cumva, l-ar fi ajutat pe Shane.

Era, cu adevărat, singurul lucru care-i putea trece prin minte lui Claire, ca posibil ajutor.

Când intră în cafeneaua lui Oliver, căzu din lac în puţ, cu toate că nu era la fel de evident ca atunci când Ysandre şi François puseseră stăpânire pe living. De fapt, Claire avu nevoie de câteva clipe până să identifice ceea ce era ciudat în toată imaginea, fiindcă la prima vedere totul părea destul de normal.

Şi totuşi, nu era.

Eve stătea liniştită la o masă, faţă-n faţă cu Oliver, pe care jurase că mai degrabă l-ar străpunge cu ţepuşa, decât să-l mai privească în ochi. Şi, indiferent ce-ar fi spus ea, Oliver o asculta cu toată seriozitatea, cu capul înclinat într-o parte, şi foarte atent. Avea un zâmbet subţire pe faţă, iar ochii erau fixaţi asupra lui Eve cu atâta încordare, încât lui Claire i se făcu pielea de găină.

Risca să atragă atenţia, dacă mai stătea aşa, ca o proastă, în mijlocul localului, oricât ar fi fost de aglomerat. În consecinţă, se întoarse, se îndreptă spre bar şi comandă o moca de care nu-i era deloc poftă, dar să aibă un pretext pentru prezenţa ei acolo. Eve era prea adâncită în problemele ei, încât să-şi dea seama de apariţia lui Claire, însă Oliver ştia; Claire simţea asta, chiar dacă el nu aruncase nici cea mai mică privire în direcţia ei.

Plăti cei patru dolari şi-şi duse exagerat de scumpa dar delicioasa — cafea la o masă liberă, lângă vitrină, unde erau destui studenţi cât să-i ofere un paravan. Totuşi, nu era cazul să-şi facă griji, în realitate; atunci când Eve se ridică să plece, se

duse direct spre ieşire, fără să privească în stânga, sau în dreapta, după care împinse uşa şi se repezi afară, în stradă. Purta o fustă din satin negru, lungă până la glezne, care-i invocă lui Claire imaginea interiorului unui coşciug, şi o bluză din catifea purpurie, şi arăta subţire şi fragilă.

Arăta vulnerabilă.

— Îngrozitor, până unde sunt în stare să meargă unele fete ca să atragă atenţia, comentă Oliver, în timp ce se instala pe un scaun în faţa lui Claire. Nu crezi că obsesia ei faţă de morbiditate e un pic exagerată?

Claire nu muşcă momeala, ci doar îl privi. Razele soarelui căzeau foarte aproape de el, şi se strecurau din ce în ce mai aproape. Peste câteva minute, aveau să-i atingă umărul. Ştia că el, la fel ca majoritatea vampirilor mai vechi, avea o parţială imunitate faţă de lumina solară, dar tot îi provoca suferinţă.

Oliver îşi dădu seama la ce se gândea ea. Aruncă o privire spre fâşia fierbinte de lumină şi-şi împinse scaunul mai într-o parte, destul cât să-şi câştige încă vreo câteva minute de umbră.

— De ce l-ai trimis la noi pe Jason alaltăseară? îl întrebă ea.

— De ce crezi că l-aş fi trimis eu?

— Pentru că aşa a susţinut el.

— Şi Jason constituie o sursă atât de demnă de încredere, în definitiv? Eu aveam impresia că nu e decât un asasin dement care-şi hăituieşte sora.

— Despre ce-ai vorbit adineauri cu Eve?

Oliver înălţă din sprâncene.

— Presupun că sunt problemele lui Eve, nu ale tale. Dacă nu mai ai şi altceva...

— Ysandre şi François tocmai au încercat o demonstraţie de forţă la noi acasă. În casa noastră, Oliver. De ce l-ai trimis pe Jason?

Oliver rămase tăcut pentru câteva clipe. Nu-şi opri ochii deloc asupra ei: studia pietonii de pe stradă, maşinile care treceau. Privirea i se roti printre studenţii din cafeneaua lui, care sporovăiau şi râdeau. Avea ceva neobişnuit în înfăţişare, ca şi cum — la fel ca Eve — ar fi devenit deodată conştient de propria vulnerabilitate.

Şi de cea a altora.

— Nu recunosc să-l fi trimis eu, într-adevăr, zise în cele din

urmă. Dar, dac-aş fi făcut-o, este evident că aş fi avut un motiv întemeiat, nu?

Claire nu-i răspunse. Privirea lui se întoarse fulgerător spre ea, vie şi foarte, foarte concentrată.

— N-am făcut niciodată un secret din năzuinţa mea de putere, Claire. Nu-mi place de Amelie, iar ei nu-i pasă de mine; şi totuşi, amândoi jucăm corect. Cunoaştem regulile şi nu ne abatem de la ele. În schimb, Bishop... Bishop e mai presus de orice reguli. Ar fi în stare să ne ia tabla de joc şi s-o răstoarne complet, ceea ce nu pot să accept. Nici măcar dacă aş avea de câştigat din asta.

În mintea ei se făcu lumină, în sfârşit.

— Bishop a încercat să te racoleze. Împotriva Ameliei, zise Claire, simţind cum sângele i se răceşte cu câteva grade. Nu puteai să i-o spui ei, direct. Aşa că ai încercat să te foloseşti de Jason, care să-mi spună mie, iar eu să-i transmit ei.

— Acum e prea târziu. Lucrurile înaintează prea repede spre deznodământ. Şi nu stă în puterile mele să le opresc, nici într-ale ei. Cu atât mai puţin într-ale tale, Claire.

Claire îşi dădu seama că strângea marginea mesei ca şi cum s-ar fi agăţat de muchia unei prăpăstii, şi-şi desfăcu degetele, care deja o dureau de atâta încordare.

— Despre ce ai vorbit cu Eve?

Oliver o privi fix în ochi, după care-i răspunse:

— Ea o să mă însoţească la banchet.

Eve avea să se ducă la balul mascat. Cu Oliver.

Claire se lăsă pe spate, incapabilă pentru moment să articuleze nici măcar un cuvinţel, după care semnificaţia exactă o izbi în plin.

— Michael ştie?

— Sincer să fiu, nici că se putea să-mi pese mai puţin. Eve poate să-i explice, dacă şi când va hotărî; nu e problema mea. Presupun că am terminat cu ajutorul pe care ţi-l ofer pentru cercetările tale, Claire. Dar, dacă mi se permite să-ţi ofer un mic sfat...

Oliver se aplecă în faţă, ceea ce-l aduse în plin soare. Nu tresări, cu toate că pupilele i se contractară, aproape dispărând cu totul, iar pielea începu să-i capete o desluşită nuanţă trandafirie.

— Rămâi acasă mâine. Blochează-ţi uşile şi ferestrele, iar

dacă eşti credincioasă, o mică rugăciune ar putea să nu-ţi strice.

Era ceva atât de uluitor, venind din partea lui, încât lui Claire aproape că-i veni să râdă.

— Vrei să mă rog? Pentru cine? Pentru tine?

Oliver nici nu clipi.

— Dacă ai vrea, răspunse, ar fi reconfortant. Nu cred să mai fi făcut-o cineva de o bună bucată de vreme.

Cu asta, se ridică şi plecă. Claire mai rămase un timp acolo, privind afară spre soarele după-amiezii, sorbind dintr-o moca de mult răcită şi rămasă fără pic de gust. În clipa în care o gaşcă de hăndrălăi din păturile de sus ale societăţii o întrebă, într-un chip deloc politicos, dacă isprăvise cu masa, plecă fără cel mai mic protest. Se plimbă puţin, urmând meandrele străzilor fără să fie cu adevărat conştientă de locurile prin care trecea, sau de direcţia în care s-ar fi îndreptat.

Toată lumea asta... Acum, era departe de îngrămădeala din campusul studenţesc, şi localnicii din Morganville profitau de soare în toate modurile posibile: stând la plajă, lucrând prin grădinile lor, vopsindu-şi casele.

Şi când te gândeai că mâine, în cazul în care Oliver avea dreptate, putea să se sfârşească totul... Dacă Bishop izbutea să preia puterea de la Amelie...

Îşi dădu seama, tresărind, că soarele se cufunda tiptil spre linia orizontului, aşa că la prima intersecţie coti, îndreptându-se spre casă. Ajunse pe când ziua se mai afla încă, în mod oficial, în faza de după-amiază târzie, deşi amurgul se strecura pe nesimţite; totuşi, după ce deschise poarta şi pătrunse pe alee, constată că stătea cineva pe treptele din faţa casei, aşteptând-o.

Era Shane.

— Salut, o întâmpină el.

— Salut, îi răspunse ea, aşezându-se alături.

El privea spre stradă, după eventualele maşini în trecere. O pală de vânt îi ciufuli părul, iar soarele îi făcea tenul să pară acoperit cu o subţire pojghiţă aurie.

Dumnezeule, era atât de... perfect. Şi-i frângea inima cu privirea lui.

— Aşa, zise Shane. Mă gândeam că ar fi cazul să ieşim în seara asta.

— Să ieşim? repetă ea, neînţelegând. Unde?

Shane ridică din umeri.

— Nu contează. La film. La un restaurant. Te-aş duce în barul din cartier, să ne îmbătăm, dar m-ar omorî taică-tău.

Shane o privi timp de câteva secunde, după care se întoarse la studierea atentă a neantului.

— Nu vreau decât să-mi petrec seara făcând ceva împreună cu tine. Orice-ar fi.

Pentru că, de mâine, totul ar putea să se schimbe. Era aceeaşi senzaţie rău-prevestitoare pe care o avusese Claire, în timp ce se plimba prin oraş: senzaţia că venea sfârşitul lumii, şi numai câteva persoane aveau habar de asta.

— Există vreun loc în care ţi-ai dorit mereu să fi mers? se interesă Claire.

— Sigur. Sunt campion la jocul Oriunde în afară de Aici. Vrei să spui, în Morganville? adăugă, rămânând tăcut pentru o clipă, ca şi cum întrebarea l-ar fi luat prin surprindere. Poate, zise apoi. Te tentează o plimbare cu maşina?

— A cui?

— A lui Eve. Ridică brelocul cu cheile maşinii, zăngănindu-le. Am făcut un târg cu ea, îi explică. Pot să-i iau maşina două seri pe săptămână; în schimb, mă ocup cu de partea ei de gospodărie, două zile în plus. Iar acum îmi exercit dreptul de chiriaş.

— Soarele tocmai apune, se simţi Claire datoare să precizeze.

— Aşa e, aprobă el, zăngănind din nou cheile. Şi?

Zău aşa, el ştia dinainte care avea să fie răspunsul.

O conduse la un restaurant din apropierea zonei centrale, rezervate vampirilor: suficient de departe de ea, încât clienţii să fie în majoritate oameni, dar tot având program până târziu. Avea un foaier cu ring pentru dans, şi un tonomat cu piese retro. Shane îşi luă o bere, deşi era prea tânăr ca să aibă voie s-o comande, iar Claire preferă o Coca, şi cheltuiră un pumn de monede de douăzeci şi cinci de cenţi alegând cântec după cântec.

— E cel mai mare afurisit de iPod din câte-am văzut vreodată, afirmă Claire, făcându-l să se înece cu berea. Stai, c-am glumit. Am mai văzut tonomate şi altădată.

— După cum îl tot hrăneşti, nu sunt prea convins. Nu crezi c-ai ales destule cântece?

— Nu ştiu, răspunse ea. Cât ar trebui, ca să cânte toată

noaptea?

El îşi lăsă berea pe masă, o cuprinse în braţe, şi se legănară împreună, în timp ce cântecele se schimbau, şi se schimbau, şi se schimbau...

În timp ce, în jurul lor, peste Morganville se aşternea, încetul cu încetul, liniştea.

Zece

Dimineaţa zilei de sâmbătă sosi, mai rece şi mai vântoasă, cu o suflare de gheaţă tăioasă ca o lamă metalică.

Shane şi Claire ajunseră acasă chiar înaintea zorilor, istoviţi, dar liniştiţi. Dansaseră până când se închisese restaurantul, după care plecaseră cu maşina, apoi parcaseră undeva. Fusese atât de superb şi de incitant, încât Claire aproape... aproape că-şi dorise să meargă mai departe... cel puţin până pe bancheta din spate.

Însă Shane rămăsese fidel cuvântului dat, indiferent cât de frustrant ar fi fost pentru amândoi, iar ea presupuse, că era, totuşi, o treabă bună.

Cel mai mult, îşi dorea numai să scoată tot de pe ea şi să se arunce în pat împreună cu el şi să nu mai iasă de acolo niciodată, în vecii vecilor. Însă Shane o sărută în faţa uşii camerei ei, şi Claire ştiu, după expresia ochilor lui, că nu avea încredere să se hazardeze atât de departe cu ea.

Nu acum. Nu, chiar dacă se schimba lumea întreagă.

Claire aţipi înainte să apară zorii şi răsăritul o prinse dormind. La fel şi amiaza. Se mai trezi doar fiindcă vecinul de alături îşi pornise monstruoasa maşină pentru tuns gazonul, alimentată cu benzină, pentru cea din urmă toaletă a anotimpului. Era ca un motor cu reacţie pentru grădinărit şi, oricâte perne şi-ar fi stivuit Claire peste cap, tot n-o ajutară.

În casă domnea o linişte sinistră. Claire îşi îmbrăcă halatul şi-şi târşâi paşii pe coridor până în baie. Pe drum, bătu în uşa lui Eve, însă nu primi niciun răspuns. Nici la a lui Shane, nici la a lui Michael. Făcu cel mai rapid duş din toate timpurile şi coborî la parter, dar găsi... nimic. Nici urmă de Michael, nici urmă de Shane, nici urmă de Eve. Şi nici urmă de vreun bilet. Cafetiera era pusă în funcţiune, însă fiersese demult până la zaţ.

Claire se aşeză la masa din bucătărie şi trecu în revistă numerele din agenda telefonică. Niciun răspuns la numărul lui Eve, iar la al lui Michael, îi răspunse mesageria vocală. La fel şi la Shane.

— Salut, zise Claire, după ce vocea lui înregistrată o îndemnă să lase un mesaj. Am... speram să te văd. Ştii tu, în dimineaţa

asta. Dar... auzi, ai putea să mă suni, te rog? Vreau să vorbesc cu tine. Te rog.

Se simţea atât de singură, încât lacrimile începură să-i usture ochii. Banchetul. E azi.

Totul se schimba.

O bătaie rapidă în uşa din spate o făcu să tresară şi privi atentă pe geam mult timp, până să întredeschidă uşa de un deget. Lăsă, totuşi, lanţul de siguranţă pus.

— Ce vrei, Richard?

Maşina de patrulare a lui Richard Morrell era parcată pe alee. Nu avea luminile intermitente pornite, sirena nu urla, motive pentru care presupuse că nu era o urgenţă, nu tocmai. Cu toate acestea, îl cunoştea suficient de bine, încât să ştie că nu făcea vizite de curtoazie, cel puţin nu la Casa Glass.

Şi nu în uniformă.

— Bună întrebare, răspunse Richard. Cred că vreau o fată drăguţă care ştie să gătească, adoră filmele de acţiune şi arată bine în fustă scurtă. Dar pentru moment m-aş mulţumi ca tu să iei lanţul de la uşă şi să mă laşi să intru.

— De unde ştiu că eşti tu?

— Ce?

— Ysandre. Ea... în fine, hai să zicem că am nevoie să fiu sigură că eşti într-adevăr tu.

— A trebuit să te descătuşez din toaleta fetelor de la universitate, săptămâna asta. E bine?

Claire desfăcu lanţul şi se trase înapoi, lăsându-l să intre. Richard arăta obosit: nu la fel de obosit pe cât se simţea ea, dar, în definitiv, bănuia că aşa ceva nici n-ar fi omeneşte posibil, de fapt.

— Zi, ce vrei?

— O să mă duc diseară la chestia aia, zise el. Mi-am închipuit c-o să mergi şi tu. Mă gândeam că poate ai nevoie de o maşină.

— Eu... eu nu merg.

— Nu? se miră Richard. Ciudat, aş fi jurat c-o să fii prima aleasă de Amelie, cu care să se afişeze la o chestie ca asta. E mândră de tine, să ştii.

Mândră? Pentru ce Dumnezeu ar putea să fie mândră?

— Cum, ca de o căţeluşă cu pedigri? întrebă Claire, cu amărăciune. Campioană la concursurile de frumuseţe canine?

Richard ridică braţele, în semn de capitulare.

— Cum o fi, nu e treaba mea. Dar unde ţi-e gaşca, până la urmă?

— De ce?

— Treaba mea e să ştiu pe unde-mi umblă zurbagiii.

— Dar nu suntem zurbagii! protestă ea.

Richard îi aruncă o privire lungă. Una pe care, fu nevoită să recunoască în sinea ei, o merita.

— Soră-ta se duce, ştiai? zise.

— Mda, ştiam. Tot defilează ţanţoşă prin casă de câteva zile. A cheltuit o avere pe afurisitul ăla de costum al ei. Tata zice c-o omoară dacă-l pătează cu ceva. Cred că el are de gând să-l dea înapoi.

Claire agită într-un gest întrebător vasul cu cafea proaspătă, şi Richard făcu un semn de încuviinţare şi se aşeză la masa din bucătărie. Îi puse o cană plină în faţă şi-l privi cum soarbe din ea. Părea... altfel, astăzi. Totul se schimbă. Şi Richard părea vulnerabil, la rândul lui. El întotdeauna fusese cel tare, cel mai întreg la minte din clanul Morrell. Astăzi, abia dacă părea un pic mai matur decât Monica.

— Eu cred c-o să se-ntâmple ceva, zise Claire. Tu nu? Richard încuviinţă lent. În jurul ochilor avea cute de încordare, iar pungile de sub ochi îi erau accentuate.

— Bishop ăsta, zise el, nu e ca ăilalţi. L-am cunoscut, Am... văzut ceva în el. Nu are nimic omenesc, Claire. Nicio fărâmiţă. Orice urmă de omenie ar fi avut vreodată, şi-a mâncat-o demult.

— Şi ce-o să faci?

Richard ridică din umeri.

— Ce naiba aş putea să fac? Să ţin aproape de familia mea. Să am grijă de oamenii din oraşul ăsta. Să-mi doresc să fi fost la milioane de kilometri depărtare...

Tăcu timp de câteva secunde şi sorbi din cafea.

— Treaba e, cred c-o să ni se ceară să-i făgăduim nu ştiu ce soi de loialitate, şi nu prea cred c-aş putea să fac asta. Nu prea cred c-aş vrea s-o fac.

Claire înghiţi în sec.

— Ai de ales?

— Probabil că nu. Dar o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mi menţin oamenii în siguranţă. Asta-i tot ce ştiu eu să fac.

Privirea îi alunecă pe lângă ea, de parcă n-ar fi îndrăznit s-o privească prea direct.

— Ceilalţi se duc, nu?

Claire încuviinţă.

— Ştiai că se duc şi părinţii tăi?

Simţind că i se taie răsuflarea, Claire îşi astupă gura cu ambele palme şi scutură din cap.

— Nu, zise apoi. Nu, nu se duc. Nu se poate.

— Am văzut lista, insistă Richard. Îmi pare rău. Mi-am închipuit că eşti şi tu, imediat pe pagina următoare, nu puteam să cred că te-au lăsat pe dinafară. Totuşi, e bine că poţi să stai acasă. O să... cred c-o să fie periculos.

Îşi bău şi restul cafelei şi împinse cana spre ea.

— O să stau cu ochii pe prietenii şi pe părinţii tăi, îi promise. Cât o să pot. Ştii asta, nu?

— Eşti drăguţ, zise Claire.

Fu surprinsă că rostise aşa ceva cu voce tare, dar chiar o gândea.

— Zău că eşti, pe bune.

Richard îi zâmbi, şi chiar dacă îşi clădise o imunitate parţială faţă de tipii sexy care-i zâmbeau, mulţumită lui Shane şi lui Michael, o parte din ea tot se apucă să ooooooooo.

— O să te angajez ca agent de presă, zise Richard. Încuie totul şi stai înăuntru, bine?

Îl conduse până la uşă şi ferecă, îndatoritoare, toate zăvoarele, mai ales că el se oprise afară şi asculta. Apoi, Richard îi făcu semn cu mâna şi se întoarse la maşina lui de patrulare, cu care parcurse fără zgomot aleea în marşarier, intrând pe stradă.

Stradă care era, constată Claire, sinistru de pustie. După-amiezile din Morganville erau active, de obicei, iar acum, că era perioada de vârf a plimbărilor, nu zărea un suflet de om pe-afară. Nici pe jos, nici cu maşina, nici plivindu-şi grădinile. Până şi vecinul de alături îşi amuţise maşina de tuns gazonul şi încuiase totul.

Era de parcă toată lumea... ştia.

Claire îşi porni laptopul şi-şi verifică e-mailul, ceea ce însemna mai degrabă să-şi verifice mesajele nesolicitate. Astăzi, chemările îmbietoare din partea întristatelor fete din Rusia, şi pledoariile unor oameni de afaceri nigerieni, disperaţi să se descotorosească de milioane de dolari neimpozabili, n-o mai amuzau prea tare. Nici navigarea la întâmplare, nici funcţia Mă

simt norocos a motorului de căutare Google. Avea atâtea ore de omorât şi tot corpul o durea de atâta încordare.

Ai putea să-i faci o vizită lui Myrnin. Nici el nu se duce la banchet.

O, era ceva mult prea ispititor. Myrnin însemna muncă. Şi munca era o posibilitate grozavă de distragere a atenţiei.

Richard mi-a zis să mă încui în casă. Mda, însă nu zisese şi în care, corect? Or, laboratorul lui Myrnin era un loc destul de sigur. La fel şi închisoarea în care era ţinut în prezent. Şi, cel puţin, ar fi avut companie.

— Nţ, rosti cu voce tare. Nu pot. Prea periculos.

Numai că afară era încă lumină. Aşadar, nici pe departe atât de periculos pe cât ar fi putut.

Latura ei raţională îşi azvârli braţele spre cer, dezgustată. Fie ce-o fi. Du-te, lasă-te omorâtă. Să vezi dacă-mi pasă.

Claire îşi adună câteva lucruri şi le îndesă în rucsac: manuale, firește, dar şi vreo două romane pe care intenţiona să i le ducă lui Myrnin, fiindcă el era mereu interesat să citească lucruri noi.

Şi un cuţit pentru tăiat pâinea. Cumva, i se părea înţelept să aibă aşa ceva la ea. Şi-l strecură în manualul de istorie, ca pe cel mai periculos semn de carte din lume.

După care, rotindu-şi privirea pentru o ultimă dată prin casă, plecă.

Sper să mă mai şi întorc, îşi zise în sinea ei, aruncând o ultimă privire spre casă, în timp ce zăvora poarta. Sper să ne întoarcem cu toţii.

Şi simţi că şi casa spera asta, la rândul ei.

Era drum lung pe jos până la laboratorul lui Myrnin, însă n-o pândea nicio primejdie, în afară de cea de a muri de frică. Văzu o maşină, două, însă erau pline de oameni înfricoşaţi, nelinişтiţi, îndreptându-se spre cine ştie ce liman sigur: la serviciu, acasă, la şcoală. Nimeni altcineva nu mai era pe afară. Nimeni altcineva nu mai mergea pe jos.

Tot urmând meandrele şerpuitoarelor străzi din Morganville, Claire ajunse într-o zonă mai veche şi mai dărăpănată a oraşului. În capătul străzii trona o copie a Casei Glass: Casa Day, în care locuia încă o fermecătoare doamnă în vârstă, pe nume Katherine Day. Astăzi, balansoarul ei hodorogit era gol, bâţâindu-se de unul singur în bătaia vântului. Claire sperase în secret ca Bunica Day, sau mai apriga ei nepoată, să fi stat pe-

afară: ar fi invitat-o să urce pe verandă, să bea o limonadă cu ele, şi-ar fi încercat s-o convingă să-şi ia gândul de la ce avea să facă. Dar, dacă ele erau acasă, însemna că stăteau înăuntru, cu draperiile trase.

La fel ca toţi ceilalţi din oraş.

Claire coti pe aleea întunecoasă din apropierea Casei Day. Era mărginită de garduri înalte şi se îngusta pe măsură ce înaintai. Pătrunsese acolo prima oară doar întâmplător, iar de-atunci, cu intenţie, de fiecare dată, şi tot era şocată de locul care-i părea înspăimântător, chiar şi în plină lumină a zilei.

Bunica Day îl cunoştea pe Myrnin. Îl numise păianjenul-cârtiţă.

Din propria experienţă, Claire ştia că Bunica Day avusese dreptate în foarte multe privinţe, iar aceasta se număra printre ele. Oricât de simpatic şi de blând putea să fie Myrnin, atunci când se transforma, se transforma până la capăt.

Claire ajunse în capătul aleii, unde se afla un şopron dărăpănat, spaţios abia cât să-l socoteşti o cămăruţă. Uşa era încuiată cu un lacăt nou, strălucitor. Se scotoci prin buzunar şi găsi cheia.

Înăuntru, şopronul nu arăta deloc mai bine: nimic altceva, decât un pătrat de podea, şi o scară ducând în jos. Bruma de lumină dinăuntru era cea care pătrundea prin ferestrele mohorâte. Înhăţă o lanternă dintr-un colţ — ţinea mereu una de rezervă acolo — şi o aprinse în timp ce cobora treptele spre laboratorul lui Myrnin.

Aproape că se aşteptase s-o găsească pe Amelie acolo, sau pe Oliver... însă totul era exact aşa cum îl lăsase ea. Pustiu şi tăcut, doar cu vreo două becuri electrice slabe aprinse. împinse deoparte biblioteca rezemată de peretele din partea dreaptă — avea un mecanism care o făcea să se mişte cu uşurinţă — scoţând la iveală uşa din spatele ei. Şi ea era încuiată, aşa că scoase cheia din sertarul de sub etajera pentru ziare.

În timp ce descuia, ar fi jurat că aude un foşnet prin penumbră. Se întoarse şi simţi prostescul imbold de a întreba cine e; n-o împiedicară decât ruşinea, ca şi o anume hotărâre de a nu se comporta la fel de prosteşte ca fetele din filmele de groază. Nu era nimeni acolo. Nici măcar Oliver.

Aşa că, în loc să facă gesturi prosteşti, descuie uşa, inspiră adânc şi se concentră.

Modul în care funcţionau portalurile speciale ale lui Myrnin îi

scăpa încă, deşi credea că începe să înţeleagă breşa pe care o produsese el în teoria mecanicii cuantice... Fireşte, nu părea deloc ceva ştiinţific: pentru el, ţinea de magie, sau, cel puţin, de alchimie. Nu trebuie neapărat să ştii cum funcţionează un lucru, ca să te foloseşti de el, îşi reaminti Claire singură. Era un gând care o irita, însă începuse să devină obişnuită cu faptul că unele lucruri erau mai greu de desluşit, şi tot ce avea de-a face cu Myrnin se încadra desigur în această categorie.

Deschise larg uşa, care o ducea spre închisoarea aflată în cealaltă parte a oraşului. O căutase pe hartă, măsurase distanţa dintre laboratorul ascuns al lui Myrnin şi complexul acela abandonat. Ar fi fost cu neputinţă să existe o uşă între cele două, în afara cazului în care întorceai serios pe dos legile fizicii, aşa cum le înţelegea ea; şi totuşi, exista.

Aşa că trecu pragul şi închise uşa după ea. De partea aceasta era şi un zăvor, pe care-l trase cu grijă, doar pentru eventualitatea în care imaginaţia nu i-ar fi luat-o razna şi ar fi stat într-adevăr cineva în laborator, s-o pândească. Aveau al naibii de mult timp de stat împreuni şi, dată fiind natura portalurilor lui Myrnin, probabil că ei doi n-ar mai fi ajuns acolo, sus, asta în cazul în care ajungeau undeva.

— Bună, rosti ea în direcţia celulelor, în timp ce trecea pe lângă ele; nu-şi închipuia că vreunul dintre vampiri ar înţelege-o cu adevărat, însă încerca mereu să fie amabilă.

Nu din vina lor erau aşa cum erau... oricum ar fi fost. Dementi, sigur. Unii mai puţin decât alţii, şi tocmai aceia o întristau: cei care păreau să înţeleagă unde se aflau, şi de ce.

Cum era şi Myrnin.

Claire făcu un popas la frigider şi luă de-acolo pungi cu sânge, pe care le aruncă în celule de la o distanţă prudentă. Păstră două pentru Myrnin, a cărui celulă se afla în capătul îndepărtat al culoarului.

Îl găsi stând pe pat, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului. Citea, dintr-un volum jerpelit, o operă de-a lui Voltaire.

— Claire, o întâmpină el, punând o panglică din mătase decolorată ca semn de carte.

Îşi ridică privirea, tinerească şi plăcută şi (astăzi, cel puţin) nu întru totul nebunească.

— Mi s-a întâmplat cel mai neobişnuit lucru, o anunţă Myrnin.

Claire îşi trase un scaun şi se aşează.

— Şi anume?

— Am impresia că mă însănătoşesc.

— Nu prea cred, zise ea. Mi-aş dori să fie adevărat, dar...

El îi împinse un recipient Tupperware spre gratiile celulei.

— Uite-aici.

Claire încremeni, examinând grijulie din ochi recipientul.

— Hmm... ce-i acolo?

— Ţesut cerebral.

— Ce?

Myrnin îşi potrivi ochelarii şi o privi pe deasupra lor.

— Am zis, ţesut cerebral.

— Al cui ţesut cerebral?

Myrnin îşi roti privirea prin celulă, cu sprâncenele ridicate.

— Nu s-ar spune că aş avea la îndemână prea mulţi voluntari, ştii?

Prin mintea lui Claire trecu un gând oribil. Nici măcar nu putea să-l transpună în cuvinte.

Myrnin îi aruncă un zâmbet parşiv.

— Doar testăm serul, sau nu? Şi, până în prezent, eu sunt singurul cobai, nu?

— Dar e ţesut cerebral. Cum ai...

Totuşi, Claire se grăbi să închidă gura la loc, înghiţindu-şi continuarea.

— Nu contează, zise apoi. Nu cred că vreau să ştiu.

— Sincer vorbind, şi eu cred că e mai bine. Te rog, ia-l, insistă, arătând-şi scurt dinţii, într-un zâmbet cât se poate de neliniştitor. Îţi dăruiesc o parte din mintea mea.

— Cât mi-aş fi dorit să nu fi spus asta, îl mustră Claire, străbătută de un frison.

Totuşi, se hazardă mai aproape de gratii, suficient cât să pescuiască recipientul. Da, conţinutul părea... cenuşiu. Şi biologic. Verifică, să se asigure că închisese ermetic capacul, după care şi-l îndesă în rucsac.

— Ce te face să crezi că eşti pe calea spre însănătoşire? se interesă apoi.

Myrnin ridică de jos vreo şase volume groase, ţinându-le în palmă şi întinzându-le spre ea.

— Le-am citit pe toate astea în ultima zi şi jumătate, se lăudă el. Cuvânt cu cuvânt. Pot să-ţi răspund la orice m-ai întreba din cuprinsul lor.

— Nu e o probă relevantă. Cărţile astea le ştiai deja.

Myrnin păru surprins.

— Da, e adevărat. Foarte bine, atunci. Cum propui să mă pui la încercare?

— Citeşte ceva din ăsta, îi zise ea, înmânându-i un roman din rucsacul ei.

Myrnin aruncă o privire fugară peste numele autorului şi titlu, deschise la prima pagină şi începu să citească. Ea urmări cum îi fug ochii cu viteză înainte şi-napoi: mult mai repede decât ar fi capabili cei mai mulţi dintre oameni să înţeleagă cuvintele de pe o pagină. Era concentrat şi părea mânat de un interes neprefăcut.

— Stop, rosti ea, cinci minute mai târziu.

Îndatoritor, Myrnin închise cartea şi i-o întinse înapoi.

— Povesteşte-mi despre ce ai citit.

— Destul de inteligent din partea ta să-mi vii cu un roman despre vampiri, zise Myrnin. Cu toate că, în opinia mea, felul în care se feresc de oglinzi e puţin cam ridicol. Personajele principale mi s-au părut interesante. Cred că mi-ar plăcea să-l citesc până la capăt.

După care începu să recite, cu toată sârguinţa, descrierile şi poveştile personajelor, aşa cum fuseseră prezentate în primele cincizeci de pagini... plus intriga. Claire clipi mirată şi începu să verifice.

Totul era corect.

— Vezi? se bucură Myrnin, scoţându-şi ochelarii şi punându-i bine în buzunarul vestei din satin purpuriu, pe care o îmbrăcase peste o cămaşă albă, din cele care se poartă de obicei pe sub frac. Sunt mai bine, Claire. Zău că sunt.

— Ei bine, chiar ar trebui să aşteptăm, să vedem...

— Nu, eu nu sunt de părere.

Şi se ridică, sprinten şi puternic, apropiindu-se de gratii.

Apucă două dintre ele şi smuci, iar încuietoarea — încuietoarea care se presupunea că i-ar împiedica să iasă până şi pe cei mai puternici şi mai dementi dintre vampiri— pocni zgomotos. Myrnin împinse gratiile deoparte pe şanţurile lor şi rămase în cadrul uşii deschise, zâmbindu-i.

— Astea sunt pentru mine? se interesă, arătându-i cu capul spre pungile cu sânge care zăceau peste rucsacul ei.

Claire îşi dădu seama că strânsese cartea în mâini până se

albiseră încheieturile, şi că abia mai respira. Sper să nu-şi fi îndepărtat tocmai partea aia a creierului care-l opreşte să mă atace.

— Da, reuşi să-i răspundă.

Avusese de gând să i le arunce, dar cumva nu i se mai părea corect. Aşa că ridică una dintre ele şi i-o întinse.

Myrnin se apropie încet de ea — cu o încetineală deliberată, vrând să fie sigur că ea se obişnuieşte cu ideea — şi-i luă pachetul din mână fără ca măcar s-o atingă. Ba chiar se întoarse cu spatele ca să-şi înfigă colţii în el, şi cu toate că zgomotele specifice suptului îi provocau lui Claire disconfort şi un pic de greaţă, în clipa în care Myrnin se întoarse la loc, nu se vedea nici urmă de sânge pe el, şi nici pe ambalajul din plastic.

Claire îi arătă cea de-a doua pungă, dar el scuturâ din cap.

— Nu e nevoie să mă îndop, îi zise. Una e mai mult decât suficientă deocamdată.

Încă un lucru neobişnuit, deoarece Myrnin era, în general — cum să se exprime, fără să-şi provoace singură greaţă? — un mâncău zdravăn.

— Să-l pun înapoi, zise ea, dar până să poată face o mişcare, Myrnin i-l şi luase din mână.

De data aceasta, nici nu-l văzuse mişcându-se.

— Îl duc eu.

Claire se cutremură, ascultând şi privind, însă el deja dispăruse printre umbre. Auzi cum scârţâie uşa masivului frigider, deschizându-se şi închizându-se, după care, dintr-odată, el fu înapoi, răsărind tacticos din întuneric. Cu braţele încrucişate pe piept. Se rezemă de peretele de vizavi de ea.

— Ei? o întrebă. Ţi se mai pare că sunt nebun?

Ea clătină din cap.

— Tu nu mi-ai spune-o, nici dac-ar fi aşa, nu, Claire?

— Probabil că nu. Ai putea să te înfurii.

— Aş putea să mă înfurii dacă m-ai minţi, replică Myrnin. Dar nu e cazul. Nu mă simt absolut deloc dispus să mă înfurii în clipa de faţă. Nici flămând, nici măcar neliniştit, şi toate astea nu mi-au dat impresia că ar fi vrut să mă părăsească vreo clipă, în ultimii câţiva ani. Medicamentele pe care mi le-ai dat tu, Claire, am impresia că au efecte de durată. Şi ştii ce înseamnă asta?

Zbură fulgerător prin spaţiul gol şi, în clipa în care ea izbuti să-şi concentreze din nou privirea asupra lui, era deja

îngenuncheat lângă scaunul ei, aşezându-i cu blândeţe o mână palidă pe genunchi.

— Înseamnă că semenii mei pot fi salvaţi. Cu toţii.

— Şi cu ai mei, cum rămâne? îl întrebă Claire. Dacă ai tăi se fac bine, ce-o să se-ntâmple cu ai mei?

Chipul lui Myrnin căpătă o imobilitate şi o lipsă de expresivitate prudente.

— Soarta oamenilor nu intră cu adevărat în arealul responsabilităţilor mele, zise el. Dar Amelie s-a trudit din greu să se asigure de faptul că Morganville reprezintă un loc al echilibrului, unul în care cele două neamuri ale noastre să poată trăi într-o relativă armonie. Mă îndoiesc că ar vrea să schimbe starea asta de fapt ca rezultat al experimentului de faţă.

N-avea decât să se îndoiască el cât poftea, însă Claire o cunoştea mai bine pe Amelie. Ea ar fi făcut orice în primul rând spre binele neamului ei, şi abia în al doilea pentru cel omenesc. De fapt, cu toate că nu era întru totul sigură, Claire bănuia că Morganville era experimentul... şi oricare experiment se încheie, atunci când se obţine un rezultat.

Iar dacă rezultatul era acesta... ce-avea să se-ntâmple cu cobaii?

Ochii întunecaţi ai lui Myrnin ardeau acum de sinceritate.

— Nu sunt un monstru, Claire. N-aş permite să fii vătămată. Tu ne-ai făcut un foarte mare serviciu şi se va avea grijă de tine, pentru asta.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi? insistă ea.

— Care ceilalţi? A, cu prietenii tăi, cu familia... Da, normal, şi ei vor fi apăraţi, la rândul lor, orice s-ar întâmpla.

— Nu, Myrnin, mă refer la toţi ceilalţi! La tipul care prăjeşte hamburgeri la Burger Dog! La tanti aia de la magazinul cu haine la mâna a doua! La toată lumea!

Myrnin clipi, evident descumpănit.

— Noi nu putem să avem grijă de toată lumea, Claire. Nu stă în firea noastră. Nu putem să avem grijă decât de cei pe care-i cunoaştem, sau cei cu care avem legătură. Îţi apreciez altruismul, dar...

— Nu-mi spune mie despre firile noastre! Nu suntem la fel!

— Chiar nu? replică Myrnin, bătând-o cu blândeţe pe genunchi. Eu sunt un om de ştiinţă. La fel şi tu. Am prieteni, la care ţin, şi pe care-i iubesc. La fel şi tu. Atunci, prin ce suntem

diferiţi?

— Eu nu-mi sug mâncarea dintr-o pungă!

Myrnin izbucni în râs, dar fără să scoată la iveală vreo frântură de colţ.

— O, Claire, tu îţi imaginezi că să mănânci animale măcelărite şi mutilate ar fi cumva mai puţin dezgustător? Şi noi mâncăm, şi voi mâncaţi. Cu toţii ne bucurăm de compania altora. Cu toţii...

— Dar eu nu-mi scot ţesut cerebral din craniu! A, şi nu omor, argumentă ea. Tu, da. Şi chiar nu te deranjează s-o faci.

El se lăsă un pic mai pe spate, privind-o în ochi. Licărul de sinceritate căpătă o nuanţă mai dură.

— Vei afla, cred, că mă deranjează, zise el. Altfel, n-aş suporta toate astea din partea...

— Din partea unei servitoare? Din cauză a ceea ce sunt, corect? Sau, mai rău... a unei sclave? A proprietăţii tale?

— Eşti supărată.

— Da! Normal că sunt... normal că sunt supărată!

Se strădui să se stăpânească, dar nu mai putea: nefericirea izbucnea din ea, exact ca aburul dintr-un vas sub presiune.

— Uite-mă, stau aici să dezbat viitorul rasei omeneşti, în timp ce prietenii şi părinţii mei se duc la petrecerea aia, şi eu nu pot să-i protejez...

— Uşurel, copile, o domoli el. Banchetul. E diseară, da?

— Nici măcar nu ştiu ce anume este.

— Recunoaşterea oficială a lui Bishop, din partea Ameliei. Toţi vampirii apţi din Morganville vor fi prezenţi cu toţii acolo, ca să-şi jure supunerea, şi fiecare dintre ei va aduce câte o ofrandă în dar.

Claire se smiorcăi, îşi îndreptă spinarea şi-şi şterse faţa.

— Ce fel de dar?

Privirea întunecată a ochilor lui Myrnin nu se dezlipea de a ei.

— O ofrandă de sânge, îi răspunse. Mai precis, una omenească. Ai dreptate să-ţi faci griji pentru prietenii tăi, pentru părinţi. El are dreptul să aleagă oricare fiinţă umană oferită. Gestul e menit să fie ceremonial — ne-a fost transmis ca pe o tradiţie, de multă vreme — dar nu trebuie să şi fie aşa.

Atunci, Claire Înţelese. Înţelese de ce-i interzisese Amelie să meargă, înţelese de ce Michael o invitase, în mod intenţionat, pe Monica, în locul lui Eve.

Era un joc de şah, în care pionii erau oamenii. Vampirii se

jucau cu ceea ce-şi puteau permite să piardă.

— Tu...

Claire constată că vocea îi tremura. Îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Tu ai spus că el poate să-şi aleagă orice ofrandă umană.

Myrnin nici nu clipi.

— Sau pe toate, preciză. Dacă asta-i e voia.

— Şi ştii c-o s-o facă. O să omoare pe cineva.

— Cel mai probabil, da.

— Trebuie să împiedicăm asta, declară Claire. Myrnin... ea de ce-ar face aşa ceva?

— Amelie nu e o femeie vitează. Dacă sorţii sunt împotriva ei, va capitula; dacă sorţii sunt aproape egali, va juca astfel încât să câştige timp şi să obţină avantaj. Ştie că nu-l poate înfrânge pe Bishop pe cont propriu; nici măcar în alianţă cu Oliver n-ar putea. E nevoită să joace în funcţie de împrejurări, Claire. Aşa a jucat întreaga ei viaţă.

Ochii întunecaţi ai lui Myrnin străluceau iarăşi şi zâmbetul începu să-i apară pe buze.

— Numai că Amelie îşi calculează sorţii fără să mă socotească şi pe mine, desigur. Cu mine de partea ei, poate să învingă.

— Tu vrei să mergi. La banchet.

Myrnin îşi îndreptă vesta şi-şi scutură praful imaginar de pe mânecile cămăşii.

— Fireşte. Şi merg, cu sau fără tine. Şi-acum, spune, mergi, date fiind condiţiile?

— Eu... Amelie a zis...

— Da, sau nu, Claire.

— Atunci... da.

— Avem nevoie de costume, zise el. Nu-i motiv de îngrijorare, ştiu exact locul de unde să le luăm.

— Arăt ridicol, se plânse Claire.

În acelaşi timp, arăta şi total ostentativ.

— N-am putea să alegem ceva, nu ştiu, negru? dacă tot e vorba să ne strecurăm acolo?

— Încetează cu trăncăneala, îi porunci Myrnin, în timp ce-i aplica machiajul pe faţă.

Părea să se distreze al naibii de mult faţă de cât ar fi necesitat situaţia, şi ea resimţi încă o dată îndoiala asupra

faptului că leacurile lui l-ar lecui cu adevărat. Amelie avusese un motiv temeinic ca să-i ceară să nu vină la banchet; existase, de asemenea, un motiv temeinic pentru lăsarea lui în afara calculelor pe care şi le făcuse, pentru pace, sau război.

Totuşi, Claire o cunoştea mult prea bine pe Amelie, Dacă pacea însemna să plătească preţul câtorva sacrificii din rândul oamenilor, chiar şi a celor care-i erau dragi lui Claire, socotea că ar fi unul acceptabil.

— Aşa, zise Myrnin. Închide ochii.

Claire îi închise şi simţi mângâierea moale a pudrei pe faţă. Când deschise ochii, Myrnin se retrase din faţa ei, lăsând-o să zărească o oarecare creatură extraterestră, care o privea din oglindă.

Ea chiar arăta ridicol, însă era nevoită să recunoască faptul că nu arăta a Claire Danvers. Absolut deloc. O faţă albă de care Eve ar fi fost mândră. Buze pline, roşii. Ochi enormi, conturaţi din belşug cu negru, cu mici dunguliţe nostime, care să atragă atenţia asupra lor.

Un costum mulat, bluză şi pantaloni de balerin, presărat de sus şi până jos cu diamante roşii şi negre. O pălărie de matador.

— Şi ce-ar trebui să reprezint? întrebă.

Myrnin făcu o faţă dezamăgită.

— Arlechinul, răspunse, după care făcu piruete ca o fetiţă neastâmpărată. Iar eu sunt Pierrot.

Myrnin era îmbrăcat în alb, şi în timp ce costumul el era strâmt, al lui era foarte larg, umflându-i-se în jurul trupului ca fustele unei dansatoare, pe deasupra pantalonilor albi. Mai avea un enorm guler alb, plisat, în jurul gâtului, şi o pălărie, tot albă, semănând cu conurile acelea cu care se marchează străzile. Acelaşi machiaj dementţial, care însă îi făcea ochii întunecaţi să pară mai mari şi mai puţin raţionali.

— Dar pe voi nu vă învaţă chiar nimic, în şcolile voastre? o luă el la rost.

— Nu şi despre asta.

— Păcat. Presupun că de aceea principala voastră educaţie izvorăşte din Google.

Îi potrivi ceva pe cap.

— Masca dumneavoastră, domniţă, anunţă el.

Era o simplă mască domino, însă avea acelaşi model cu roşu şi negru al costumului.

— Ştii să faci roata? Tumbe pe spate?

Claire îi aruncă o privire neajutorată.

— Eu sunt tocilară la şcoală, nu majoretă.

— Păcat, şi în privinţa asta, comentă el, punându-şi propria mască, una complet neagră.

Îşi vopsise faţa la fel ca pe a ei: alb cadaveric, buze roşii enorme. Sinistru.

— Ei bine, adăugă, avem costume. Acum ne mai trebuie ceva cu care să înclinăm balanţa în favoarea noastră, în cazul în care situaţia s-ar înrăutăţi. Şi simt convins că aşa va fi, cunoscându-l pe Bishop.

Erau în podul Casei Glass, înconjuraţi de ceea ce părea să reprezinte secole de... lucruri. Claire nu mai fusese niciodată acolo sus; în realitate, nici nu ştiuse măcar de existenţa vreunei intrări. Myrnin o adusese în camera secretă victoriană, după care apăsase pe câteva cuie din perete, făcând să se deschidă o altă uşă secretă, care dădea spre un coridor prăfuit şi înghesuit, sfârşindu-se într-un vast şi întunecos spaţiu de depozitare. Găsise costumele într-un cufăr care arăta îndeajuns de vechi încât să fi fost cărat pe timpul Războiului Civil. Masa de toaletă, la care stătea Claire, probabil că era şi mai veche. Până şi praful de pe ea arăta vechi.

Myrnin se aventură printre stivele de cutii şi de valize şi de comori lepădate, bombănind ceva în ceea ce părea să fie o limbă străină. Începu să scotocească pe-acolo. Claire se întoarse la holbatul în oglindă. Machiajul şi costumul o făceau să arate ca o persoană străin şi calmă, însă ochii tot ai lui Claire rămâneau, şi erau speriaţi.

Nu pot să cred c-o să facem una ca asta, îşi zise.

Myrnin îşi făcu brusc apariţia ca un îngrozitor Hopa-Mitică în mărime naturală, chiar lângă ea, cărând după el o valiză cât statul Rhode Island. O lăsă să cadă pe podeaua din lemn, de care se izbi cu un bubuit cutremurător.

— Ta-da! strigă el, deschizând-o şi luând o postură eroică.

Înăuntru erau arme. Multe arme. Arbalete. Pumnale. Spade. Cruci, unele dintre ele cu capetele grosolan ascuţite.

Myrnin începu să pescuiască prin harababura aceea şi scoase la iveală o sticluţă murdară, în care probabil că odinioară se găsise parfum, prin Evul Mediu.

— Apă sfinţită, explică el. Adevărată apă sfinţită,

binecuvântată de însuşi papa. Extrem de rară.

— Ce e asta? De unde provin toate lucrurile astea?

— De la oameni care n-au avut succes întrebuinţându-le, răspunse el. N-aş recomanda flacoanele cu lichid inflamabil, cele verzi. Au efect, însă există pericolul să-ţi ucidă şi propriii aliaţi, pe lângă inamici. Apa sfinţită provoacă durere, dar nu distruge. Aş prefera să fii înarmată cu resurse neletale.

— De ce?

— Şi dacă învingem, Amelie va fi silită să aducă în faţa judecăţii oricare fiinţă omenească vinovată de uciderea unui vampir. Şi ştii cât de bine se termină astfel de cazuri.

Claire ştia, ceea ce o făcu să se cutremure. Shane fusese la un pas de a fi executat pentru un asasinat pe care nu-l comisese.

— Aşa că, dacă va fi nevoie să se ajungă la ucideri, lasă-le în seama mea, sau a altor vampiri. Suntem mai indicaţi, din toate punctele de vedere.

Îşi înfăşură mâna cu o bucată de pânză şi alese o cruce împodobită, de dimensiuni medii, cu un capăt ascuţit, pe care i-o înmână cu precauţie.

— Numai pentru autoapărare. Şi acum, pentru mine...

Myrnin îşi alese un cuţit cu un tăiş ascuţit, pe care-l examină cu un ochi critic, după care îl strecură la loc în teaca lui din piele. Şi-l prinse la şold, pe sub tunică.

Apoi închise capacul cufărului.

— Asta-i tot? întrebă Claire, mirată.

Doar acolo îl aşteptase un întreg arsenal.

— E tot ce-mi trebuie. Acum, e vremea să plecăm, hotărî el. Adică, dacă eşti sigură că vrei să mergi.

— Sunt sigură.

Claire îşi coborî privirea, studiindu-se pe sine şi costumul său mulat.

— Hm... şi buzunarele unde-mi sunt?

Unsprezece

Casa Glass făcea parte din ceea ce Claire ajunsese să numească, în sinea ei, Imposibila Reţea de Căi... Sistemul de portaluri creat de Myrnin ducea în total spre douăzeci de locuri din oraş, câte putuse ea să identifice, unul dintre acestea fiind livingul propriei lor case. Altul, desigur, era închisoarea în care-şi stabilise el reşedinţa în ultima perioadă. Altul era în Casa Day, şi ea bănuia că între majoritatea, dacă nu totalitatea Caselor Fondatoarei, ar exista legături similare.

Mai era şi un portal spre castelul Ameliei; sau, cel puţin, lui Claire i se părea că ar fi un castel: habar n-avea cum ar fi putut să arate pe dinafară. Nici măcar nu ştia în ce loc din oraş s-ar afla. Numai că, pe dinăuntru, arăta vechi şi foarte, foarte solid. Sistemul mai cuprindea ieşiri în clădirea administrativă a universităţii, în bibliotecă, în clădirea primăriei şi în cea a Sfatului Străbunilor.

Care era şi locul de desfăşurare a balului.

— Nu pot să cred că facem una ca asta, şopti Claire, în timp ce Myrnin contempla peretele gol din livingul Casei Glass. Myrnin, eşti sigur? Poate c-ar fi mai bine să luăm o maşină, sau ceva.

— Aşa e mai rapid, replică el. Nu ţi-e teamă, nu? Nu e cazul. Eşti cu mine.

O spusese cu o aroganţă nepăsătoare şi, încă o dată, o străbătu acelaşi fior îngheţat al îndoielii. Oare el chiar era mai bine? Părea să-şi lege gândurile între ele foarte bine, însă era şi ceva... deconectat. Acel Myrnin prietenos, care ieşea la iveală în mod normal pe timpul scurtelor sale accese de luciditate, dispăruse, iar pe Myrnin cel din faţa ei, ea chiar nu-l cunoştea deloc.

Şi totuşi, el îi dăduse apă sfinţită, şi o cruce, fără să fie obligat. În plus... avea nevoie de el.

Sau nu?

Oricum, era prea târziu ca să se mai răzgândească. Partea de perete pe care o fixa Myrnin cu privirea pâlpâi şi se topi într-o ceaţă cenuşie. Ceaţa aceea se învolbură, prinse culoare, apoi se prefăcu în întuneric, cu o dungă de un auriu incandescent abia

vizibilă în partea de jos.

Semăna cu interiorul unui dulap.

— Hai, o îndemnă Myrnin, întinzându-i mâna.

Ea i-o luă şi, împreună, păşiră în întuneric. În spatele lor, simţi portalul închizându-se la loc, iar când întoarse capul să vadă, acolo nu mai era nimic.

În locul acela mirosea a produse pentru curăţat şi, când Claire se roti pe loc, atinse coada de lemn a unui mop. Dulapul femeii de serviciu. Ei bine, bănui că asta făcea ca apariţiile să fie ceva mai puţin remarcate.

Excepţie făcând partea cu furişatul afară din dulapul femeii de serviciu.

Myrnin nu se oprise din mişcare. Întinse mâna şi răsuci mânerul uşii, apoi o întredeschise, doar cât o crăpătură.

— Liber, anunţă el, deschizând-o larg.

Ieşi primul. Claire se grăbi să-l urmeze şi închise uşa după ea. Se aflau în ceea ce părea să fie un culoar utilitar, cu pereţii complet albi şi un covor roşu-închis.

Niciuna dintre uşi nu era marcată în vreun fel. Şi toate arătau identic. Claire încercă să le numere, ca să se asigure că ar putea regăsi şi altă dată încăperea.

— Pe aici, zise Myrnin, pornind cu paşi mari pe coridorul din dreapta.

Tunica lui albă se tot umfla în mers şi ar fi trebuit să arate ridicol cu pălăria aceea ca un con de la marcajele de circulaţie, dar, cumva... cumva nu arăta.

— Trebuia să te las pe tine să fii Pierrot, micuţă Claire. Pierrot e renumit pentru firea lui dulce, nevinovată. Nu ca Arlechinul. Libitor frenetic, Claire.

— Ce?

— Am zis că trebuia să te las pe tine să fii Pierrot...

— Nu, rosti ea, cu încetineală. Ai zis libitor frenetic. Ce înseamnă?

— Ce-am zis? se miră Myrnin, aruncând-i o privire aiurită. E un nonsens. Aqua bate asta.

Claire se opri brusc şi, după ce mai făcu vreo doi paşi, Myrnin observă că rămăsese în urmă şi se întoarse, nerăbdător, spre ea.

— Claire, iguana vreme.

Claire, nu avem vreme.

— Myrnin, vorbeşti aiurea. Cred... cred că serul îşi cam termină efectul.

— Mă simt acţionând.

Mă simt perfect.

— Dar tu auzi ce spui?

El îşi înălţă braţele, neputincios. Nu putea să-şi dea seama că făcea un ghiveci din cuvinte. Complicaţii neurologice, deduse ea, dorindu-şi să fi putut sta de vorbă cu doctorul Mills. Normal, doar şi-a retezat o parte din creier. Prin asta, e posibil să-şi fi provocat ceva leziuni. Dar, dacă se gândea mai bine, el vorbise perfect normal până în aceste câteva ultime clipe.

Claire se strădui să-ţi menţină vocea pe cât posibil mai calmă.

— Eu cred că ai nevoie de o nouă doză. Te rog. Nu cred că ar fi cazul să aşteptăm, ca să vedem cât de rău ţi se face, nu-i aşa?

Myrnin îi întinse braţul, tăcut, suflecându-şi mâneca. Pielea lui scoasă la iveală avea o paloare de alabastru, iar când o atinse, ea avu senzaţia că ţine în mână nu un braţ omenesc, ci o bucată de marmură acoperită de piele tăbăcită. Scoase cutiuţa pe care şi-o îndesase la betelia pantalonilor mulaţi: cea pe care i-o dăduse doctorul Mills, cu seringa şi fiolele cu ser. Exersase injecţiile înfigând acul într-o portocală, însă acum era cu totul altceva.

— O să încerc să nu te doară, promise ea.

Myrnin îşi dădu ochii peste cap.

Mâinile îi tremurau în timp ce înfigea acul în capacul din cauciuc al fiolei şi umplea seringa. Lăsă să se prelingă câteva picături de lichid din ac, apoi inspiră profund.

Spera ca Myrnin s-o lase să-i facă injecţia fără să se zbată.

El nu părea că ar vrea să facă vreun gest, cel puţin deocamdată; aşteptă pasiv, cât timp potrivea ea acul deasupra venei lui de un albăstrui rece.

— Gata? întrebă.

În realitate, se întreba mai mult pe ea, decât pe el. Myrnin păru să-şi dea seama, fiindcă îi zâmbi.

— Am încredere în tine, îi zise

Ea împinse, iar acul străpunse pielea şi se cufundă adânc. Doar o secundă de rezistenţă la pătrunderea în venă, după care fu înăuntru.

Apăsă repede pistonul, apoi smulse acul afară. O picătură subţire de sânge însemna locul înţepăturii, şi ea o şterse cu

degetul mare, mânjindu-i puţin pielea perfectă.

Îşi ridică privirea şi-i observă pupilele micşorându-se până aproape de dispariţia completă, şi o senzaţie de groază pură o cuprinse, încremenind-o pe loc. Gura lui Myrnin era larg căscată, şi roşie, şi zâmbitoare, şi ceva anume din el zău, zău că nu era în regulă...

Apoi, totul dispăru când el clipi, iar pupilele începură să i se dilate spre dimensiunile normale. Myrnin se cutremură şi oftă adânc.

— Neplăcut, zise. A, uite că vine şi căldura. Ei, acum e plăcut.

— Dar nu te-a durut, nu?

— Nu-mi fac plăcere acele.

Replică îndeajuns de nostimă cât să-i stârnească râsul lui Claire. El o privi încruntat, însă ea continuă să chicotească până când fu nevoită să-şi astupe gura cu palma, fiindcă râsetele se prelungeau, tot mai sonore şi mai ascuţite, dând în isterie. Adună-te, Claire.

— Ţi-e mai bine? îl întrebă.

Aroganţa îi revenise lui Myrnin, fapt evident după privirea pe care i-o aruncă în timp ce ea îşi punea trusa la loc.

— Nu mi-a fost rău, zise el. Dar îţi sunt recunoscător pentru grijă.

Culoarul se termina în faţa lor cu o pereche de uşi batante; Myrnin o luă de mână şi o târî practic spre ele.

— Stai! Mai încet!

— De ce?

— Pentru că vreau să fiu sigură că eşti...

— Compos mentis? Asta-i în latină, Claire. Înseamnă...

— În toate minţile, ştiu.

— Eu nu trăncănesc verzi şi uscate. Şi, în primul rând, nu cred că aveam nevoie de doza asta.

Vocea îi era de-a dreptul ţâfnoasă. Asta era, se gândi Claire, partea cea mai înfricoşătoare din toată povestea: faptul că Myrnin chiar nu putea să-şi dea seama când începea s-o ia razna.

Oricum, asta spera ea că ar fi partea cea mai înfricoşătoare. Însă după nerăbdarea de pe chipul lui Myrnin, se cam temea că ar putea să fie mai rău, mult mai rău.

De cealaltă parte a uşilor se găsea foaierul rotund al clădirii

care găzduia Sfatul Străbunilor, şi era ticsit. Lumea stătea de vorbă, ţinând în mâini pahare înalte şi subţiri cu şampanie, sau cu vin, sau cu ceva prea roşu încât să fie vin. Cu toţii în costume, cu toţii mascaţi.

— Ai avut dreptate, îi zise lui Myrnin. Am impresia că toţi vampirii din oraş sunt aici.

— Şi fiecare şi-a adus cu el câte un mic prieten uman, adăugă el. Dar cred că tu eşti singura căreia i s-a destăinuit motivul real.

Claire o zări prima pe Jennifer, care se plimba ţanţoşă la braţul lui François, protejatul lui Bishop. Era îmbrăcată într-o costumaţie din anii şaizeci, cu un top fără bretele, vopsit în degradé, o fustă minusculă, pantofi cu talpa foarte groasă şi bijuterii purtând semnul păcii. Masca era ceva mai recentă. În mod evident, întregul scop al costumaţiei era să arate cât mai multă piele cu putinţă, fără s-o dezgolească de tot. Bine lucrat, îşi zise Claire. Oricum, atitudinea lui François era categoric aprobatoare. El se costumase în Zorro, numai satin negru şi piele, cu o pălărie spaniolă, joasă.

În apropierea lui Jennifer era Monica, îmbrăcată în Maria-Antoaneta, de la corsajul cu decolteu adânc, până la fustele largi. La gât îşi legase o panglică roşie, ceea ce-i stârni lui Claire o uşoară senzaţie de greaţă, iar în mână ţinea o ghilotină miniaturală. Stătea agăţată de braţul lui... Michael. Care părea, chiar şi mascat, că-şi dorea să se fi aflat departe, foarte departe, oriunde, numai lângă Monica nu. El era costumat în preot, cu o sutană neagră simplă cu guler alb. Nicio cruce la vedere.

Claire îi urmări privirea lui Michael, până spre cealaltă parte a încăperii, loc în care se aflau o înaltă sperietoare de ciori — ieşită direct din cel mai înfricoşător film cu lanuri de porumb pe care şi l-ar fi putut imagina — şi o fată înveşmântată ca Sally, din filmul lui Tim Burton, Coşmarul de dinaintea Crăciunului... Oliver şi Eve. Eve era întruchiparea perfectă a lui Sally: melancolică, tristă, ţinută pe picioare de nimic altceva decât speranţa.

Şi, la rândul ei, îl privea fix pe Michael.

Oliver, pe de altă parte, o ignora, concentrându-se asupra oricui altcuiva. Rotindu-şi privirea în jur, Claire mai recunoscu, încetul cu încetul, câteva alte persoane. Mama ei nu era de văzut pe nicăieri, însă tatăl ei era acolo, îmbrăcat în urs, arătând extrem de stânjenit lângă o femeie de vârstă mijlocie — vampir

— costumată în vrăjitoare.

— Îl vezi pe Shane? îl întrebă, neliniştită, pe Myrnin.

El îi făcu un semn cu capul spre cealaltă parte a sălii.

Deja căutase şi acolo, dar mai încercă o dată, şi după ce-l trecu cu vederea încă de trei ori, în cele din urmă îşi dădu seama.

Costumul tău implică şi pielea? îl întrebase ea. Iar el îi răspunsese: La urma urmei, mda, s-ar putea.

Şi, într-adevăr, o implica. Mai precis, implica o zgardă din piele pentru câini, pantaloni din piele, şi o lesă, iar lesa era ţinută de Ysandre, într-un costum mulat din spandex roşu, de la gât şi până la cizmele înalte, cu carâmbii peste coapse. La toate acestea, pusese capac cu o pereche de coarne de diavol şi un trident roşu.

Făcuse din Shane câinele ei, cu tot cu masca din blană canină.

— Respiră, o îndemnă Myrnin. Eu nu mă prea dau în vânt după aşa ceva, dar am auzit că oamenilor le-ar cam face bine.

Claire constată că avea dreptate: îşi ţinuse respiraţia. În timp ce dădea afară aerul din piept, şocul i se mai estompă, lăsând locul unei cascade de furie. Căţeaua nenorocită!

Nu-i de mirare că Shane păruse bolnav numai gândindu-se la aşa ceva.

— Nu i-a făcut nimic, îi zise Myrnin, şoptindu-i uşor la ureche. Şi, oricât ai purta tu costumul de Arlechin, Ysandre e fără doar şi poate mai potrivită ca diavol. Aşa că fii prudentă. Stai şi aşteaptă. O să-ţi dau eu de ştire când vom putea să ne asaltăm inamicul.

Claire încuviinţă, rigidă. Dacă mai fusese loc pentru vreo urmă de îndoială legată de toate astea, acum se risipise. Avea să-şi scoată prietenii şi părinţii din toată povestea, şi să ia personal lesa aia din mâna Ysandrei şi... să facă ea ceva, orice, numai violent să fie.

— Sunt gata, oricând eşti şi tu, declară ea.

Myrnin îi aruncă o privire dementă, zâmbitoare.

— Da, rosti el. Cred că e posibil să fii, micuţo.

Rămaseră la locul lor, urmărindu-i din priviri pe ceilalţi, şi cu toate că şi alţii îi examinau plini de curiozitate, nimeni nu se apropie de ei. Claire îl întrebă pe Myrnin — mai bine mai târziu,

decât niciodată — dacă i-ar putea recunoaşte cineva, chiar şi cu machiajul acela, însă el scuturǎ din cap.

— Nu prea simt o prezenţă mondenă, zise el. Amelie, Sam, Michael, Oliver, alţi câţiva ar putea să mă recunoască din vedere. Dar foarte puţini alţii, şi niciunul dintre ei nu s-ar aştepta să mă vadă aici. Mai ales în chip de...

Se lansă într-o piruetă teatrală, cu tunica lui albă umflându-se în jurul corpului.

— ... Pierrot, încheie el propoziţia.

Ceea ce, pentru ea, era egal cu zero, din moment ce tot nu avea nici cea mai vagă idee despre cine putea să fie acel Pierrot; cu toate acestea, încuviinţă. Myrnin observă că o femeie-vampir din apropiere îl urmărea cu privirea, aşa că făcu o plecăciune adâncă şi sofisticată spre ea.

— Fă roata, şopti el spre Claire.

— Ce să fac?

— Ţi-aş fi cerut să faci o tumbă pe spate, dar sunt aproape convins că ar reprezenta o problemă. Roata. Acum.

Claire se simţi ca o idioată desăvârşită, dar tot îşi strânse mai bine sub bărbie elasticul pălăriei de matador, şi execută o roată, aterizând şi apoi ţâşnind în picioare cu un zâmbet strălucitor, dar tremurat.

Lumea aplaudă şi râse, după care se întoarse la propriile conversaţii. Toată lumea, cu excepţia lui Oliver, care-i privea concentrat.

Dar, cel puţin, păstra distanţa.

Nu se vedea nici urmă de Bishop, sau de Amelie, însă Claire îi identifică, treptat, pe majoritatea vampirilor cunoscuţi de ea. Sosi şi Sam, costumat în Huckleberry Finn, ceea ce se potrivea de minune cu părul lui roşu şi cu pistruii. Adusese cu el o fată pe care Claire o cunoştea vag, din Common Grounds, ca fiind una dintre angajatele lui Oliver. Probabil, cea care-i luase locul lui Eve, după ce demisionase. De dragul lui Sam, Claire spera să fie o angajată pe care Oliver îşi putea permite s-o piardă.

Era şi Miranda acolo, înfăşurată într-o mantie lungă, specifică Greciei antice, cu şerpi în chip de păr, iar cu ea venise un bărbat şters, mărunţel, deghizat în Sherlock Holmes.

— Da, e Charles, confirmă Myrnin, la întrebarea lui Claire. El mereu a avut o slăbiciune faţă de cei oropsiţi.

— Dar ea n-are decât cincisprezece ani!

— Te referi la standardele modeme, mă tem. Charles provine dintr-o vreme în care doisprezece ani era o vârstă numai bună pentru măritiş, ceea ce înseamnă că tratează un pic cam cu uşurinţă regula voastră cu optsprezece ani.

— E un pedofil!

— Probabil, o aprobă Myrnin. Dar nu e de partea lui Bishop.

Sam îi descoperi, se încruntă şi începu să-şi croiască, pas cu pas, drum prin mulţime către ei. Myrnin recurse din nou la plecăciunea lui comică, însă Claire se bucură să remarce că nu-i mai ceruse, de astă dată, să facă roata.

— Samuel, îl întâmpină vesel Myrnin. Cât de mult mă bucur să te văd.

— Eşti...

Sam se stăpâni vizibil, fiindcă întrebarea probabil că era: Eşti nebun? Iar răspunsul se subînţelegea.

— Nu ţi-a spus Amelie să stai departe de asta? Claire...

— El oricum venea, zise ea. A spart lacătul. M-am gândit că ar trebui măcar să vin cu el.

Ceea ce constituia o explicaţie conformă cu realitatea — chiar dacă una laşă — a faptului că ajunsese să fie prezenţi acolo. Şi totuşi, Myrnin o sfredeli cu privirea. O privire care glăsuia limpede: Mărturiseşte.

— Probabil că şi eu aş fi venit oricum, recunoscu ea în grăbă. Nu pot să-mi las prietenii şi părinţii să fie aici, fără mine. Pur şi simplu, nu pot.

Sam privea supărat, însă aprobă cu o înclinare a capului, semn că înţelegea.

— Perfect, aţi fost aici. Aţi văzut. Acum, e timpul să plecaţi, până nu vă anunţă. Myrnin...

Myrnin scutură din cap.

— Nu, Samuel. Nu pot să fac asta. Ea are nevoie de mine.

— Ea are nevoie ca tu să stai departe de toate astea! exclamă Sam, apropiindu-se periculos de Myrnin, ai cărui ochi deveniră de un stacojiu neguros.

La fel şi ai lui Sam.

— Du-te acasă, îi zise Sam. Imediat.

— Sileşte-mă, replică Myrnin, într-o şoaptă mătăsoasă.

Claire nu-l mai văzuse până acum atât de înverşunat, şi arăta cumplit.

Îl înghionti uşor, cu prudenţă.

— Myrnin. Ce s-a întâmplat cu aşteptatul? Nu Sam este inamicul.

— Sam îl apără pe inamic.

— Eu o apăr pe Amelie. Ştii bine c-aş fi în stare să mor apărând-o.

Replica lui îl dezmetici pe Myrnin, cel puţin până într-acolo încât să tragă aer în piept şi să facă pasul înapoi. Albul fru-fru al costumului de Pierrot îl făcea să pară cel mai înfricoşător clovn din câţi văzuse ea vreodată, mai ales atunci când zâmbea.

— Da, răspunse el. Ştiu că aşa ai face, Sam. Şi mai ştiu că asta te va distruge, într-o zi. Trebuie să ştii când să baţi în retragere. E arta pe care cei mai bătrâni dintre noi au fost obligaţi s-o stăpânească, în repetate rânduri.

Sam îi privi pe amândoi cu o neputinţă disperată, după care le întoarse spatele şi plecă.

Se adunase lume multă, umplând acum încăperea circulară, şi Claire auzi un îndepărtat orologiu bătrânesc bătând ora. Dangătele lui profunde, sonore, păreau să continue la nesfârşit, iar când ecourile lor se stinseră, peste întregul foaier domnea liniştea, excepţie făcând foşnetul rochiilor, în timp ce lumea se înghesuia să-şi ocupe poziţiile.

Uşile duble, cu margini poleite, din dreapta lui Claire, se deschiseră, lăsând să plutească spre ei un parfum de trandafiri. Cunoştea mireasma aceasta, dar şi încăperea de dincolo. Trupul unui vampir zăcuse întins acolo, cu mare pompă, pe estrada aceea. Ea şi cu Shane cunoscuseră acolo teroarea.

Nu era locul ei preferat, nici amintirea preferată.

— Lady Muriel şi însoţitorul său, Paul Grace, anunţă o voce profundă, răsunătoare, de lângă uşă.

Sunetul ei fu purtat până în toate ungherele foaierului. Claire îşi lungi gâtul şi văzu o femeie-vampir scundă şi rotofeie, în costumaţie egipteană, escortată dincolo de uşi de un bărbat înalt, în veşminte victoriene. Bărbatul care se ocupa de anunţarea oaspeţilor stătea deoparte, ţinând cu ambele mâini un registru aurit, deşi nu-l consulta deloc.

Maestrul de ceremonii al morţilor vii.

— E John de Leeds, o informă în şoaptă Myrnin. Excelentă alegere. A fost heraldul regelui Henric, din câte-mi amintesc. Impecabile maniere.

Deja se rostiseră următoarele nume, şi un nou cuplu înainta.

Din unghiul în care se afla, Claire nu putea să vadă ce era dincolo de uşi, însă zărea strălucirea lumânărilor aprinse.

— O să dureze o veşnicie, se plânse ea.

— Ceremoniile fac parte din bucuriile vieţii, filosofă Myrnin, întinzându-i un pahar cu ceva spumos. Bea.

— N-ar trebui.

El înălţă o sprânceană. Ea îşi duse şampania la buze şi gustă: nici dulce, nici amară, exact cum trebuia. Ca o lumină îmbuteliată.

— Poate, doar o sorbitură mică.

Paharul se goli până ca ea şi Myrnin să ajungă la rând; Claire se simţea înfierbântată şi puţin dezechilibrată, şi se bucură când Myrnin o luă de braţ. Heraldul, John, era în stânga lui Myrnin, şi se arătă uşor surprins pentru doar o secundă, după care rosti, cu fluiditatea lui obişnuită:

— Lord Myrnin de Conwy, cu însoţitoarea sa, Claire Danvers.

S-a zis cu discreţia apropierii.

Capetele se întoarseră. Multe capete se întoarseră şi, cu toate că în cazul vampirilor nu se prea putea vorbi despre răsuflări tăiate, Claire auzi cum începe şuşoteala pe măsură ce ea şi Myrnin înaintau prin încăpere. Era una cavernoasă, întunecoasă, amenajată în stilul saloanelor de bal, cu mese rotunde şi scaune, şi cu un podium înălţat pe estradă. Pânzeturi albe, fine. Aranjamente florale pe fiecare masă. Pahare scânteietoare şi porţelanuri sclipitoare, întreaga încăpere era luminată de lumânări: cu miile, în masive candelabre din cristal.

Putea fi o privelişte magică, dacă n-ar fi fost atât de înfricoşătoare. Apăsarea acelei atenţii generale — sute de ochi urmărindu-le fiecare mişcare — o făcea pe Claire să-şi simtă genunchii ca două pungi cu apă.

Myrnin păru că-i simte starea.

— Stăpâneşte-te, o sfătui domol. Zâmbeşte. Capul sus. Niciun semn de slăbiciune.

Claire se strădui. Nu ştia precis dacă-i reuşea, însă în clipa în care Myrnin îi eliberă braţul în apropierea unui scaun, se lăsă să cadă cât mai repede pe el. Erau la o masă goală, aproape de fundul salonului. Rotindu-şi privirea în jur, observă că Sam se aşezase nu departe, la fel şi Oliver. Eve era cu el, holbându-se cu ochii mari la Claire.

Pe Michael nu putu să-l zărească. Din nefericire, pe Shane îl

vedea mult prea limpede, fiindcă Ysandre era pe podiumul de pe estradă, şi-l dusese de lesă pe Shane, sus, pe trepte, astfel încât să-l poată vedea şi pe el toată lumea. Stăteau la o masă lungă, la unul dintre capete; François şi partenera lui erau la celălalt.

Încă nici urmă de Amelie, sau de Bishop.

Tatăl lui Claire dădu să se ridice de pe scaunul lui, din cealaltă parte a sălii, însă femeia-vampir care era cu el îl prinse de braţ şi-l trase la loc pe scaunul lui. Prin urmare, regula era să nu te amesteci, din câte se părea. Şi ea şi-ar fi dorit să se ducă la el, şi-ar fi dorit cu ardoare, însă în clipa în care aruncă o privire spre Myrnin, acesta clătină din cap.

— Aşteaptă, îi zise el. Ai vrut să iei parte la joc, Claire. Abia acum vom afla dacă te şi ţine pipota.

— Dar e tata!

— Ţi-am spus că o să fie o probă de încercare a nervilor. Ai tăi se văd cu ochiul liber. Potoleşte-te.

Frumoase vorbe, din partea cuiva ai cărui ochi se înroşiseră atunci când cineva atât de puţin ameninţător ca Sam îi ieşise în cale. Totuşi, Claire se concentră să respire adânc, lent, şi să-şi lase privirea în jos, ferind-o de ispite.

— A, exclamă Myrnin, pe un ton încărcat de satisfacţie. Au sosit.

Se referea, desigur, la Amelie şi la Bishop. Amelie intră prima, din dreapta estradei, o sclipitoare statuie toată într-un alb atât de rece, încât te dureau ochii privindu-l. Se costumase într-un soi de duh al gheţurilor, ceea ce i se potrivea din atât de multe puncte de vedere. Părul ei platinat fusese împletit într-un turn cristalin, şi înfăţişarea îi era delicată şi fragilă.

La braţul ei se afla Jason Rosser. Cel puţin, Claire avu impresia că ar fi Jason. Nu-l mai văzuse niciodată spălat şi tuns, însă îl recunoscu după umerii cocârjaţi şi după mers, dacă nu după altceva. Purta o rasă maro de călugăr, cu glugă. Ea a ales pe cineva pe care şi-ar putea permite să-l piardă, se gândi Claire. De-asta nu m-a ales pe mine. Gândul acesta ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai bine cu privire la faptul că fusese lăsată pe dinafară, dar, cumva, nu fu aşa.

Intră şi Bishop, prin stânga scenei. Era îmbrăcat complet într-un purpuriu episcopal, în — cum altfel? — costumaţie de

episcop[7], minus crucea. Purta până şi pălăria aceea înaltă, mitra episcopală.

La braţul lui era un înger. O femeie îmbrăcată în înger, în orice caz, cu aripi albe, din pene fine, mai înalte decât ea însăşi, măturând podeaua în urma ei.

Claire se plesni cu ambele palme peste gură, zăgăzuindu-şi ţipătul care ameninţa să erupă.

Era mama ei.

— Uşurel, o domoli Myrnin, strângând-o de braţ cu degetele lui reci. Ai uitat ce ţi-am spus? Controlează-te! Mai avem cale lungă până să acţionăm.

Claire n-ar fi vrut să-l asculte. Ar fi vrut să ajungă la mama şi la tatăl ei, la Shane, şi la Michael, şi la Eve. Ar fi vrut să fugă de-acolo, să ajungă la graniţele oraşului Morganville şi să nu se mai oprească.

Ar fi vrut să nu mai fie acolo.

Alţi şi alţi oaspeţi ocupară scaunele rămase la masa lor, doi dintre aceştia fiind Charles şi Miranda. Miranda arăta cumplit de tânără şi de palidă sub părul ei plin de şerpi şi sub faldurile greceşti. Se aşeză lângă Claire şi, sub paravanul feţei de masă, îi căută mâna. Claire o lăsă. Mâna Mirandei era la fel de rece ca a lui Myrnin, şi aproape cleios de umedă din cauza fricii.

— Se adevereşte, şopti Miranda. Tot acel sânge. Toată acea teroare. Se întâmplă cu adevărat.

— Şşşt, o mustră Charles, aşezat lângă ea, făcându-i semn spre farfuria din faţă. Mănâncă. Friptura de vită o să-ţi dea energie.

Miranda, la fel ca şi Claire, doar ciuguli din coastele fragede din farfurie. Claire încercă să ia o îmbucătură. Friptura era bună — rumenă, fragedă, caldă tocmai cât trebuia — însă nu avea poftă de mâncare. Myrnin şi-o atacă pe a lui cu o râvnă înspăimântătoare. Claire se întrebă de când nu mai avusese el parte de o masă adevărată, sau de când nu-şi mai dorise aşa ceva. Gândul acesta o conduse spre un şir haotic de întrebări: oare existau şi vegetarieni prin mulţimea aceea? Oare vampirii ştiau ce sunt acelea alergii alimentare? În timp ce ciugulea absentă din pâine, Claire observă că Amelie privea ţintă spre ei. De la distanţa aceasta, era imposibil să-i desluşeşti cu adevărat

[7] Bishop înseamnă, în primul rând, episcop

expresia, însă Claire era convinsă că nu putea să fie una încântată.

— Cred că Amelie o să ne arunce afară, îi zise lui Myrnin, care tocmai mesteca ultima bucăţică de carne.

— Ba nu, replică el, cu o încredere totală. Ce faci, nu mănânci astea?

Claire renunţă şi-i pasă lui farfuria. Myrnin începu să ciopârţească grăbit carnea.

— Amelie nu-şi poate permite să facă o scenă, zise apoi. Şi nu mă îndoiesc că pe Bishop îl distrează prezenţa mea aici.

Părea din nou ciudat, aproape bucuros. Claire îl examină cu o privire îndoielnică.

— Te simţi bine? se interesă ea.

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine, veni replica. A, desertul!

Slujitorii — Claire nu reuşise să-i zărească decât foarte fugar, doar ca umbre mişcătoare, aşa că sigur era vorba despre vampiri — îi serviră cu minunate păhărele pentru martini, pline cu fructe de pădure şi frişcă. Fructele de pădure şi frişca însemnau ceva irezistibil până şi pentru Claire. Mâncă tot, printre două înghiţituri aruncând câte o privire spre Shane, să vadă dacă mânca şi el. Nu i se părea. El nu se mişca deloc.

Când se serviră băuturile — sânge pentru vampiri, şampanie şi cafea pentru cei intoleranţi la hemoglobină — Claire îşi simţi neliniştea urcând cu încă o treaptă. Se iscară murmure prin salon, într-un val crescând, şi sesiză amplificarea emoţiilor.

— Myrnin? Ce se-ntâmplă?

Miranda o prinse din nou de mână, strângând-o atât de tare, încât abia îşi stăpâni un ţipăt.

— Acum vine, îi zise Miranda. Sfârşitul e aproape.

Până s-o poată întreba Claire ce-a vrut să spună, Myrnin o atinse pe umăr şi-o anunţă:

— Începe ceremonia.

John de Leeds apăruse din culisele aflate în spatele podiumului şi-şi ocupase poziţia în spatele unui pupitru din lemn închis la culoare. Purta livreaua tradiţională a heralzilor, observă Claire, exact aşa cum o văzuse înfăţişată prin cărţi, sau în tablouri. Aproape că se aştepta să-l vadă scoţând la iveală o trompetă lungă şi subţire.

În loc de asta, el deschise registrul pe care-l ţinuse în mâini la

intrare.

— Luaţi aminte, rosti el, cu o voce profundă, catifelată; iată-l venind la noi, în ziua aceasta, pe cel vrednic de credinţa noastră, şi toţi ca unul, cu bun-venit îl primim în casă.

Bishop se ridică. Pe scenă, se trase o cortină, iar din spatele ei apăru un enorm şi întunecat tron din lemn, migălos sculptat.

Bishop urcă treptele şi se aşeză pe el.

Mama lui Claire rămase la locul ei, la masă.

— Ce se-ntâmplă? se miră Claire.

Myrnin îi ceru să tacă.

— Cum vă pronunţ numele, înaintaţi dimpreună cu-al vostru tribut, zise John. Maria Theresa.

O spaniolă înaltă, îmbrăcată într-un sclipitor costum de matador, se ridică de pe scaunul ei, îl luă de mână pe bărbatul pe care-l adusese la banchet şi-l duse cu ea până pe podium. Se înclină adânc în faţa Ameliei, după care se întoarse spre Bishop, aşezat pe tronul lui. Se înclină din nou.

— Vă dăruiesc credinţa, zise. Şi ofranda mea.

Întoarse capul spre bărbatul de lângă ea. Părea... năucit. Înmărmurit.

Bishop îl privi la rândul lui şi zâmbi.

— Princiară ofrandă, zise. Îţi mulţumesc pentru dar.

— Vasili Ivanovici, strigă John de Leeds, şi procesiunea îşi urmă cursul.

Nimeni nu fu omorât. Era, aşa cum spusese Myrnin... simbolic. Doar un gest.

Claire răsuflă adânc. Nici măcar nu fusese conştientă cât timp îşi ţinuse respiraţia, însă întreaga cutie toracică o durea.

— El ar putea să-i ucidă. Este? Dac-ar vrea.

— Este, confirmă Myrnin. Dar n-o face.

Părea sobru şi concentrat dincolo de machiajul lui de paiaţă.

— Chiar mă întreb ce anume îl opreşte.

Ceremonia avea, din câte observa Claire, să se întindă pe ore întregi. Se bucura că aveau scaune la dispoziţie, fiindcă ar fi fost o veritabilă tortură să stea în picioare. La fiecare nume strigat de John de Leeds, câte un vampir se ridica şi-şi conducea partenerul, sau partenera, prezentându-se amândoi în faţa lui Bishop; Bishop încuviinţa darul, şi asta era tot.

Ca luptă pe viaţă şi pe moarte, era de-a dreptul plictisitoare.

Şi deodată nu mai fu aşa.

Primul semn se ivi atunci când Sam se urcă pe podium, cu „darul” lui: se înclină în faţa Ameliei, însă către Bishop îşi aplecă scurt capul. Myrnin scoase un mic sunet şi se întinse înainte, încordându-şi privirea, iar Bishop îşi îndreptă spinarea pe tronul lui.

— Îţi doresc bun-venit în Morganville, zise Sam. Dar nu-ţi voi jura credinţă.

Toţi cei din salon încremeniră complet: nu se mai auziră nici măcar discretele foşnete ale rochiilor, nici clinchetele paharelor sau ale porţelanurilor, sesizabile până acum. Amelie, remarcă imediat Claire, se apropie de Sam mai mult decât o făcuse cu ceilalţi vampiri.

— Nu? îl întrebă Bishop, făcându-i semn să înainteze.

Sam nu-i făcu plăcerea decât cu un pas.

— Stăpâna ta mă va recunoaşte. De ce nu şi tu?

— Am alte jurăminte de respectat.

— Faţă de ea, preciză Bishop.

Sam încuviinţă.

— Ei bine, atunci, jurământul ei faţă de mine te va lega, la rândul tău, Samuel. Cred că este suficient.

Aruncă o privire cercetătoare spre fată.

— Lasă-mi darul aici.

— Nu, replică Sam, fără să se clintească.

Amelie murmură ceva spre el, însă într-o şoaptă prea delicată încât să ajungă la urechile lui Claire, cu toată excelenta acustică a încăperii.

— Răspund pentru ea, declară Sam; şi, dacă-ţi doreşti un dar, primeşte ceea ce-ţi oferă Morganville. Libertate.

— Vârî mâna în buzunarul blugilor legaţi cu sfoară, ca ai lui Huck Finn, şi scoase de-acolo o pungă cu sânge.

Ysandre ţâşni de pe scaunul ei. La fel şi François.

— Cum îndrăzneşti! mârâi François, arătându-şi colţii şi făcând să zboare punga cu sânge din mâna lui Sam. Ia împuţiciunea asta de-aici!

Ysandre o înşfăcă de păr pe partenera lui Sam şi-o smuci spre ea.

— Ea e ofranda, zise, şi tu nu ai dreptul să-l privezi de ea.

— El nu are dreptul, rosti atunci Amelie, fiecare cuvânt răsunând limpede precum cristalul. Însă eu îl am.

Privirea lui Bishop o întâlni pe-a ei şi, pentru un moment

foarte, foarte lung, nimeni nu se clinti.

Apoi, Bishop zâmbi, se lăsă pe spătarul tronului şi făcu un semn cu mâna.

— Ia-o, Samuel, zise. Până la urmă, n-o găsesc pe gustul meu.

Sam o luă de mână pe fată, îl îmbrânci pe François din calea lui şi coborî treptele, întorcându-se pe podeaua salonului de bal. În timp ce trecea, se iscau murmure în stânga şi-n dreapta. Se duse drept spre masa la care stătea Michael, se aplecă spre el şi-i spuse ceva. Michael îi răspunse, părând încordat şi puţin cam agitat. Indiferent la ce se referea controversa, pe Michael îl sfâşia ideea de a alege cealaltă tabără.

Sam îl smulse de pe scaun, iar de data aceasta Claire auzi şi ce-i spuse:

— Vino cu mine şi gata!

Fie că Michael ar fi vrut, fie că nu, era prea târziu, fiindcă John de Leeds anunţă:

— Michael Glass de Morganville!

Şi toată lumea aşteptă să vadă cum avea să se comporte cel mai tânăr vampir din oraş.

Michael o luă de mână pe Monica şi se îndreptă spre podium. Urcă treptele, îşi înclină capul spre Amelie, şi-şi înclină capul spre Bishop. Nu prea multă supunere nici faţă de unul, nici faţă de celălalt.

— A, fata din familia Morrell, zise Bishop. Am auzit foarte multe despre tine, copila mea.

Monica, tâmpită de ea, se arătă încântată. Riscă să-i cadă peruca înaltă de pe cap, făcând o adâncă reverenţă, în fustele alea kilometrice de Maria-Antoaneta.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Ţi-am spus eu că poţi să vorbeşti? o apostrofă Bishop, după care-şi întoarse din nou atenţia asupra lui Michael. Ruda ta, zise, refuză să-mi jure supunere. Tu ce-ai de spus, Michael?

— Sunt aici, răspunse Michael. Dar nu jur nimic.

Urmă un lung şi tensionat moment, după care Bishop îi făcu, nerăbdător, semn să plece de pe scenă.

Monica plecă şi ea, târşâindu-şi picioarele şi zâmbindu-i prosteşte vampirului cel mare şi rău.

— Ce cretină, bombăni Claire în barbă, iar Myrnin chicoti.

— Mereu se găsesc vreo câteva, zise el. Din fericire.

Următorul vampir era deja pe estradă. Arătă un pic mai multă

politeţe decât Michael: îi ură bun-venit lui Bishop, ca oaspete în Morganville, dar, încă o dată, niciun jurământ de credinţă. Bishop arăta deja prost dispus.

— Ei bine, comentă Myrnin, uite că începe să devină interesant. Mă întreb cât o să mai tolereze.

Nu prea mult, din câte se părea, fiindcă urmă Oliver. Şi chiar dacă Oliver se înclină, era ceva forţat în gestul lui. Ceva agresiv. Bishop simţi acelaşi lucru.

— Ce ai de spus, Oliver de Heidelberg?

— Îţi urez bun-venit, zise Oliver. Şi nimic mai mult.

Se înclină din nou, batjocoritor.

— Zilele în care ne porunceai au zburat, jupâne Bishop. Sau n-ai observat?

Bishop se ridică. François şi Ysandre îl imitară.

— Adu-ţi obolul, ceru Bishop. Şi umblă, cât timp îţi mai permit să umbli.

Michael, de jos, din salon, încercă să-i sară în ajutor, însă Sam îl prinse şi-l forţă să rămână aşezat.

— Lasă-mă! urlă Michael, după care cei doi se rostogoliră peste masă, făcând să zboare costisitoarele porţelanuri şi cristaluri. Doar n-o să-i permiţi...

François şi Ysandre se apropiau de Eve, ca doi tigri la vânătoare. Iar ea stătea pe loc, împietrită, în captivitatea privirii stăruitoare a lui Bishop.

Shane se ridică şi-şi scoase masca de câine pe care-l obligase Ysandre s-o poarte. Se opri lângă Eve, îşi desfăcu lesa şi-o lăsă să cadă cu zgomot pe podea.

— M-am săturat până peste cap de porcăria asta, declară el, întinzându-şi cotul spre Eve. Tu?

— Şi eu, îl aprobă Eve. Cu toate că-mi plac balurile mascate. Îmi dai mie zgarda, după ce termini cu ea?

— Eşti invitata mea.

Încercau să se arate calmi, însă Claire simţea ameninţarea de acolo, violenţa a cărei izbucnire atârna doar de un fir de păr. Iar Shane n-avea şanse să-i învingă. N-avea nici măcar şanse să-i rănească. Tot ce putea el să facă era să se lase omorât.

Se zbătu să se ridice de pe scaun. Mâna lui Myrnin o apăsă cu duritate pe umăr, forţând-o să se aşeze la loc.

— Nu, zise el. Aşteaptă!

— Sunt prietenii mei!

— Aşteaptă!

Avu dreptate. Amelie păşi în faţă, interpunându-se între Shane şi Eve, pe de-o parte, şi Bishop, de cealaltă.

— Ei îmi aparţin, declară ea. Nu este dreptul lui Oliver să-i dăruiască.

— Argumentul acesta ar putea fi adus pentru oricine din oraş, zise Bishop. Îmi vei nega dreptul la orice tribut?

Ea îşi destinse lent buzele într-un zâmbet.

— N-am afirmat niciodată aşa ceva. Ai grijă, părinte al meu. Pari disperat.

Claire văzu în ochii lui Bishop flăcări roşii, apoi un alb incandescent.

Amelie nu bătu în retragere. Întoarse uşor capul şi făcu un semn spre Shane şi spre Eve. Shane o împinse jos de pe scenă pe Eve şi o duse mai departe în sala banchetului. François păru să recepţioneze cine ştie ce mesaj mut din partea lui Bishop, fiindcă se retrase din drumul lor.

Atunci, Sam îl lăsă pe Michael să se ridice, şi, în doar câteva secunde, Michael fu de cealaltă parte a încăperii, întâmpinându-i în timp ce coborau treptele podiumului.

Sam îl urmă. Ei patru alcătuiră un mic grup, într-o zonă neutră, în centrul meselor din salon.

— Începe, o atenţionă Myrnin. Am ajuns în punctul culminant. El ştie că e pe cale să piardă. Va trebui să treacă la acţiune.

Şi atunci, John de Leeds rosti, cu vocea aceea de un calm desăvârşit:

— Lord Myrnin de Conwy.

Şi din nou urmă faza cu întoarcerea capetelor. Myrnin se ridică de pe scaunul lui şi-i întinse mâna lui Claire. Ochii îi erau strălucitori, puţin cam prea strălucitori. Puţin cam prea maniacali.

Zâmbetul lui o înfricoşă şi nu credea că doar din cauza machiajului.

— Gata? o întrebă el.

Nu avea de ales, chiar nu avea. Se ridică şi-şi lăsă mâna într-a lui, pornind spre ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit.

Doisprezece

Urcarea treptelor i se păru la fel ca proverbialul marş spre eşafod. Amelie stătea într-o parte, sclipitoare ca un candelabru, şi-l privea pe Myrnin cu o aprigă nemulţumire.

El îi luă mâna palidă, perfectă, şi i-o săratră.

— O, nu te arăta atât de deznădăjduită, vechea mea prietenă, îi zise. Mă simt perfect.

— Ba nu, replică Amelie. Nu este aşa. Şi eşti pe cale să te simţi cu mult mai puţin bine.

Se întoarse spre Bishop.

— Regret faptul că lord Myrnin este bolnav. Trebuie să plece, pentru sănătatea lui.

— Arată destul de bine, replică Bishop. Lasă-l să înainteze.

— Nebunule, şopti Amelie, în timp ce Myrnin îşi executa pirueta de Pierrot, încheiată cu o perfectă plecăciune de dansator, măturând podeaua. Of, fermecătorul meu nebun...

Claire nu izbuti să-şi dea seama dacă era îngrozită, înfuriată, sau întristată. Poate că toate trei, la un loc.

Bishop părea amuzat.

— Au trecut ani, zise el. Şi cum i-ai străbătut, Myrnin?

— Pe cât de bine te-ai fi aşteptat, răspunse Myrnin.

— Pierrot. Cât de... neobişnuit din partea ta. Mai degrabă ai semăna a Arlechin, aş zice.

— Eu întotdeauna am fost de părere că, în taină, Pierrot era cel primejdios, zise Myrnin. Toată inocenţa aceea trebuie să ascundă ceva.

Bishop izbucni în râs.

— Ţi-am dus dorul, bufonule[8].

— Într-adevăr? Ciudat, eu nu ţi l-am dus deloc, stăpâne.

Replica lui îi îngheţă râsul lui Bishop şi Claire simţi teroarea strângându-se ca un cerc în jurul ei, de o răceală sufocantă.

— A, îmi amintesc abia acum de ce ai încetat să fii amuzant, Myrnin. Te foloseşti de sinceritate ca de o ghioagă.

— Eu am considerat-o mai degrabă o spadă, seniore.

Bishop se săturră de conversaţia spirituală.

— Îmi vei jura?

La care Myrnin răspunse, descumpănitor.

— Voi jura.

Şi se lansă într-o înşiruire de înjurături care o făcu pe Claire să

[8] Cuvântul fool înseamnă şi bufon

clipească, nevenindu-i să creadă ce auzea. Încheie cu „… măr putred, din născare colcăind! Trişor de-al vandalilor şi pângăritor de câini morţi!”, însoţindu-şi cuvintele cu încă o piruetă şi o plecăciune. Ridică apoi faţa pe care se întinsese un zâmbet roşu, extrem de roşu, semănând mai degrabă a rânjet batjocoritor.

— La aşa ceva te refereai, stăpâne?

Claire rămase fără răsuflare şi două mâini reci îi cuprinseră gâtul pe la spate. Se pomeni trasă înapoi. Ysandre era cea care o prinsese, iar femeia-vampir se aplecă să-i şoptească:

— Da, te rog, zbate-te. Ţi-am pierdut iubitul până să pot gusta din el. O să te am pe tine, în locul lui.

Claire nu ezită nicio clipă. Îşi vârî mâna sub tunică, scoase de-acolo străvechea sticluţă de parfum pe care i-o dăduse Myrnin, şi făcu să zboare dopul cu un bobârnac.

După care-i turnă Ysandrei apa sfinţită drept în cap.

Ysandre ţipă atât de acut, încât paharele din cristal de pe mese zbârnâiră. Începu să se rotească pe loc, înfigându-şi ghearele în păr şi făcând să sară câţiva stropi pe François, care venea spre ea. Începu şi el să urle. În locurile pe care le atinseseră, picăturile rodeau pielea. Claire rămase cu gura căscată de groază. Era clar că le făcuse rău. Rău de tot.

Myrnin izbucni într-un râs înfundat şi scoase pumnalul acela subţire şi ascuţit pe care-i purta la şold. Când îl văzu pe Bishop apropiindu-se, îşi avântă lama spre el, râzând în continuare.

Şi tăişul îşi atinse ţinta.

Nu produse decât o mică şi neînsemnată rană pe braţul lui Bishop, abia o crestătură, însă Claire văzu tăietura din sutana bătrânului vampir şi pelicula subţire de sânge de pe cuţit.

Bishop fu îndeajuns de surprins, încât să se oprească şi să-şi examineze pagubele aduse costumului.

Râsetele lui Myrnin continuau tot mai nestăvilite şi reîncepură piruetele, mai repezi, aproape estompându-i contururile.

— Myrnin! urlă Claire, în timp ce se retrăgea din faţa Ysandrei, care, plină de arsuri şi de furie, se apropia cu paşi apăsaţi de ea.

Se împiedică şi căzu pe spate.

— Myrnin, fă ceva!

El se opri din învârtit şi-şi privi pumnalul însângerat din mână.

— Cum i-am spus mai devreme lui Sam, trebuie să ştii când să baţi în retragere, zise el. A venit timpul, Claire.

Şi, trimiţându-i o bezea, sări peste masă.

— Apoi fugi, râzând strident şi ţinând încă pumnalul în mână. Până când ieşi din salon.

Timp de câteva secunde, nimeni din sală nu făcu nici o mişcare. Claire privi spre Ysandre, care părea la fel de surprinsă, apoi spre Bishop.

Care-şi prinse între degete tăietura din sutană şi chicoti.

— Bufonul meu, rosti el, aproape cu mândrie. Nebunii sunt hohotele de râs ale Domnului, nu sunteţi de acord?

Se aşeză pe tron, zâmbind.

— Ysandre, lasă copila în pace. Sunt dispus să le îngădui prietenilor noştri micile lor acte de sfidare, în seara aceasta.

— Dar m-a ars! mârâi Ysandre.

— Şi te vei lecui. Nu mai chelălăi ca un câine bătut. N-a fost mai mult decât meritai.

Amelie, îşi dădu seama Claire, nu făcuse nicio mişcare. Nici măcar când viaţa lui Claire fusese în pericol. Acum, însă, se urni, aplecându-se s-o ajute să se ridice.

— Ajunge, rosti ea. Te-ai distrat destul, părinte al meu. Acum, pune-i capăt.

— Foarte bine, acceptă el. A venit vremea încercării, copila mea. Jură-mi supunere şi totul se va termina.

— Dacă ţi-aş jura supunere, nu se va mai termina niciodată, îl corectă Amelie. Niciodată nu ţi-am făcut vreun jurământ. Chiar credeai că în seara aceasta se va schimba situaţia?

Ochii lui reci, extrem de reci, se îngustară.

— Trădătoare afurisită, zise. Vrăjitoare asasină. Mă primeşti cu bun-venit în micul tău oraş? Îmi acorzi permisiunea de a umbla pe străzile tale şi de a dispune de ţărănoii tăi? Nu cred c-ai îndrăzni să refuzi. Mă cunoşti prea bine.

— Nu-ţi acord nimic, zise ea. Nu-ţi voi jura supunere. Nu-ţi voi dărui urări de bun-venit. Nu-ţi voi da nimic, părinte al meu.

Ar fi crezut că e cu neputinţă, dar în ochii lui Claire, Amelie părea acum... umană. Vulnerabilă. Fragilă şi aşteptând să fie sfărâmată.

— Îmi vei da un singur lucru, dacă vrei să-ţi mai păstrezi ce ai clădit aici, zise el. Îmi vreau cartea înapoi. Cea pe care mi-ai furat-o când m-ai prăvălit în mormântul timpuriu, fiică a mea.

Ea încremeni, făcând ochii mari. Amelie, cea care nu putea fi luată prin surprindere, fusese complet prinsă pe picior greşit de

data aceasta.

— Cartea, repetă ea.

— Crezi că-mi doresc oraşul tău prăpădit? Pe ţărănoii tăi ridicoli? Privirea dispreţuitoare a lui Bishop trecu dincolo de Claire, rotindu-se prin încăpere. Îmi doresc bunul meu. Dă-mi-l, şi voi pleca. Iată. Acum, ai aflat ce-mi doresc, copilă. Ce ai de spus?

— Cartea nu-ţi aparţine, zise Amelie.

— Am luat-o din mâinile fără viaţă ale unui rival, preciză Bishop. Astfel, a devenit a mea. Prin dreptul învingătorului.

O privi îndelung cu ochii lui reci.

— La fel cum ai luat-o şi tu de la mine, dacă-ţi mai aminteşti, numai că eu nu eram chiar mort. Păcat că n-ai stat să te asiguri, ei?

Totul decurgea anapoda. Myrnin o rupsese la fugă, când ar fi trebuit să rămână, ar fi trebuit să lupte. Amelie nu putea s-o facă de una singură, el însuşi o afirmase.

Iar ceilalţi vampiri stăteau cu toţii şi lăsau întâmplarea să-şi urmeze calea.

— Amelie, zise Bishop, dacă refuzi, te voi distruge. Nu ştiai? N-ai ştiut-o încă din clipa în care am sosit în oraş?

Claire se apropie, oprindu-se lângă Amelie.

— Ea vrea ca tu să pleci, zise. Şi trebuie să pleci. Chiar acum.

Bishop izbucni în râs.

— O ameninţare din partea unei căţeluşe care chelălăie. Mă vei obliga tu, potaie?

— Nu, se auzi vocea lui Sam Glass, care sări de pe podeaua sălii drept pe masă, dintr-o singură mişcare mlădioasă şi uşoară, coborând apoi şi postându-se de cealaltă parte a Ameliei. Nu de una singură, în orice caz.

Îşi scosese pălăria din paie a lui Huck Finn, dar chiar dac-ar fi purtat-o încă, expresia feţei lui impunea să fie luat în serios.

Michael i se alătură, parcurgând distanţa dintr-un singur salt, în timp ce Eve şi Shane aleseră scara.

După o secundă de pauză, se puseră şi alţii în mişcare. Oliver. Monica. Miranda şi Charles.

Tatăl lui Claire veni, îşi luă de mână soţia şi o conduse într-o parte, în afara pericolului.

Tot mai mulţi veneau.

Vampirii şi oamenii din Morganville stăteau laolaltă,

aglomerând scena în faţa lui Bishop, a Ysandrei şi a lui François. Nu veniseră toţi... dar mai mult de jumătate din cei prezenţi în încăpere.

— Nu eşti bine-venit aici, declară Oliver. Jupâne Bishop. Acesta e oraşul nostru. Poporul nostru. A venit vremea să pleci.

— O rebeliune, exclamă Bishop. Ce modernitate înviorătoare!

Făcu un semn spre Ysandre şi spre François. Acesta din urmă o smulse pe Jennifer de pe scaunul ei, urcând-o pe podium.

Ysandre se prefăcu că se avântă spre Shane, dar îl înhăţă pe Jason Rosser şi-şi cufundă adânc colţii în gâtul lui.

Se dezlănţui iadul. Sam şi Michael îl izbiră amândoi pe François, îmbrâncindu-l înapoi în timp ce încerca să-şi înfigă colţii în Jennifer, care ţipa de zor, şi Claire îi pierdu aproape instantaneu din vedere. Bishop era în picioare, luptându-se corp la corp cu Oliver.

Amelie, cu ochii de culoarea şi duritatea diamantelor, o înşfacă pe Ysandre de ceafă şi-o smuci înapoi, îndepărtând-o de Jason.

— Îmi aparţine, se răsti ea, ţinând-o pe Ysandre la o lungime de braţ şi lăsând-o să şuiere şi să se zbată neputincioasă. Băiete. Băiete!

Se aplecă spre Jason, atingându-i faţa cu degetele ei palide.

Jason deschise ochii. Plângea, avu impresia Claire, dar apoi îi zări faţa şi ştiu că nu plângea nicidecum.

Râdea.

— Vampiriţa naibii, zise el.

— Nu! strigă Claire, însă era prea târziu.

Jason scoase la iveală, dintre faldurile rasei lui de călugăr, o ţepuşă cu care o străpunse pe Amelie, drept în inimă.

Totul se opri în loc.

Amelie se împletici înapoi. Ţepuşa din lemn părea, în pieptul ei, ireală, trivială, nepotrivită.

Amelie era invulnerabilă. Nu putea fi vătămată.

Un cerc de sânge începu să se întindă pe stofa albă din jurul ţepuşei, lărgindu-se sub ochii lui Claire.

Sam scoase un urlet. Îl lăsă pe François, în timp ce Amelie se prăbuşea, şi se repezi s-o prindă, coborând-o apoi pe braţe de pe estrada din lemn. Iar expresia feţei lui... Claire nu mai văzuse niciodată, dar niciodată, atât de multă suferinţă.

Oliver îi trase un pumn lui Bishop cu atâta putere, încât

bătrânul se împletici în spate şi căzu peste o margine a tronului, după care se grăbi şi el să ajungă la Amelie.

— Nu! se răsti la Sam, văzându-l că apucă ţepuşa şi încearcă s-o tragă afară. E bătrână. O să supravieţuiască până o ducem la loc sigur. Ia-o!

Şi, în timp ce Sam îi îndeplinea ordinul, Oliver se întoarse spre Jason, care tocmai se năpustea asupra lui, cu ochi de nebun şi o altă ţepuşă în mână. Îl înhăţă din zbor şi-i frânse braţul, răsucindu-l fără efort, apoi îl aruncă peste estradă tocmai în François, care îl ţinea pe Michael la podea.

— Mami! Tati! Ieşiţi de-aici! urlă Claire.

Tatăl îi făcu semn să vină cu ei, însă Claire scutură din cap. Nu putea să-şi părăsească prietenii. Nu putea să procedeze la fel ca Myrnin, care o lăsase singură.

Părinţii ei plecară, reuşind să iasă pe uşă. Alţii fugeau deja, în majoritate cei care aleseseră de la început să nu i se împotrivească lui Bishop. Claire o văzu pe Maria Theresa strecurându-se pe o uşă laterală, trăgându-şi de braţ ofranda ei umană. Bărbatul părea îngrozit şi încerca să se elibereze.

De afară, din întuneric, auzi ţipete.

Amelie clipi, inspiră şi-i şopti ceva lui Sam. El îşi ridică privirea spre Claire şi ea îi văzu faţa la fel de dură şi de palidă ca marmura.

— Finalul partidei, zise el. Contraatacul lui Bishop.

Claire privi într-acolo şi constată că unii dintre cei care până acum se abţinuseră îi atacau pe partenerii lor umani, sau pe alţi vampiri. Bishop îşi adusese cu el agenţi acoperiţi, şi era numai o problemă de timp ca ei să-şi croiască drum până la scenă. Avea să fie o încăierare generală.

Michael apăru lângă ei. Avea veşmintele sfâşiate şi o tăietură pe obraz, din care nu curgea sânge.

— Scoate-i de-aici! urlă Oliver spre el. Imediat!

Apoi, Oliver se avântă spre Bishop, îl împinse pe bătrânul vampir în tron şi-şi vârî mâna pe sub costumul lui de sperietoare. Scoase de-acolo un pumnal lung, cu vârful ascuţit ca un ac, şi-i străpunse cu el pieptul lui Bishop, ţintuindu-l de lemn.

Lui Bishop, lovitura îi produse mai degrabă iritare, decât durere. Se smuci şi-şi scoase pumnalul din piept, după care-l plesni cu dosul palmei pe Oliver atât de tare, încât acesta din

urmă zburră cu totul de pe scenă, până în întunericul salonului de bal.

— Sam! răcni Michael.

Sam o ridică pe Amelie în braţe şi sări jos de pe scenă. Fu urmat de majoritatea celorlalţi. Michael îi înşfăcă pe Eve şi pe Shane, iar Claire se întoarse, vrând să pornească după prietenii ei, care deja tropăiau pe trepte.

Însă Ysandre o opri.

— Nu te grăbi, îi zise femeia-vampir, a cărei voce nu mai semăna acum a tors de pisică: era un mârâit de fiară, răguşit şi plin de răutate. Pe tine te vreau eu.

Claire bâjbâi în căutarea unei arme. Găsi o furculiţă de pe o masă răsturnată şi o înfipse în braţul Ysandrei. Femeia-vampir scoase un ţipăt scurt şi ascuţit, îşi trase furculiţa din carne şi-şi strânse degetele în jurul beregatei lui Claire, trântind-o cu spatele de masă. Claire nu mai putu să respire. Izbi cu pumnii în braţul ca din fier al femeii-vampir, se zbătu încercând să se elibereze, dar fără succes.

Avea să moară.

Deodată, Oliver o izbi pe Ysandre, făcând-o să zboare cât colo şi să cadă grămadă peste Bishop, doborându-l şi pe el. Înainte ca ei să atingă podeaua, o apucă de încheietură pe Claire şi o trase spre scară. Dar fata nu se mişca suficient de repede pentru el, aşa că o luă în braţe, după care lumea se înceţoşă în jurul ei.

Viteză de vampir.

Ţipetele deveniră neclare, transformându-se în zgomote, şi Claire auzi bubuituri, şi sirene, apoi nimic.

Ciudat, să se simtă la adăpost în braţele lui Oliver.

Când se trezi, avea capul în poala lui Shane, iar el o mângâia pe păr. Auzi murmur de voci înăbuşite.

— Ce...

Nu putu să spună mai mult. O durea gâtul. O durea rău. Iar vocea îi suna ciudat.

— Salut, îi zise Shane, zâmbindu-i.

Numai că zâmbetul acela era mai degrabă forţat.

— Nu mai vorbi, rosti el. Suntem acasă, am baricadat totul. E OK.

Claire se îndoia că ar fi OK. Auzea sirenele de afară, cum

goneau pe stradă. Voci înăuntrul casei, foarte multe voci. Încercă să se ridice în capul oaselor, însă Shane n-o lăsă.

— Sam e sus, cu Amelie, în camera pentru relaxare, o informă el.

Ceea ce, în limbajul lui Shane, desemna bârlogul secret al Ameliei.

— Oraşul e în carantină, îi dădu el raportul mai departe. Bishop şi-a înrolat deja o grămadă de tipi. Surprize cu grămada. N-a stat degeaba.

Cine mai e aici? mimă Claire din buze.

— Mda, mă rog, avem musafiri astă-seară, zise el. N-am putut să-i ducem la casele lor, aşa că s-au refugiat aici. Mama şi tatăl tău sunt chiar alături...

Şi iată-i şi pe ei, împingându-l deoparte pe Shane. Mama plângea în timp ce încerca s-o mângâie pe obraz. Tatăl ei voia să se arate mai stăpân pe sine, însă era roşu la faţă şi-şi ţinea maxilarele strâns încleştate.

— Cum te simţi, puştoaico? se interesă el.

— Bine, şopti ea, după care arătă spre ei.

— Noi n-avem nimic, iubito, îi zise mama ei, sărutând-o pe frunte.

Era îmbrăcată şi acum în lunga rochie albă, însă aripile de înger păreau pleoştite şi descentrate.

— Când te-a adus Oliver, am crezut... am crezut că era prea târziu. Am crezut...

O crezuseră moartă. Claire se simţi vinovată, chiar dacă leşinul nu fusese tocmai intenţia ei.

— Sunt bine, izbuti să spună.

Încercă să înghită, dar descoperi că nu era doar o idee rea. Era una groaznică. Tuşi. Asta o duru şi mai rău.

Jalnic.

— Oliver? întrebă în şoaptă.

Tatăl ei îi făcu un semn cu capul, indicând un loc undeva dincolo de canapeaua pe care stătea ea întinsă.

— E la telefon, zise el. Îi cam place să preia comanda, nu?

Luminile din casă se stinseră şi lumea începu să ţipe. Aproape imediat, se auzi ţăcănitul lanternelor care se aprindeau: Eve şi Shane le aveau pregătite, la îndemână; la fel şi Michael.

— Liniştiţi-vă, ceru Michael. Toată lumea să stea liniştită. Casa e sigură.

Nimic nu era sigur când venea vorba despre Bishop, ar fi vrut să-i spună Claire. Ysandre şi François mai fuseseră acolo şi puteau să intre iarăşi, dacă voiau. Penumbra din jurul ei i se părea densă şi uleioasă. Dacă existau cumva fantome în casă — altfel decât fusese Michael până nu demult — probabil că aveau să-şi facă apariţia în plină forţă, atrase de valul de teamă şi de furie.

— Hei, exclamă Eve.

Stătea lângă ferestrele din faţă, privind afară.

— Ceva a luat foc pe-acolo.

O maşină de pompieri trecu urlând pe stradă, urmărită de un stol de maşini ale poliţiei. Noapte plină pentru serviciile municipale, se gândi Claire, încă ameţită. Se ridică, în ciuda eforturilor mamei ei, care ţinea morţiş să rămână întinsă. Se duse spre Eve, la fereastră. Eve o cuprinse cu un braţ şi-o trase spre ea, fără să-şi dezlipească privirea de la incendiu. Era unul mare, poate la trei străzi mai încolo. Flăcările se înălţau până la trei-patru metri.

— Cum îţi mai e? o întrebă Eve.

Claire îi răspunse ridicându-şi degetul mare şi-şi văzu prietena zâmbindu-i.

— Mda, te-ai cam dat Spartacus pe-acolo. Am fost mândră de tine, să ştii. Mă rog, până ai cam luat-o pe cocoaşă.

Claire încercă să-şi stăpânească un „Hei!” indignat.

— OK, lasă, poate că n-a fost vina ta, o domoli Eve, îmbrăţişând-o din nou. Agheasmă. Frumoasă idee. Cât pe-aci să mă impresionezi.

— Casa cui?

Două cuvinte, pe care Claire izbuti să le şoptească dintr-o singură suflare. Era un progres.

— Focul?

— Cred că e Casa Melville, zise Eve, mutându-se să privească dintr-un alt unghi. Ce rahat! adăugă apoi. Văd şi altele. Nu e bine.

Michael li se alătură.

— Asta face parte din planul lui Bishop, zise el. Sau, cel puţin, aşa deduc eu. Să creeze haos. S-o provoace pe Amelie.

Claire ar fi putut să parieze că şi întreruperea curentului făcea parte din planul lui.

— Câţi sunt aici?

— La noi, în casă? Vreo treizeci, îi răspunse Eve, dându-şi ochii peste cap. Jumătate dintre ei, vampiri. Grozav, nu? După toate astea.

Claire făcu ochii mari spre ea.

— Treizeci?

Eve încuviinţă.

— Ce-i cu asta?

— Face din noi o ţintă interesantă.

— Are dreptate, o aprobă Michael. Trebuie să fim mereu în alertă.

Shane îşi făcu loc lângă Claire. Purta încă pantalonii din piele, însă îşi aruncase pe el un grotesc tricou vechi cu Marilyn Manson, care părea scos din coşul cu rufe murdare.

Dar ei nu-i păsa. Se ghemui la pieptul lui şi-i simţi braţele cuprinzând-o, şi, măcar pentru o clipă, se simţi bine.

— Killer Rabbit[9], rosti Shane, drăgăstos, sărutând-o. Ce-i cu echipamentul ăsta?

— Arlechin, răspunse ea, răguşită. Myrnin...

Amintirea a ceea ce făcuse Myrnin îi inundă mintea, îl tachinase pe Bishop. Făcuse astfel încât Amelie să joace rolul de ţap ispăşitor, după care fugise. Lăsând-o şi pe ea acolo, să moară.

— Ala era Myrnin? Nebunul ăla? Of, Claire... Cum ai putut să ai încredere în el, zău aşa? o mustră Shane, prinzându-i faţa între palme. Te-a dus cu vorba, nu?

Nu tocmai. Ea voise să-l creadă pe Myrnin. Voise să creadă în sufletul acela tandru, nevinovat, pe care îl întrezărea din când în când la el... însă acum nu mai era câtuşi de puţin convinsă că ar fi existat măcar vreodată aşa ceva.

Sau, dacă existase, poate că tocmai tratamentul ei îl distrusese.

— N-am putut...

Claire încerca să-şi lege cuvintele, însă-i venea prea greu, iar privirea lui Shane era prea iertătoare. O sărută, şi chiar în astfel de condiţii, cu părinţii ei în imediata apropiere, cu o casă plină de vampiri şi jumătate din Morganville în pericol, îşi zise că putea să rămână aşa toată noaptea, plus toată ziua următoare,

[9] Personaj sin filmul Monty Python şi Sfântul Graal, reluat apoi şi de muzicalul Spamalot, protagonist într-o importantă scenă de bătălie

în braţele lui.

— Ştiu, murmură Shane, cu buzele lui umede şi dulci lipite de ale ei. Ştiu.

Şi aproape că-l crezu.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, rosti sec Michael, din spatele lui Claire, dar sunt de părere că ar fi cazul să trecem la o mică patrulare a perimetrului.

— Nu gândeşti rău, îl aprobă Shane, făcând un pas înapoi, dacă s-au apucat să dea foc caselor ca să-i alunge pe oameni în stradă. Pariez că le e mai uşor să-i ia pe sus aşa.

— Exact, zise Michael, întinzându-i o rangă.

Shane o învârti prin aer şi o prinse sub braţ.

— Aşa cum a remarcat Claire, suntem o ţintă interesantă. Toate Casele Fondatoarei sunt. Eu merg în spatele casei, tu, în faţă.

— Vin şi eu, se oferi Claire.

Shane şi Michael o apucară de câte o braţ şi o târâră înapoi pe canapea, unde o trântiră fără pic de ceremonie.

— Hei! protestă ea.

Shane se întoarse spre părinţii ei.

— Aveţi grijă să nu iasă din casă.

— O să avem, îl asigură mama lui Claire, aşezându-se imediat alături de ea. Nu, zău, Claire, ce-a fost în mintea ta? E periculos acolo, afară!

Era exact ideea ce fusese în mintea lui Claire, numai că-n legătură cu Shane. Cu toate acestea, ştia că, în starea în are se afla, nu putea să fie de prea mare folos. Cel puţin, nu pentru asta.

— Mă duc la baie, oftă ea, şi n-aveau cum s-o contrazică.

Părinţii ei făcură un schimb de priviri. Tatăl ei ridică din umeri.

— Vin cu tine, se oferi mama.

— Mamă, sunt destul de mare ca să merg singură la baie, protestă ea.

Vocea îi devenea tot mai sigură de la o clipă la alta; nu fusese nevoită să ezite decât de vreo două ori până să rostească toată fraza. Dar tot suna de parcă ar fi obişnuit să fumeze două pachete pe zi. Totuşi, vocile răguşite sunt sexy, corect?

Mama avea ceva îndoieli cu privire la teoria ei cu „destul de mare”, însă rămase la locul ei, pe canapea, întrecându-se cu soţul ei la ridicatul din umeri. Claire ocoli un grup de străini — cu

toţii vampiri, cu priviri reci, bănuitoare — şi începu să urce treptele.

Miranda stătea pe palier, aşezată pe scară, ţinându-şi capul de Meduză în mâini.

— Salut, zise Claire, lăsându-se pe vine lângă ea. Eşti bine?

Miranda încuviinţă.

— Ţi-am zis eu. Sânge. Foc Se adevereşte totul.

— Poţi să vezi ceva legat de noi? De casă?

Miranda clătină din cap.

— Prea obosită.

De fapt, aşa îi şi suna vocea: aproape cataleptică, îngălând cuvintele.

— Doare capul, mai zise ea.

— Haide, o îndemnă Claire, ajutând-o să se ridice. Am un pat. Nu văd de ce nu l-ar folosi cineva.

Aşteptă până o văzu pe fată vârâtă în aşternuturi şi aţipită deja, după care — aşa cum le promisese părinţilor ei — făcu o vizită la baie. Fu nevoită să aştepte la rând. De îndată ce termină, se consideră liberă să examineze şi alte variante.

În definitiv, nu promisese şi c-o să se întoarcă imediat.

Drumul pe care voia să-l urmeze era barat de unul dintre bodyguarzii Ameliei: de fapt, chiar de cel care o salutase cu ocazia întrevederii recente. Avea chipul ceva mai puţin împietrit decât restul personalului ei, dar tot era unul categoric intimidant. Claire îşi ridică privirea spre el, conştientă de faptul că vânătăile care-i înconjurau gâtul căpătau o nuanţă purpurie.

— Pot să urc? îl întrebă.

Bodyguardul păru s-o examineze îndelung, după care aprobă cu o înclinare a capului şi făcu un pas în lateral. Tot el ciocăni în uşa secretă, care se deschise, permiţându-i lui Claire să se strecoare înăuntru, după care se închise în urma ei.

Mai era un bodyguard vampir la picioarele scării şi nu părea la fel de prietenos, însă după o conversaţie purtată în şoaptă cu cineva din capătul de sus al scării, o lăsă să urce.

Sus nu erau decât Amelie, zăcând într-o cascadă îngheţată de mătăsuri albe pe canapea, Sam şi Oliver.

Ţepuşa îi era încă implântată în piept, iar ochii îi erau deschişi şi lipsiţi de expresie.

Oliver se răsti la Claire încă din clipa în care fata îşi luă piciorul de pe ultima treaptă.

— Pleacă de-aici!

Fu gata să se supună, dar Sam interveni repede.

— Nu, zise el. Şi-a câştigat dreptul. Ea a fost cea dintâi lângă Amelie. Nu tu. Şi nici măcar eu.

Oliver se arătă iritat, însă preferă să se concentreze la loc asupra chipului imobil şi palid al Ameliei. Îi ţinea tâmplele cu degetele lui lungi, cu o neaşteptată blândeţe, îşi scosese costumaţia de sperietoare, sau măcar cea mai mare parte a ei, fiindcă avea încă frânturi de paie prin păr, şi urme de machiaj pe faţă.

Se aplecă mai mult spre ea, privind fix în ochii ei deschişi, fără să se mai clintească. Secundele trecură una după alta şi Sam aşteptă, răbdător.

— Acum, şopti Oliver.

Sam apucă ţepuşa şi trase, smucind-o cu o singură mişcare rapidă. Trupul bătrânei vampir se ridică într-un spasm, iar gura i se deschise larg. Colţii îi scânteiară, ascuţiţi şi mortali, în lumina din încăpere.

Nu scoase un sunet.

Pe faţa lui Sam se citeau limpede chinurile. Oliver şoptea, ceva, prea încet încât să înţeleagă şi Claire, şi-şi lăsă capul într-atât de aproape de al Ameliei, încât mai aveau puţin şi li se atingeau. În clipa în care Sam întinse mâna spre ea, Oliver îşi ridică privirea şi scuturâ scurt din cap. Sam încremeni pe loc.

— Ia-o, îi zise apoi Oliver, luându-şi mâinile de pe tâmplele ei.

Sam îl înlocui imediat, strecurându-şi braţele sub ea. Oliver îşi suflecă mâneca lui cenuşie, inspiră profund şi-şi ridică antebraţul până la gura Ameliei.

Claire tresări în timp ce Amelie muşca adânc. Oliver, nu. Privirea lui Sam se tot plimba de la Amelie la Oliver şi înapoi, căutând ceva anume, de care Claire nu reuşea să-şi dea seama, şi la un moment dat o lăsă din mâini pe Amelie şi-l apucă de braţ pe Oliver, trăgându-l de la gura ei.

Oliver se clătină, apoi se prăbuşi, acoperindu-şi ochii cu ambele palme. Rănile deschise din braţul lui lăsau să se prelingă picături de sânge, care căzură un timp pe podea, după care încetară.

Amelie clipi şi întoarse capul spre Claire. Părea ca moartă, doar că se mişca; ochii tot fix priveau, pupilele se lărgiseră, iar pielea îi căpătase o sinistră nuanţă alb-albăstruie.

— Fata, şopti ea. Trebuie să plece. Mi-e foame.

Sam încuviinţă şi aruncă o privire peste umăr spre Claire.

— Du-te să-i aduci sânge, zise el. Ar trebui să fie ceva prin frigider.

Iar Claire îşi dădu seama, străbătută de un şoc, că nu era. Rămăseseră fără provizii de sânge.

— Mama mă-sii, o trânti Shane, în timp ce verificau împreună conţinutul frigiderului.

Pe rafturi se găseau rămăşiţe de chili, ceva paste, mici turtiţe de hamburger. Suficiente cât să le ţină lor de foame timp de câteva zile. Dar nici pe departe pentru câţi oameni se aflau în casă.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? o întrebă.

— Mă gândesc că avem aici vreo cincisprezece vampiri şi nici picătură de sânge, răspunse Claire. Asta era?

— Nu, eu mă gândesc că nu mai avem cartofi. Normal că la asta mă gândeam.

Shane mai mută din loc câteva sticluţe cu condimente, într-o de trei ori zadarnică încercare de descoperire a vreunei iluzorii sticle cu sânge ascunse pe undeva.

— Am zis cumva mama mă-sii?

— Mda, şi nu o dată. N-ar trebui să te întorci afară?

Am făcut schimb de tură cu un vampir. Mai bine să umble ei pe-afară, prin întuneric, decât noi, nu? Pe urmă, cu câţi sunt mai puţini înăuntru, în momentele astea...

— Cu atât mai bine, îi sfârşi ea fraza. Nu pot să te contrazic. Dar Sam spune că Amelie are nevoie să se hrănească, iar asta înseamnă că-i trebuie sânge. Şi nici nu e singura. Cum e cu Centrul pentru Donare?

— Nu fac livrări la domiciliu, replică Shane, dar imediat trosni din degete. Ia stai. Stai puţin. Ba da, fac.

— Ce?

Rotindu-se ca un titirez, luă receptorul telefonului din suportul lui de pe perete, dar îl puse imediat la loc.

— E mort, anunţă.

Claire îşi scoase la iveală telefonul mobil.

— Am semnal, zise.

I-l azvârli, privindu-l cum apasă grăbit tastele, formând numărul.

— Unde suni?
— La Pizza Hut.
— Boule!
Shane ridică un deget.
— Alo, Richard?
Nu Dick, după cum observă Claire. Din cauza situaţiei, îl avansase la statutul de prenume întreg.
— Ascultă, frate, avem o problemă aici, în Casa Glass.
Claire putu să reconstituie aproape cuvânt cu cuvânt replica lui Richard Morrell. Şi eu ce crezi că am, când tot oraşul a luat-o razna?
— Am rămas în pană de sânge, zise Shane. Amelie e rănită. Rezolvă tu ecuaţia, frate. O mică livrare la domiciliu a serviciului de delicatese din Morganville n-ar strica deloc, în clipa asta.
Însă răspunsul lui Richard, oricare o fi fost, nu fu câtuşi de puţin unul încurajator.
— Glumeşti, zise Shane, pe un cu totul alt ton. Unul îngrijorat. Nu glumeşti. O, Doamne.
O scurtă pauză.
— Mda, frate, m-am prins. M-am prins. OK, asta e. Ai grijă.
Aceasta, medită ea, fusese categoric cea mai politicoasă conversaţie pe care o auzise ea vreodată între Richard şi Shane. Fusese aproape una prietenească.
— Ce-i? se interesă ea.
— Centrul pentru Donare arde, zise el. Ce părere ai despre donările caritabile?

Laboratorul mobil ajunse în faţa casei după exact un sfert de oră: lucios, negru şi impresionant. Era flancat de o gardă din echipaje de poliţie, curcanii îmbrăcaţi cu veste de protecţie ocupându-şi imediat poziţiile de-o parte şi de cealaltă a străzii.
Claire privi ceasul. Era aproape patru dimineaţa: mai aveau destule ore până în zori, cu toate că incendiile făceau dificilă deosebirea nopţii de zi. Detaşamentul de pompieri din Morganville era depăşit. Era clar că incendiatorii întrebuinţaţi de Bishop îşi îndepliniseră temeinic misiunile.
Asta o determină să se întrebe ce făcea Bishop acum. Aştepta, probabil. Chiar nu era nevoit să mai facă şi altceva.
Morganville era făcut bucăţi, lovit în centrele comunicaţiilor, la Centrul pentru Donare şi — după cum auzise de la alţii — la

spital. Până acum, universitatea părea neatinsă. Exista o rezervă de sânge în campus, însă ar fi fost foarte greu de ajuns la ea, în tot acest haos.

Michael ieşi în întâmpinarea vampirului care conducea laboratorul mobil. Se întoarse curând, clătinând din cap.

— N-a mai rămas nimic, zise el. Lăsase deja la Centru ceea ce colectase toată ziua. Nu mai are nici picătură de rezervă. Şi zice că, din câte a auzit, ar fi fost sabotate şi proviziile de la spital.

— Afară de cazul în care am umbla din uşă în uşă, să strângem cu sticlele şi cu pungile, asta ne-a fost, rosti femeia-vampir cu înfăţişarea aspră, care-i fusese parteneră la banchet tatălui lui Claire. Şi doar le-am spus celor din Sfat că ar trebui să avem mai multe rezerve pentru cazuri de urgenţă.

— Şi proviziile de la universitate?

— Ajung pentru vreo două zile, răspunse şoferul laboratorului mobil. Despre altceva nu mai ştiu.

— Ştiu eu, interveni Claire, înghiţind un nod dureros în timp ce toate privirile se întorceau spre ea. Numai că am nevoie să primesc permisiunea Ameliei, ca să vă duc până acolo.

— Amelie nu e în starea de sănătate necesară pentru acordarea permisiunilor. Nu vrei să-i întrebi pe Oliver?

Claire scutură din cap.

— Trebuie să fie neapărat Amelie. Îmi pare rău.

Şoferul laboratorului mobil arăta istovit şi extrem de iritat. Îşi ciupi rădăcina nasului.

— Foarte bine, zise el. Dar, înainte să poată începe cu împărţirea consimţămintelor, are nevoie să se hrănească. Iar eu am nevoie de donatori.

Eve, care, deloc caracteristic pentru ea, rămăsese tăcută, făcu un pas înainte.

— Mă ofer eu, zise.

— Şi eu.

Aceasta fusese Monica Morrell, care-şi scoase greaua perucă de Maria-Antoaneta, lăsând-o să cadă pe pământ. Claire îşi aminti de ceea ce-i spusese Richard Morrell, cum că primarul ar fi vrut să returneze costumul şi să-şi primească banii înapoi, şi aproape că-i veni să râdă. Pân-aici i-a fost, cu planul lui!

— Gina! Jennifer! strigă Monica. Veniţi încoace! Şi aduceţi cu voi pe cât puteţi de mulţi!

Monica, la fel de poruncitoare ca o veritabilă regină a Franţei,

îşi punea de data aceasta capacităţile de ameninţare şi de intimidare în slujba unei cauze pozitive. În doar zece minute, aveau deja donatorii aşteptând la rând, pregătiţi, şi toate cele patru posturi ale laboratorului mobil erau în activitate.

Claire se strecură înapoi în casă. Vampirii stăteau cu toţii la ferestre, aşteptând surprizele. Cei mai mulţi dintre oameni se găseau afară, donând sânge.

Se opri cu faţa la peretele gol din living, de lângă masă. Trebuie să mă mişc repede.

Peretele se prefăcu într-o ceaţă şi Claire trecu prin el, dispărând aproape înainte ca portalul să se deschidă.

Ieşi în incinta închisorii, se căută pe sub bluza costumului ei de Arlechin şi scoase de-acolo crucea ascuţită la un capăt, pe care i-o dăduse Myrnin. Foloseşte-o numai pentru autoapărare.

Era pregătită pentru aşa ceva.

Celula lui Myrnin era goală, iar televizorul rămăsese pornit, difuzând acum un spectacol-concurs.

Myrnin putea să fie oriunde.

Nu, se corectă singură. Myrnin putea să fie în vreo douăzeci de locuri din Morganville, cel puţin dacă folosea portalurile.

Se întoarse la peretele care cuprindea portalul şi se concentră, alcătuindu-şi în minte tunelul gaură-de-vierme care ducea spre laborator, şi trecu.

Iar acolo, iată-l şi pe Myrnin.

Lucra cu febrilitate, toate lămpile şi lumânările din încăpere arzând la capacitatea maximă. Nu mai zăbovise să-şi schimbe hainele, cu toate că-şi pierduse pălăria conică pe undeva; sub privirea lui Claire, îşi apropie prea mult una dintre mânecile lui complet albe de o lumânare şi aceasta se aprinse.

— Cachiad![10] exclamă el, şi-şi sfâşie mâneca, azvârlind-o pe podea şi călcând-o, ca s-o stingă.

Îşi ridică privirea, pe jumătate gol, cu o înfăţişare sălbatică, şi remarcă abia atunci că era Claire acolo.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu făcu vreo mişcare, iar apoi Myrnin zise:

— Nu e ceea ce crezi.

Claire făcu un pas înainte de lângă uşă. O trânti, apoi o încuie.

— Dacă nu voiai să vină cineva după tine, trebuia să încui

[10] Aproximativ, rahat, înjurătură în dialectul galez

uşa.

— Nu am vreme pentru aşa ceva, şi nici tu. Şi-acum, vrei să mă ajuţi, sau...

— M-am săturat să te tot ajut! strigă ea.

Vocea ei ultragiată se frânse ca o sticlă spartă şi-şi auzi furia brută izbucnind.

— Ai fugit! Ne-ai lăsat pe toţi să murim!

Myrnin tresări. Îşi abătu privirea, coborând-o spre ceea ce făcea acolo, pe masa din laborator, şi ea observă că-şi pregătise câteva lamele.

— Am avut motivele mele, zise el. E un joc poziţional, Claire. Amelie înţelege asta.

— Amelie a fost străpunsă cu ţepuşa în inimă, îl informă ea.

Capul lui Myrnin se ridică încetişor.

— Ce?

— Bishop l-a mituit pe cel adus de ea ca ofrandă, pe Jason. Jason a străpuns-o cu ţepuşa.

— Nu, rosti Myrnin, doar cu un firicel de voce, închizând ochii. Ea ştie... eu i-am spus...

— Tu ai lăsat-o să moară!

Lui Myrnin i se înmuiară picioarele. Se prelinse în genunchi şi-şi îngropă faţa între palme, într-o suferinţă mută.

Claire strânse crucea în mână, ţinând-o lângă şold, şi porni spre el. Myrnin nu se clinti.

— Trăieşte? se interesă el.

— Nu ştiu. Poate.

Myrnin încuviinţă.

— Atunci, eu sunt de vină. Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple.

— Şi tot restul ar fi trebuit?

— Joc poziţional, şopti Myrnin. Tu nu înţelegi.

Era o tablă de şah, una cunoscută, aranjată în colţul în care Myrnin, în mod obişnuit, stătea să citească. Pe ea, o partidă începută în plin atac. Claire o privi îndelung şi, pentru o clipă, i se păru că zăreşte spectrul Ameliei, stând faţă-n faţă cu Myrnin şi mutând piesele acelea cu degetele ei albe şi reci.

— Ea ştie, zise apoi. Te-a ajutat. Nu-i aşa?

Myrnin se ridică şi Claire întinse braţul cu crucea spre el. Myrnin nici măcar nu catadicsi s-o privească. Ea îl împinse mai aproape de el. Poate că totul ţinea de apropiere?

Degetele lui Myrnin se strânseră peste ale ei, luându-i crucea

din mână. Rămase apoi aşa cu ea, ţinând-o în palma deschisă.

Nu-i sfârâia. Absolut nicio reacţie.

— Crucile nu au efect, zise el. Noi ne prefacem cu toţii că aşa ar fi, dar nu e.

Claire rămase cu gura căscată.

— De ce?

Grozav. Ultimele ei cuvinte, ca întotdeauna, aveau să alcătuiască o întrebare.

— Evident, pentru că-i împiedică pe oameni să treacă la alte metode prin care într-adevăr ne-ar face rău.

Myrnin îşi înălţă sprâncenele, dar ochii întunecaţi de dedesubtul lor rămaseră precauţi şi întristaţi.

— Claire, nu era programat ca eu să rămân. Trebuia să provoc o diversiune, să-mi obţin mostra şi să plec.

— Mostra.

El îi arătă spre masa de laborator şi spre ceea ce făcea acolo. Claire văzu sclipirea argintie a cuţitului pe care-i avusese cu el la banchet: era curat acum, fără urmă de sânge.

În schimb, se vedea sânge întins cu grijă şi fixat între lamelele din sticlă, aşezate pe mai multe rânduri

— Sângele lui Bishop?

Myrnin încuviinţă.

— N-am fost niciodată în măsură să obţinem o mostră de la nici un alt vampir în afara celor din Morganville. Din câte ştiam, nu existau alţi vampiri în afara celor din Morganville. Priveşte.

Claire nu se încrezu în el. Myrnin se retrase, tocmai în fundul încăperii, şi-i arătă microscopul, făcând o plecăciune.

— Te superi dacă-l ţin eu? îl întrebă, luând pumnalul.

— Nu, atât timp cât nu-l ţii îndreptat spre mine, răspunse el.

Faptul că-i simţea greutatea în palmă îi mai domoli puţin nervii, dar tot avu nevoie de mai multe încercări până să poată privi în microscop îndeajuns cât să obţină o imagine clară, în loc să-şi tot ridice privirea ca să verifice poziţia lui Myrnin.

Şi, când izbuti, îşi dădu imediat seama de diferenţă.

Celulele din sângele lui Bishop erau — cel puţin pentru un vampir — sănătoase.

Făcu un pas înapoi şi-şi îndreptă privirea spre Myrnin.

— El nu e infectat.

— E şi mai bine decât atât, afirmă Myrnin, făcându-i semn cu capul spre rândurile de lamele. Încearcă şi numărul opt.

Ea schimbă lamelele din microscop.

— Nu văd vreo diferenţă.

— Exact, confirmă el. Acolo e sângele meu, amestecat cu al lui Bishop. Acum, examinează numărul şapte: sângele meu, aşa cum e.

Parcă era un coşmar. Ceva mai rău decât văzuse vreodată Claire. Dacă serul avea vreun efect asupra lui Myrnin, atunci acela era că-l distrugea.

Verifică din nou proba cu numărul opt.

Apoi, proba cu numărul şapte.

— El reprezintă leacul, zise apoi.

— Acum înţelegi, rosti Myrnin, de ce eram dispus să risc orice şi pe oricine ca să fiu sigur.

Starea lui Myrnin se înrăutăţi din nou după încă o oră: mai mult decât i-ar fi pronosticat Claire, dat fiind ceea ce văzuse între lamele. Când constată că el începea să obosească şi să încurce cuvintele, descuie uşa care dădea spre închisoare şi-l conduse înapoi spre celula lui.

— Fir-ar să fie, suspină, amintindu-şi de încuietoarea spartă. Trebuie să te mutăm.

Iar asta mai dură ceva timp, cu toate că luă numai ceea ce-i indicase Myrnin ca fiind de strictă necesitate: haine, pături, covorul, cărţile lui. Până când izbuti să mute totul în noua celulă şi să înlocuiască străvechiul prici mizerabil cu patul lui curat, Myrnin stătea deja într-un colţ al celulei, strâns ghem. Şi legănându-se încetişor, înainte şi-napoi.

Se apropie de el cu toată precauţia posibilă.

— Gata, îi zise. Haide. O să-ţi aduc ceva să te hrăneşti.

Myrnin îşi ridică privirea şi ea nu putu să-şi dea seama dacă-i înţelesese vorbele, până când nu sări în picioare, făcându-i semn să plece cu o mână tremurătoare.

Închise uşa celulei şi verifică încuietoarea, după care se trânti pe patul lui.

— Amelie, zise. Ai grijă de Amelie.

— O să avem, îi promise Claire.

Îi înmână o pungă cu sânge: nu i-o aruncă, i-o înmână.

— Îmi pare rău, îi mai zise. Nu înţelesesem.

Încuviinţarea lui semănă mai degrabă cu o tremurătură convulsivă. Privirea îi fu atrasă spre punga cu sânge, însă se

forţă să şi-o întoarcă spre faţa ei.

— Joc poziţional, rosti el. Folosiţi-vă de ceea ce vrea Bishop. Lăsaţi-l să creadă că e învingător. Jucaţi astfel încât să câştigaţi timp. Adu-l pe doctor.

— Pe doctorul Mills?

— E nevoie de ajutor.

— O să-l aduc eu cumva.

Claire n-ar fi vrut să-l părăsească pe Myrnin, însă el avea dreptate. Erau atâtea de făcut.

— O să fii bine?

Zâmbetul lui Myrnin fu, încă o dată, unul crispat, însă frumos.

— Da, răspunse el încetişor. Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care o ai în mine. Îţi mulţumesc pentru că mă crezi.

În realitate, ea nu avusese încredere. Însă, acum, avea.

În timp ce se întorcea să plece, îl auzi şoptind:

— Îmi pare atât de rău, micuţo... Atât de rău îmi pare că te-am părăsit...

Se prefăcu însă că nu-l aude.

Treisprezece

Portalurile erau mai derutante acum, din cauză că se oprise curentul în Morganville. În majoritatea locurilor era întuneric total şi oricât de intens s-ar fi concentrat Claire, tot nu putu să-şi alcătuiască în minte trei dintre destinaţii.

Ceea ce însemna, după bănuielile ei, că ele nici nu mai existau.

Se concentră asupra împrejurimilor casei, dar încă o dată obţinu doar întuneric. Auzi, totuşi, lume vorbind şi prinse o imagine fugară a unor lumânări care tocmai erau aprinse.

Apoi, în lumina uneia dintre ele apăru chipul lui Eve.

Acasă.

Tocmai se pregătea să treacă dincolo, când ceva o izbi din spate, ceva greu şi tăcut. Pierdu controlul asupra portalului, prăbuşindu-se înainte, ţipând. Auzi vocea lui Myrnin, de undeva, de departe, din urma ei, strigând-o:

— Claire? Claire, s-a întâmplat ceva?

Crezu că era unul dintre deţinuţi, dar numai până când simţi o mână înfigându-se adânc în părul ei şi o pereche de buze atingându-i gâtul.

Apoi, auzi râsul batjocoritor al lui Bishop.

— Îţi mulţumesc, îi zise el. Pentru că m-ai condus la nebunul meu.

Şi o aruncă mai departe, prin portal.

Căzu pe podeaua aflată de cealaltă parte şi se rostogoli, apoi se ridică în grabă şi se azvârli asupra peretelui. Nu se mai deschise. Îl lovi cu amândoi pumnii.

Nimic.

Se întoarse, fiindcă nu i se părea că ar fi acasă. Întuneric şi o tăcere desăvârşită.

— Hei? strigă ea. Shane? Mami?

Nu era în Casa Glass. Bishop îi deturnase destinaţia atunci când o aruncase prin portal şi ea habar n-avea unde se găsea.

Aproape plângând, îşi căută drumul pe pipăite prin încăpere. Degetele ei atinseră o stofă moale şi traseră. O draperie, se gândi. Trase mai tare şi zări un licăr prin fereastră.

O lumină portocalie.

Trase deoparte draperiile ferestrei şi privi afară, spre Morganville, care ardea. Incendiile îi furnizau suficientă lumină

cât să vadă interiorul camerei în care se afla. Ca formă, era la fel ca livingul din Casa Glass, aşa că sigur era una dintre Casele Fondatoarei... una dintre cele treisprezece, prin urmare. Dar care anume? Nu era casa Bunicii Day; fusese înăuntru şi remarcase că era ticsită de mobilier. În schimb, aceasta avea teancuri lângă teancuri de cutii...

Privirea lui Claire se opri pe contururile familiare ale unei canapele. Se apropie de ea şi mângâie cu mâna delicata curbură a unuia dintre braţe. Aproape de îmbinarea cu partea din spate, era un petic puţin mai rigid, în locul în care vărsase suc în urmă cu doi ani, şi pata lipicioasă nu putuse fi înlăturată nici până acum.

Câteva cutii din colţ purtau eticheta CLAIRE.

Era noua casă a părinţilor ei.

Claire o localiză pe harta din mintea ei. Casa aceasta era în partea de nord-vest a oraşului, aşa că, probabil, dacă se ducea în camera corespondentă cu a ei, ar trebui să poată vedea spre Casa Glass. Nu era sigură cu ce se va alege din asta, în afară, poate, de o mai bună evaluare a şanselor de a ajunge înapoi.

Totuşi, trebuia să vadă. Să ştie că prietenii şi părinţii ei erau bine.

Se vedea o casă în flăcări în direcţia aceea, însă era tot cea care ardea şi mai devreme. Casa Melville. Nu putu să distingă nimic dincolo de vâlvătăi, cu excepţia câtorva ferestre slab luminate.

Erau, îşi zise ea, în continuare la adăpost.

O maşină de poliţie goni spre locul incendiului, cu luminile intermitente trimiţând fulgere colorate prin întuneric.

— Tâmpită mai sunt, bombăni ea.

Nu avea buzunare, aşa că-şi îndesase telefonul mobil în pălărie.

Datorită benzii elastice, avea încă pe cap mica pălărie ridicolă de matador.

Răsuflă uşurată când îşi găsi telefonul în gaura din căptuşeală şi formă numărul lui Richard Morrell.

— Am nevoie să mă iei cu maşina.

Richard se găsea încă în toiul unei predici telefonice prin care o informa că nu era taximetristul ei particular, şi cât de important era ca serviciile municipale să fie menţinute în

funcţiune, în clipa în care cauciucurile maşinii lui de patrulare scrâşniră, oprind lângă trotuarul din faţa casei. Claire coborî treptele în salturi şi goni spre portiera automobilului, pe care el tocmai o deschidea grăbit.

Ajunse, trânti portiera după ea şi o încuie. Richard o examină din cap până-n picioare. Acum nu mai arăta ca scos din cutie, impecabil: era mânjit de fum, obosit şi şifonat, dar pentru ea tot reprezenta cea mai încântătoare imagine.

— Ce mama naibii reprezintă costumul ăsta? se miră el.

— Arlechinul.

— Ăsta nu-i un personaj negativ din Batman?

— Credeam că te grăbeşti.

Richard îşi trânti cu putere talpa pe ambreiaj, iar automobilul porni scrâşnind de lângă trotuar.

— Centura, rosti el, absent.

Claire îşi legă centura de siguranţă.

— Şi? A fost frumoasă noaptea?

— Super, răspunse ea. La tine?

— Fantastică.

Smuci volanul, cât pe ce să răstoarne maşina în timp ce vira la dreapta.

— La centrala electrică sunt doi dintre amicii vampiri ai Ameliei şi refuză să aprindă luminile. Iar alţi trei ne-au ţinut pe loc cât timp a ars Centrul pentru Donare. Ai vreo idee despre ce se-ntâmplă?

— Joc poziţional, zise Claire.

El o privi chiorâş.

— Nu tocmai, nu, se corectă ea. Dar în şah creezi anumite breşe, ca să-i determini pe adversar să facă mutări greşite.

— Şah, exclamă dezgustat Richard. Eu vorbesc despre vieţi aici. Puştoaico, începi să mă cam sperii.

— Mă sperii pe mine însămi, mărturisi Claire.

Şi nu se simţea deloc ca o puştoaică. Se simţea bătrână de un milion de ani şi foarte, foarte istovită.

— Ştii ce, îi zise, du-mă acasă, şi-atât.

Pentru că avea să fie nevoită s-o anunţe pe Amelie că tocmai îl lăsase pe Myrnin, singur, la discreţia lui Bishop.

O găsi pe Amelie şezând, când intră, însoţită de Richard Morrell, care fu imediat asaltat de sora şi de tatăl lui, avizi de

îmbrăţişări şi de informaţii. Amelie nu arăta prea bine, dar măcar trăia.

Mă rog, într-un fel.

Claire nu simţea nici urmă de compasiune pentru ea.

— Myrnin, zise. V-aţi folosit de el.

Sam, care stătea pe braţul fotoliului Ameliei, o privi încruntat.

— Încetează. E foarte obosită.

— Mda, bine, toţi avem probleme, bombăni Claire, îndepărtând şi braţul lui Michael. Sângele lui Bishop e leacul, continuă ea. Dumneavoastră şi Myrnin aţi avut dreptate.

Expresia Ameliei nu se schimbă. Era rece, distantă, intangibilă.

Dintr-odată, Claire simţi un imbold disperat s-o rănească. Grav.

Aşa că asta şi făcu. Din vorbe.

— Bishop e acolo, o informă ea. A pus mâna pe Myrnin.

Privirea Ameliei se concentră asupra ei şi întreaga furie a lui Claire se topi instantaneu.

— Ştiu, răspunse Amelie. O simt. Noi am ştiut că riscăm, dacă-l folosim pe Myrnin în rolul calului după care se ascunde vânătorul, dar trebuia să facem ceva.

— Dar nu puteţi să-l lăsaţi acolo. Nu puteţi.

Amelie oftă.

— Nu, o aprobă ea. Nu pot. Încă am nevoie de Myrnin, mare nevoie. Este o fază mult prea timpurie a jocului, ca să-l sacrific.

Claire înghiţi un nod mare care i se pusese în gât.

— Dar noi însemnăm ceva pentru dumneavoastră? Vreunul dintre noi?

Amelie îşi roti privirea prin cameră. Spre oameni, cu toţii purtând pansamente elastice purpurii pe braţe, semn că-şi dăruiseră sângele pentru salvarea ei. Spre ceilalţi vampiri, care-i aşteptau toţi poruncile.

— Voi însemnaţi totul pentru mine, zise ea. Supravieţuirea poporului meu şi al vostru este tot ce mi-am dorit vreodată, Claire. Este motivul pentru care am venit aici. Este întreaga raţiune a muncii mele.

Ochii ei îşi recăpătară luciul îngheţat şi ceva din vechea Amelie se întoarse.

— Pentru ea, aş fi dispusă să-l sacrific pe Myrnin. Pe Oliver. Pe Sam. Chiar şi pe mine însămi. Dar nu este suficient.

Toţi cei din cameră rămaseră nemişcaţi. Apoi, Shane veni alături de Claire, iar ea îi simţi pe Eve şi pe Michael chiar în spate.

Şi totuşi, Amelie o privea fix pe ea.

— Tu ce ai fi dispusă să sacrifici, Claire? o întrebă. Pentru victorie?

— Dar nu e un joc, se împotrivi Claire.

Amelie îşi înclină capul.

— Adevărat. Este un război. Iar acum, trebuie să luptăm toţi pentru vieţile noastre.

Claire se prinse de mâini cu prietenii ei.

— Atunci, spuneţi-ne ce să facem.

Amelie rămase tăcută câteva clipe, după care se ridică în picioare. Claire se gândi că numai cei care o cunoşteau, care o cunoşteau cu adevărat, puteau să-şi dea seama cu ce preţ.

Îşi ridică glasul, astfel încât să-i fie auzit în toate colţurile încăperii.

— Va trebui să ne divizăm forţele, începu ea. Nu trebuie să pierdem Casele Fondatoarei, laboratorul mobil, universitatea şi Common Grounds. Le vom păstra. Adepţilor lui Bishop li s-a promis libertatea de a vâna. Aceia dintre noi care dispun de suficientă forţă le vor refuza acest drept. Cei care ar putea constitui prăzile vor fi înarmaţi, ca să se poată apăra. Nu este opţional. Toţi oamenii vor primi arme şi vor fi învăţaţi cum să lovească un vampir.

— Nu există cale de întoarcere, remarcă Oliver.

Tonul lui fusese neutru. Expresia feţei, în schimb, nu.

— Le oferi prea mult, preciză el.

— Le ofer egalitatea, argumentă Amelie. Vrei să te contrazici cu mine pe tema aceasta, tocmai acum?

Oliver, după o clipă de ezitare, clătină din cap.

— Atunci, du-te, hotărî Amelie. Oliver şi Eve, vă duceţi la Common Grounds şi apăraţi poziţia. Sam, alege apărători pentru fiecare Casă a Fondatoarei. Cel puţin doi vampiri şi doi oameni în fiecare casă. Michael, Richard: mergeţi la universitate. Îl voi suna pe rector. Veţi avea la dispoziţie tot ce vă trebuie.

Privirea ei se întoarse spre Claire.

— De tine am nevoie să rămâi cu mine, îi zise. Noi două îl vom elibera pe Myrnin.

— Bishop e acolo, ţinu să-i aducă aminte Claire.

— Sunt foarte conştientă de faptul acesta. Ne vom lua măsurile de precauţie necesare.

Shane tuşi, dregându-şi glasul.

— Nu mergeţi nicăieri fără mine, declară el.

— Ba, mă tem că da, zise Amelie. Pentru tine am o misiune extrem de specială, Shane Collins.

— Şi una care n-o să-mi placă, nu-i aşa?

Amelie zâmbi.

— Nici n-aş fi crezut, bombăni Shane în barbă.

— Tu vei răspunde de laboratorul mobil, zise Amelie. Şi mai este ceva.

De parcă laboratorul mobil n-ar fi şi-aşa destul de rău.

Amelie îşi vârî mâna în buzunarul rochiei sale presărată cu cristale şi scoase de-acolo o cărticică legată în piele.

Părea foarte, foarte cunoscută. Era cartea care le atrăsese atâtea necazuri nu cu mult timp în urmă: cartea pe care şi-o dorea Bishop.

— De ea vei răspunde, îi zise Amelie, întinzându-i cărticica.

Shane o luă şi, în acelaşi timp, Claire înţelese ce făcuse Amelie.

Tocmai îl transformase pe Shane în momeală.